

ปัจจัยคัดสรรที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
ในเขตภาคใต้ของประเทศไทย

นางสาว กตัญญูลี ณรงค์ราช

สถาบันวิทยบริการ
วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ

หลักสูตรจิตวิทยาพัฒนาการ

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2543

ISBN 974-13-0064-6

ลิขสิทธิ์ของ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

SELECTED FACTORS RELATED TO MALE JUVENILE DELINQUENTS IN THE
OBSERVATION AND DETENTION HOME IN THE SOUTHERN PART OF THAILAND

Miss Katunchalee Narongrach

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts in Developmental Psychology

Program of Developmental Psychology

Faculty of Psychology

Chulalongkorn University

Academic Year 2000

ISBN 974-13-0064-6

กัญชวลี ณรงค์ราช : ปัจจัยคัดสรรที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย ในสถานพินิจ และคุ้มครองเด็กและเยาวชน ในเขตภาคใต้ของประเทศไทย (Selected Factors Related to Male Juvenile Delinquents in the Observation and Detention Home in the Southern part of Thailand) อ. ที่ปรึกษา : รศ. ดร. พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์, 107 หน้า. ISBN 974-13 -0064-6

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาปัจจัยคัดสรรที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ในเขตภาคใต้ของประเทศไทย กลุ่มตัวอย่างมีจำนวนทั้งสิ้น 606 คน โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก และเยาวชน ในเขตภาคใต้ของประเทศไทย อายุ 16-18 ปี จำนวน 300 คน และกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 5 และ 6 อายุ 16-18 ปี จากโรงเรียนภูเก็ตวิทยาลัย จังหวัดภูเก็ต โรงเรียนสุราษฎร์ธานี จังหวัดสุราษฎร์ธานี และโรงเรียนมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จำนวน 306 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ มาตรฐานการอบรมเลี้ยงดูซึ่งพัฒนาตามรูปแบบการวิจัย เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู ของ Baumrind และ แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป นำข้อมูลมาวิเคราะห์โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์การ จำแนกกลุ่ม (Discriminant Analysis) ด้วยวิธีการวิเคราะห์แบบขั้นตอน (Stepwise) โดยใช้สถิติวิลคิส แลมดา (Wilks's Lambda) เป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกตัวแปรเข้าวิเคราะห์

ผลการวิจัยพบว่า จากการวิเคราะห์ผลข้อมูล ด้วยเทคนิคการจำแนกกลุ่ม ปรากฏว่า มีตัวแปร จำนวน 6 ตัวแปร จาก 17 ตัวแปร ที่สามารถอธิบายความแปรปรวน ของการเป็นสมาชิกกลุ่มวัยรุ่น ชายที่ทำผิดกฎหมาย และกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย ได้ถึงร้อยละ 69.5 ซึ่งตัวแปร 6 ตัวแปรดังกล่าว ถือเป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ในเขต ภาคใต้ของประเทศไทย ซึ่งได้แก่ปัจจัยดังต่อไปนี้ คือ (1) ระดับการศึกษา (2) รายได้เฉลี่ยของครอบครัว (3) การคบเพื่อนที่ทำผิดกฎหมาย (4) การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย (5) การอบรม เลี้ยงดูแบบรักตามใจ (6) พ่อและแม่อยู่ร่วมกัน (เรียงตามลำดับความสำคัญ จากค่าสัมประสิทธิ์ คา โนนิคัลมาตริฐาน C_i)

หลักสูตร	จิตวิทยาพัฒนาการ	ลายมือชื่อนิสิต.....
สาขาวิชา	จิตวิทยาพัฒนาการ	ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....
ปีการศึกษา	2543	ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาร่วม.....

4178148438 : MAJOR DEVELOPMENTAL PSYCHOLOGY

KEY WORD : PARENTING STYLE / BIRTH ORDERS / PARENT MARRIAGE STATUS /
 EDUCATION LEVEL / AVERAGE HOUSEHOLD INCOME / ASSOCIATE WITH
 DELINQUENT FRIEND/ MALE JUVENILE DELINQUENTS / OBSERVATION
 AND DETENTION HOME
 KATUNCHALEE NARONGRACH : SELECTED FACTORS RELATED TO MALE
 JUVENILE DELINQUENTS IN THE OBSERVATION AND DETENTION HOME
 IN THE SOUTHERN PART OF THAILAND : THESIS ADVISOR : ASSO. PROF.
 PUNTIP SIRIVUNNABOOD, Ph. D. 107 pp. ISBN 974-13-0064-6

The propose of this research was to study the selected factors related to male juvenile delinquents in the Observation and Detention Home in the southern part of thailand. The sample of this research were 606 male juvenile delinquents which were devided into 2 groups : (1) 300 male juvenile delinquents in the observation and detention home in the southern part of thailand, aged 16-18. (2) 306 Matayomsuksa 4 5 and 6 male adolescent students, of the same aged, from Phuketvitayalai School in Phuket Province, Suratthanee School in Suratthanee Province and Mahavachiravooth School in Songkha Province. The research instruments were the Personal Data Questionnaire and the Parenting Style Measuring Scale which were developed from Baumrind's research. The data were analyzed by the discriminant analysis technique with stepwise methods. Wilks's Lambda was used as the entry criterion.

The data were analyzed by discriminant analysis technique and show that 6 from the total 17 variables accounted for 69.5 percent of the variance of group membership between male juvenile delinquents and male adolescent students. The 6 variables that related to male juvenile delinquents in the Observation and Detention Home in the southern part of thailand :

(1) Educational level (2) Average household income (3) Associate with delinquent friend (4) Uninvolved Parenting style (5) Permissive Parenting style and (6) Parents stay together

Program	Developmental Psychology	Student's signature.....
Field of study	Developmental Psychology	Advisor's signature.....
Academic year	2000	Co-advisor's signature.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ ด้วยความช่วยเหลืออย่างยิ่งของ รองศาสตราจารย์ ดร. พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุญชัย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งท่านกรุณาให้คำแนะนำ ข้อคิดเห็นต่างๆ ในการวิจัย รวมถึงการพิจารณาตรวจแก้ไข ปรับปรุง เนื้อหาวิทยานิพนธ์ด้วยดีตลอดมา ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของอาจารย์ จึงขอกราบขอบพระคุณอาจารย์เป็นอย่างสูง ไว้ ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต เป็นอย่างสูง ที่ได้กรุณาให้ความรู้ และคำแนะนำแก่ผู้วิจัยอย่างยิ่ง ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. เพ็ญพิไล ฤทธาคณานนท์ รองศาสตราจารย์ ศิรวงศ์ ทับสายทอง รองศาสตราจารย์ ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร อาจารย์ ดร. พรรณระพี สุทธิวรรณ ที่ได้กรุณาให้ความรู้ และคำแนะนำอันเป็นประโยชน์ ต่อผู้วิจัย ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. ดิเรก ศรีสุขโข ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำ ต่างๆ เกี่ยวกับการใช้สถิติในการวิเคราะห์ผล จากโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผู้พิพากษาศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง ผู้อำนวยการสถาน พินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ในเขตภาคใต้ของประเทศไทย ทั้ง 6 จังหวัด ได้แก่ จังหวัด ตรัง สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช ภูเก็ต สงขลา และนราธิวาส รวมทั้งคณะเจ้าหน้าที่ ที่ให้ความกรุณา แก่ผู้วิจัย ในการเข้าไปทำการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้ ผู้วิจัยขอขอบคุณน้องๆ ในสถานพินิจฯ ทุกคน ที่ได้ให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลเป็นอย่างดี

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผู้อำนวยการโรงเรียน และคณาจารย์ของโรงเรียนทั้ง 4 แห่ง ได้แก่ โรงเรียนสตรีภูเก็ต โรงเรียนภูเก็ตวิทยาลัย โรงเรียนสุราษฎร์ธานี และโรงเรียนมหาวชิราวุธ ที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล และให้ความช่วยเหลือในการติดต่อประสานงานอย่างยิ่ง ผู้วิจัยขอขอบคุณ นักเรียนทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลในครั้งนี้

ผู้วิจัยขอขอบคุณพี่ๆเจ้าหน้าที่ คณะจิตวิทยาทุกท่าน ที่ให้ความช่วยเหลือในการติดต่อประสานงานต่างๆ เป็นอย่างดี ผู้วิจัยขอขอบคุณเพื่อนๆร่วมสถาบัน ที่เป็นกำลังใจด้วยดีเสมอมา

ผู้วิจัยขอขอบคุณบุคคลอันเป็นที่รัก ซึ่งคอยให้คำแนะนำ ปรึกษา และคอยให้กำลังใจแก่ผู้วิจัย เป็นอย่างดีตลอดมา

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ บิดา มารดา และสมาชิกในครอบครัว ที่คอยให้การสนับสนุนในด้านการศึกษา และเป็นกำลังใจที่สำคัญยิ่ง ต่อการสำเร็จการศึกษาครั้งนี้ของผู้วิจัย

กตัญญูชลิ ณรงค์วิธา

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ณ
สารบัญแผนภูมิ.....	ฐ

บทที่

1. บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
แนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	41
ขอบเขตการวิจัย.....	41
คำจำกัดความ.....	42
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย.....	44
2. วิธีดำเนินการวิจัย.....	45
กลุ่มตัวอย่าง.....	45
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	47
การสร้างและคุณภาพของเครื่องมือ.....	50
วิธีดำเนินการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล.....	58

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	58
การนำเสนอข้อมูล.....	59
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	60
4. การอภิปรายผลการวิจัย.....	73
5. สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ.....	88
รายการอ้างอิง.....	91
ภาคผนวก	
ภาคผนวก ก.	101
ภาคผนวก ข.	102
ภาคผนวก ค.	104
ภาคผนวก ง.	106
ประวัติผู้เขียน.....	107

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญตาราง

ตารางที่

หน้า

1. แสดงอัตราการเพิ่มขึ้นของจำนวนวัยรุ่นชายในสถานพินิจฯ เทียบกับวัยรุ่นชายทั่วประเทศ อายุ 7-18 ปี ตั้งแต่ พ.ศ. 2537-2541.....	2
2. รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู 4 แบบ จำแนกตามมิติหลัก 2 มิติ.....	16
3. แสดงแนวโน้มการกระทำผิดของเยาวชนในลำดับการเกิดต่างๆ.....	22
4. แสดงค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยง ของลักษณะคำสำคัญ 8 ประการ (Key Word 8) จำแนกตามการอบรมเลี้ยงดูทั้ง 4 แบบ.....	51
5. แสดงค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยง ของลักษณะคำสำคัญ 8 ประการ (Key Word 8) จำแนกตามการอบรมเลี้ยงดูทั้ง 4 แบบ.....	54
6. แสดงการให้คะแนนตัวแปรระดับชั้นแต่ละตัว จากตัวแปรกลุ่มลำดับการเกิด.....	57
7. แสดงการให้คะแนนตัวแปรระดับชั้นแต่ละตัว จากตัวแปรกลุ่มสถานภาพการ สมรสของพ่อแม่.....	57
8. แสดงค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรทุกตัว จากการวิเคราะห์ ด้วยวิธีตรง (Direct Method).....	61
9. ตารางสรุปตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่ม เรียงตามลำดับชั้น ที่นำมาร่วมวิเคราะห์เพิ่มขึ้น ชั้นละ 1 ตัวแปร.....	62
10. ตารางแสดงค่าสัมประสิทธิ์คานอนิกัลมาตรฐาน (Standardized Canonical Discriminant Function Coefficients หรือ C_i)	64
11. เมตริกซ์โครงสร้าง (Structure Matrix) แสดงลำดับค่าสัมประสิทธิ์โครงสร้าง (Structure Coefficients).....	65
12. แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนการคบเพื่อน ที่ทำผิดกฎหมาย จำแนกตามกลุ่มวัยรุ่นชายในสถานพินิจฯ และกลุ่มนักเรียน วัยรุ่นชาย.....	67
13. แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการอบรมเลี้ยงดู แบบปล่อยปละละเลย จำแนกตามกลุ่มวัยรุ่นชายในสถานพินิจฯ และกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย.....	68
14. แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการอบรมเลี้ยงดู แบบรักตามใจ จำแนกตามกลุ่มวัยรุ่นชายในสถานพินิจฯ และ กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย	69

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่

หน้า

15. แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนระดับการศึกษา โดยพิจารณาจากจำนวนปีที่ได้รับการศึกษา จำแนกตามกลุ่มวัยรุ่นชาย ในสถานพินิจฯ และกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย70

16. แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรายได้เฉลี่ยของครอบครัวต่อเดือน จำแนกตามกลุ่มวัยรุ่นชายในสถานพินิจฯ และกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย..... 71

17. แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มวัยรุ่นชายในสถานพินิจฯ และกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย จำแนกตามสถานภาพการสมรสในกรณีที่พ่อและแม่อยู่ร่วมกัน.....72

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญแผนภูมิ

แผนภูมิที่

หน้า

1. แสดงอัตราการเพิ่มขึ้นของวัยรุ่นชายในสถานพินิจฯ
เมื่อเทียบกับวัยรุ่นชายทั่วประเทศ.....2

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา

“อนาคตของชาติทุกชาติย่อมขึ้นอยู่กับเด็ก เพราะเด็กคือผู้ใหญ่ในเวลาข้างหน้า ถ้าบุคคลได้รับการอบรมบ่มนิสัยให้เป็นพลเมืองดีอยู่ในศีลธรรม เคารพต่อกฎหมายของบ้านเมืองเสียแต่ยังเยาว์ เมื่อเติบโตใหญ่ขึ้น พลเมืองของประเทศก็จะมีแต่คนดี และประเทศจะเจริญก้าวหน้าต่อไปได้” (พระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว, 2495 อ้างถึงใน ศาสตราจารย์และครอบครัวกลาง, 2541 : 2)

แต่ในสภาพสังคมปัจจุบันพบว่า ปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นจากวัยรุ่นนั้นมีอยู่เนืองๆ สาเหตุของปัญหาอาจมาจาก การที่วัยรุ่นถูกบีบคั้นจากสังคมหรือครอบครัว เนื่องจากวัยรุ่นมีความเชื่อ ค่านิยม และประสบการณ์ ที่แตกต่างไปจากผู้ใหญ่ตามวุฒิภาวะ ฉะนั้นความกดดันจากสภาพครอบครัว และสังคม ทำให้เขาเหล่านั้นรู้สึกขาดที่พึ่ง และขาดกำลังใจ ซึ่งสิ่งเหล่านี้มีส่วนในการชักจูงให้วัยรุ่นหลงไปทำสิ่งที่ผิดกฎหมายได้ง่าย (ประมาณ ชันเชื้อ, 2539)

การกระทำความผิดของวัยรุ่นตั้งแต่ความผิดเล็กๆ น้อยๆ ไปจนถึงความผิดที่จะต้องถูกดำเนินคดีตามกฎหมายนั้น หากจะพิจารณาแล้วมักจะอยู่ในช่วงวัยรุ่นเสียเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งโดยธรรมชาติของเด็กวัยรุ่นแล้ว วัยนี้ถือเป็นวัยที่มีอารมณ์แปรปรวนง่าย ชอบที่จะคิดหรือทำอะไรที่ตื่นเต้นเร้าใจ มีความแปลกใหม่ ชอบลอง ชอบของแปลกใหม่ ชอบที่จะตามผู้นำที่ตนชื่นชอบและยอมรับ จึงจะเป็นเรื่องปกติธรรมดาหากเราจะเห็นเด็กวัยรุ่นทำตัวแปลกๆ หรือมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม

ในสภาพสังคมปัจจุบันพบว่า วัยรุ่นจำนวนมากที่ประพฤติตนเป็นเด็กเกเร หรือเป็นนักเลง อันธพาล กล่าวคือ มีกิริยาท่าทางแข็งกระด้าง ก้าวร้าว บ้างก็แสดงออกด้วยการแต่งตัว และมีอากัปกิริยาเป็นที่สะดุดตาแก่ผู้พบเห็น ชอบมั่วสุมกันอยู่ตามที่ชุมชน โดยเฉพาะตามสถานที่ต่างๆ เช่น โรงภาพยนตร์ ห้างสรรพสินค้า สถานเริงรมย์ ซ่องโจร บ้างก็จับกลุ่มกันสูบบุหรี่ ดื่มสุรา ติดยากระตุ้นประสาทหรือยาเสพติด ชอบก่อเรื่องทะเลาะวิวาท พกพาอาวุธ นอกจากนี้ยังมีการประพฤติผิดกฎหมายบ้านเมือง เช่น ปล้นจี้ ลักขโมย กระทำอนาจาร ข่มขืนกระทำชำเรา เป็นต้น (กิ่งเพชร ชนะชัยวิบูลย์วัฒน์, 2533)

การกระทำความผิดของวัยรุ่นจึงถือเป็นปัญหาสำคัญประการหนึ่งที่ทุกสังคมต้องประสบกัน อยู่เสมอ ยิ่งสังคมมีความเจริญทางด้านวัตถุเพิ่มมากขึ้นเท่าใด ก็ดูเหมือนว่ามาตรฐานด้านศีลธรรม คุณธรรม จริยธรรม และบรรทัดฐานความประพฤติของสมาชิกในสังคมนั้นๆ ก็จะลดน้อยถอยลงทุกที และยากแก่การควบคุมมากขึ้น ก่อให้เกิดปัญหาสังคมขึ้นอีกมากมาย โดยเฉพาะสภาพสังคมปัจจุบันที่เรียกกันว่า “โลกยุคโลกาภิวัตน์” นั้น เป็นยุคที่มีความวุ่นวายสับสน ด้วยกระแสของการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็ว ทั้งในด้านวัฒนธรรม เทคโนโลยี และข้อมูลข่าวสารที่ส่งถึงกันได้อย่างรวดเร็ว (ป. กนิษฐนาคะ, 2538)

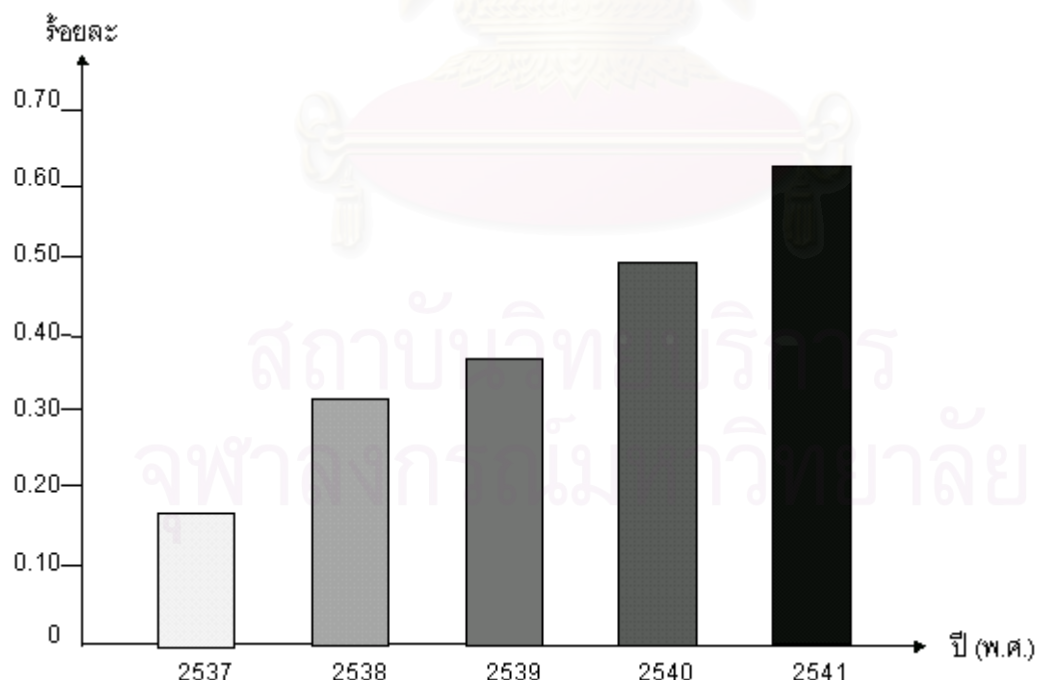
โดยในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยมีความสนใจ ที่จะศึกษาถึงปัจจัยคัดสรรที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่นชายที่ทำผิด กฎหมาย ในสถานพินิจ เท่านั้น เนื่องจากเมื่อพิจารณาตามสถิติแล้ว จำนวนของการทำผิดกฎหมาย โดยแบ่งแยก ตามเพศแล้วนั้น ผู้วิจัยพบว่าวัยรุ่นชายจะมีจำนวนสูงมากกว่า วัยรุ่นหญิงอย่างเห็นได้ชัด และนอกจากนี้ พบว่าการทำผิดกฎหมายของวัยรุ่นชายตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันมีแนวโน้มว่าจะสูงขึ้นเรื่อยๆ ดังสถิติแสดง อัตราการเพิ่มขึ้นของจำนวนวัยรุ่นชายอายุ 7-18 ปี ในสถานพินิจ ทั่วประเทศเมื่อเทียบกับจำนวนวัยรุ่นชายอายุ 7-18 ปีทั่วประเทศตั้งแต่ปี พ.ศ. 2537-2541

ตารางที่ 1 แสดงอัตราการเพิ่มขึ้นของจำนวนวัยรุ่นชายในสถานพินิจ เทียบกับวัยรุ่นชายทั่วประเทศ อายุ 7-18 ปี ตั้งแต่ พ.ศ. 2537-2541

ปี (พ.ศ.)	วัยรุ่นชายทั่วประเทศ (คน)	วัยรุ่นชายในสถานพินิจ (คน)	เปรียบเทียบวัยรุ่นชายทั่วประเทศกับวัยรุ่นชายในสถานพินิจ
2537	6,233,091	11,345	0.18
2538	6,109,980	20,419	0.33
2539	6,021,962	23,591	0.39
2540	5,988,868	30,668	0.51
2541	5,939,057	38,472	0.64

(สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2537-2541; ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง, 2541)

แผนภูมิที่ 1 แสดงอัตราการเพิ่มขึ้นของวัยรุ่นชายในสถานพินิจ เมื่อเทียบกับวัยรุ่นชายทั่วประเทศ

เมื่อพิจารณาถึงวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย จากอดีตถึงปัจจุบันพบว่า มีอัตราการทำผิดกฎหมายที่เพิ่มสูงขึ้น ดังนั้นปัญหาของวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมายนั้น จึงถือเป็นปัญหาสังคมที่สำคัญเป็นอย่างมาก เพราะเกี่ยวข้องกับความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน และมีแนวโน้มที่จะทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ มีผลกระทบต่อความสงบสุข ต่อเศรษฐกิจ สังคม และความมั่นคงของประเทศชาติ การทำผิดกฎหมายจึงเป็นสิ่งที่กีดกันความเจริญของสังคม กล่าวได้ว่า การทำผิดกฎหมายเป็นตัวทำลายสังคม ทำให้สังคมเสื่อม และจะกลายเป็นสังคมที่ขาดความมั่นคงในที่สุด (โสภา ขปีลมันน์, 2537) นอกจากนี้วัยรุ่นเป็นวัยที่มีการพัฒนาศักยภาพในทุกๆ ด้านอย่างเต็มที่ และเป็นกำลังของประเทศในการพัฒนาประเทศชาติให้มีความมั่นคง หากเรี่ยวแรงของประเทศกลายเป็นตัวก่อปัญหาให้กับประเทศชาติเสียเองแล้ว ประเทศชาติก็ไม่สามารถพัฒนาไปในทางที่ดีได้ ซึ่งจากสถิติเกี่ยวกับจำนวนของวัยรุ่นในสถานพินิจ เขตภาคใต้ปี 2541 พบว่า จากจำนวนทั้งสิ้น 4,978 คน เป็นวัยรุ่นชายจำนวน 4,635 คน เป็นวัยรุ่นหญิงจำนวน 343 คน ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างในเขตภาคใต้ของประเทศไทย เนื่องจากการศึกษาข้อมูลจากงานวิจัยที่ผ่านมาพบว่า ได้มีการศึกษากลุ่มตัวอย่างในสถานพินิจเพียงส่วนหนึ่งในเขตภาคใต้เท่านั้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องการศึกษากลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายในสถานพินิจ ที่มีอยู่ในเขตภาคใต้ทั้งหมด เพื่อจะสามารถอ้างอิงไปสู่กลุ่มประชากรได้ นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยของ กอบโชค จวงษ์ (2541) ในหัวข้อ “ การทำร้ายผู้อื่นของวัยรุ่นในเขตภาคใต้” พบว่า สถิติของผู้ที่ทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายของวัยรุ่นในภาคใต้ จากปี 2537 - 2538 เพิ่มจาก 105 ราย เป็น 207 ราย ตามลำดับ และส่วนใหญ่เป็นคดีทำร้ายร่างกายมากที่สุด รองลงมาเป็นคดีฆ่าผู้อื่นโดยเจตนาและไม่เจตนา ซึ่งผู้ก่อคดีเป็นวัยรุ่นชาย เห็นได้ว่าอัตราการเพิ่มจำนวนของผู้กระทำผิดสูงเป็นเท่าตัว ภายในระยะเวลาเพียง 1 ปี และเป็นคดีที่มีความรุนแรง จากเหตุผลดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยเลือกกลุ่มวัยรุ่นชายในสถานพินิจ ในเขตภาคใต้ของประเทศไทย เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้

เมื่อผู้วิจัยได้ทำการศึกษาข้อมูลต่างๆ เกี่ยวกับวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมายแล้วนั้น ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาถึงปัจจัยคัดสรรที่เกี่ยวข้องกับ วัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมายในสถานพินิจ ซึ่งจากการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับ วัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมายในต่างประเทศ พบว่า มีปัจจัยหลายประการที่ส่งผลต่อพฤติกรรมความรุนแรง และการทำผิดกฎหมายในวัยรุ่น เช่น ปัญหาความยากจน การมีประวัติการก่อความรุนแรงมาก่อน การไม่เข้าสังคม การหย่าร้างในครอบครัว การมีอารมณ์โกรธเกลียดและผิดหวัง การมีลักษณะบุคลิกภาพต่อต้านสังคม การศึกษาและระดับสติปัญญาต่ำ การมีความผิดปกติหรือมีความพิการทางด้านร่างกาย การมีปัญหาสุขภาพจิต การอยู่ในสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อมที่มีการใช้สารเสพติด การเคยเสพและขายสารเสพติดชนิดผิดกฎหมาย การมีบิดามารดาใช้สารเสพติด และลักษณะของพันธุกรรม เป็นต้น (ชไมพร ทวีชศรี, รัจสรณ์ วรวงศ์ และ ชัยนรินทร์ ปรุมาณนท์, 2541) ซึ่งปัจจัยดังกล่าวก็มีอยู่ในสังคมไทยเช่นเดียวกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้คัดเลือกปัจจัยต่างๆ ในการที่จะนำมาศึกษา โดยพิจารณาคัดเลือกปัจจัยที่มีแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยสนับสนุนว่ามีความเกี่ยวข้องกับวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย

ในสถานพินิจฯ ซึ่งประกอบด้วยปัจจัยหลัก และปัจจัยย่อย รวม 17 ปัจจัย ดังนี้

1. การอบรมเลี้ยงดู (ปัจจัยหลัก)
 - * ประกอบด้วยปัจจัยย่อยต่อไปนี้
 - 1.1 การอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่
 - 1.2 การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม
 - 1.3 การอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ
 - 1.4 การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย
2. ลำดับการเกิด (ปัจจัยหลัก)
 - * ประกอบด้วยปัจจัยย่อยต่อไปนี้
 - 2.1 ลูกคนโต
 - 2.2 ลูกคนกลาง
 - 2.3 ลูกคนเล็ก
 - 2.4 ลูกคนเดียว
3. สถานภาพสมรสของพ่อแม่ (ปัจจัยหลัก)
 - * ประกอบด้วยปัจจัยย่อยต่อไปนี้
 - 3.1 พ่อและแม่อยู่ร่วมกัน
 - 3.2 พ่อและแม่แยกกันอยู่
 - 3.3 พ่อและแม่หย่าร้างกัน
 - 3.4 พ่อเสียชีวิต
 - 3.5 แม่เสียชีวิต
 - 3.6 พ่อและแม่เสียชีวิต
4. ระดับการศึกษา (ปัจจัยหลัก)
5. รายได้เฉลี่ยของครอบครัว (ปัจจัยหลัก)
6. การคบเพื่อนที่ทำผิดกฎหมาย (ปัจจัยหลัก)

เพื่อทำการศึกษาถึงปัจจัยคัดสรรที่มีความเกี่ยวข้องกับการทำผิดกฎหมาย ของวัยรุ่นชายในสถานพินิจฯ ในเขตภาคใต้ของประเทศไทย โดยนำปัจจัยคัดสรรแต่ละตัวมาพิจารณาเปรียบเทียบกับกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย อันจะเป็นแนวทางในการค้นหาปัจจัยสำคัญ ที่เกี่ยวข้องกับการทำผิดกฎหมายของวัยรุ่นชายอย่างแท้จริง เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการป้องกัน แก้ไขให้ตรงกับสาเหตุปัจจัยของที่มาแห่งปัญหา การทำผิดกฎหมายของวัยรุ่นชายได้อย่างแท้จริง

1. วัยรุ่น : ความหมายและพัฒนาการ

วัยรุ่น (Adolescence) หมายถึง วัยที่เชื่อมระหว่างความเป็นเด็กกับการเป็นผู้ใหญ่ อันเป็นระยะที่ต้องปรับพฤติกรรมวัยเด็ก ไปสู่พฤติกรรมแบบผู้ใหญ่ที่สังคมนั้นยอมรับ เด็กวัยรุ่นจึงไม่ใช่เป็นเพียงการเจริญเติบโตทางด้านร่างกาย แต่หมายถึงการเจริญเติบโตทางสังคมด้วย (Dusek, 1987)

องค์การอนามัยโลก (W.H.O., 1983 อ้างถึงใน พาสนา ฝโลศิลป์, 2535) ได้ให้ความหมายของวัยรุ่นว่า วัยรุ่นเป็นผู้มีลักษณะสำคัญ 3 ประการคือ 1) มีพัฒนาการทางด้านร่างกาย โดยมีวุฒิภาวะทางเพศ 2) มีพัฒนาการทางด้านจิตใจ โดยมีการเปลี่ยนแปลงจากเด็กไปสู่การเป็นผู้ใหญ่ และ 3) มีการเปลี่ยนแปลงสภาวะทางด้านเศรษฐกิจ จากการศึกษาที่ต้องพึ่งพาครอบครัว มาเป็นบุคคลที่สามารถประกอบอาชีพหารายได้ด้วยตนเอง

ดังนั้น วัยรุ่นจึงเป็นวัยแห่งการเจริญเติบโตไปสู่การมีวุฒิภาวะ (To grow into maturity) (Sebal, 1984) ซึ่งการที่เด็กจะบรรลุถึงขั้นมีวุฒิภาวะนั้น จำเป็นต้องมีพัฒนาการทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาไปพร้อมๆ กัน (Hurlock, 1974) ดังจะกล่าวถึงพัฒนาการในแต่ละด้านดังต่อไปนี้

- พัฒนาการทางด้านร่างกาย เป็นไปในแง่ของความงอกงาม เจริญเติบโตถึงขีดสมบูรณ์ (Maturation) เพื่อทำหน้าที่อย่างเต็มที่ การเจริญเติบโตมีทั้งส่วนภายนอกที่มองเห็นได้ง่าย เช่น ส่วนสูง น้ำหนัก รูปร่าง ส่วนสัดของร่างกาย ลักษณะของเส้นผม ฯลฯ และความเจริญส่วนภายใน เช่น การทำงานของต่อมบางชนิด โครงกระดูกแข็งแรงขึ้น การผลิตเซลล์สืบพันธุ์ในเด็กชาย ฯลฯ ซึ่งการเจริญเติบโตทางกายจะมีช่วงหนึ่งซึ่งเป็นระยะเตรียม (Resting Period) (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2538) เมื่อผ่านพ้นช่วงนี้ไปแล้ว จะมีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายอย่างรวดเร็ว ความสูงของเด็กตอนต้นปีและปลายปีมีความแตกต่างกันอย่างมาก การสะสมไขมันในร่างกายมีมากกว่าวัยเด็ก เนื่องจากร่างกายกำลังเจริญเติบโต เด็กจึงรู้สึกหิวบ่อย รับประทานอาหารมากขึ้น และนอนบ่อย เป็นระยะเวลาที่กำลังกินกำลังนอน กล้ามเนื้อของเด็กชายเจริญมากขึ้น อวัยวะเพศเริ่มทำงาน เสียงของเด็กชายแตกและห้าวขึ้น ตอนต้นๆ ของวัยนี้ร่างกายของเด็กจะไม่ได้สัดส่วน เด็กรู้สึกอึดอัดแค้นแค้น มีความรู้สึกวิตกกังวลเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงสัดส่วนอวัยวะต่างๆ ของร่างกาย การทำงานของกล้ามเนื้อกับประสาทสัมผัสต่างๆ ของเด็กยังไม่เข้ารูปเข้ารอย เด็กจึงเล่นกีฬาหรือทำงานที่ต้องใช้ความสามารถทางกล้ามเนื้อ ประสาทสัมผัส และการประสานงานของกล้ามเนื้อกับประสาทสัมผัสได้ไม่สู้ดีนัก ลักษณะสุขภาพโดยทั่วไปของเด็กวัยนี้จะดีกว่าวัยที่ผ่านมา (Fuhrmann, 1990)

- พัฒนาการทางด้านอารมณ์ ลักษณะอารมณ์ของวัยรุ่นจะมีการเปลี่ยนแปลงง่าย ไม่คงที่ วัยรุ่นจึงได้รับคำจำกัดความว่าเป็นวัย “พายุบูแคม” (Strom & Stress) หรือ (Sturm & Drang) ทั้งนี้เพราะพบว่า อารมณ์ของวัยรุ่นนั้นเปลี่ยนแปลงรวดเร็วมาก มีความอ่อนไหวง่าย แปรเปลี่ยนกลับไปกลับมาได้ง่าย อาจเปลี่ยนจากอารมณ์หนึ่งไปสู่อีกอารมณ์หนึ่ง ซึ่งมีลักษณะตรงกันข้ามอย่างฉับพลัน เช่น

จากร่าเริงเป็นเศร้าสร้อย จากรักเป็นเกลียด เป็นต้น ซึ่งความไม่แน่นอนทางอารมณ์ที่เกิดขึ้นในระยะวัยรุ่น ทำให้เด็กวัยรุ่นมีการแสดงที่ผันผวน แปรปรวนกลับไปกลับมาได้ (George Stanley Hall, 1916)

นอกจากนี้วัยรุ่นยังได้รับการกล่าวถึงว่า เป็นวัยที่มีอารมณ์รุนแรง เช่น รักแรง เกลียดแรง ทั้งนี้ เพราะวัยรุ่นขาดความรู้สึกที่มั่นคง เกิดความตึงเครียดทางจิตใจ และวัยรุ่นจะเกิดอารมณ์รุนแรงในระหว่างที่มีพัฒนาการด้านต่างๆ ยิ่งมีการเปลี่ยนแปลงพัฒนาการทางกายมากเท่าใด ก็เกิดอารมณ์มากขึ้นเท่านั้น (Arnold Gesell, 1970 อ้างถึงใน ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร, 2530)

Hurlock (1973) ได้กล่าวถึง สภาวะทางอารมณ์ของวัยรุ่นว่า เป็นลักษณะอารมณ์ที่เรียกว่า “Heightened Emotionality” ซึ่งเป็นสภาวะทางอารมณ์ที่เบี่ยงเบนไปจากปกติ การเกิดสภาวะทางอารมณ์ที่เรียกว่า “Heightened Emotionality” นี้ มักจะเกิดในระยะเด็กเริ่มรุ่น คือประมาณ 1-2 ปี หลังจากที่ได้เข้าสู่ระยะวัยรุ่น ซึ่ง วารุณี อมรทัต (2530) ได้อธิบายไว้ว่า การที่วัยรุ่นจะมีอารมณ์รุนแรงมากน้อยเพียงใด หรือมีความสามารถในการปรับตัวทางอารมณ์ได้อย่างไรนั้น มักขึ้นอยู่กับประสบการณ์ที่ผ่านมา กล่าวคือ ถ้าวัยรุ่นมีประสบการณ์ของความล้มเหลว มีความไม่มั่นคงทางอารมณ์มาตั้งแต่วัยเด็ก ก็จะปรับตัวต่อสภาวะทางอารมณ์ในช่วงวัยรุ่นได้ไม่เต็มที่ วัยรุ่นจะมีอารมณ์ชนิดต่างๆ เหมือนกับวัยเด็ก เช่น มีอารมณ์โกรธ อิจฉา เกลียด รัก ฯลฯ แต่วัยรุ่นมักจะแสดงอารมณ์โกรธและกลัวอย่างเด่นชัด การแสดงออกทางอารมณ์ของวัยรุ่น จะมีลักษณะที่แตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล ขึ้นอยู่กับการอบรมเลี้ยงดู ในวัยเด็กตลอดจนการยอมรับทางสังคม ต่อการแสดงออกของอารมณ์หนึ่งๆ ด้วย ซึ่งลักษณะอารมณ์และพฤติกรรมเหล่านี้ เป็นลักษณะปกติของวัยรุ่นตอนต้น และตอนกลาง เมื่อเข้าสู่วัยรุ่นตอนปลายจนถึงวัยผู้ใหญ่ พฤติกรรมเหล่านี้จะค่อยๆ เป็นปกติ มีอารมณ์มั่นคง และสามารถควบคุมอารมณ์ของตนได้ดียิ่งขึ้น

- พัฒนาการทางด้านสังคม วัยรุ่นจะมีพัฒนาการทางสังคมตามแบบพื้นฐาน ของพัฒนาการทางสังคมที่มีมาตั้งแต่วัยเด็ก กล่าวคือ วัยรุ่นจะผ่านกระบวนการทำตามอย่างสังคม (Socialization Process) ซึ่งเป็นกระบวนการเรียนรู้ทางสังคม เพื่อที่จะปรับตัวให้เข้ากับมาตรฐานของกลุ่มตามแบบประเพณีวัฒนธรรมของสังคมที่ตนอยู่

ในระยะวัยรุ่น เด็กมีการเรียนรู้ที่จะปฏิบัติตามความคาดหวังของสังคมมากขึ้น วัยรุ่นจะแสดงพฤติกรรมในทิศทางที่สังคมคาดหวัง ซึ่งรวมถึงแบบแผนพฤติกรรมที่แสดงความเป็นวัยรุ่นว่าวัยรุ่นควรจะแสดงพฤติกรรมอะไรและแสดงอย่างไร วัยรุ่นที่มีความสามารถปรับตัวทางสังคมได้ดี ไม่เพียงแต่จะมีพฤติกรรมที่เป็นที่ยอมรับในสังคมเท่านั้น แต่ทำพฤติกรรมที่เป็นที่ยอมรับทางสังคม ซึ่งจะต้องเป็นการกระทำที่ออกมาจากใจจริง ไม่มีการแสร้งทำ หรือทำพฤติกรรมแล้วมีผลกระทบต่อทัศนคติ และความรู้สึกในทางลบของวัยรุ่นด้วย (ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร, 2530)

นอกจากนี้ วัยรุ่นจะมีลักษณะการสร้างความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นในสังคม ซึ่งลักษณะทางสังคมของวัยรุ่นมีลักษณะเด่น 2 ประการ คือ วัยรุ่นจะมีความสัมพันธ์กับเพื่อนจนยึด “เพื่อนเป็นหลัก” และเริ่มมีความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ วัยรุ่นจะมีพัฒนาการในการคบเพื่อนเริ่มจากการคบเป็นหมู่คณะ

ในช่วงวัยรุ่นตอนต้น และเปลี่ยนมาเป็นการคบเพื่อนแบบคู่หูในช่วงวัยรุ่นตอนปลาย ส่วนพัฒนาการความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศจะเริ่มเมื่ออายุประมาณ 14-16 ปี และจะเริ่มสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศจนแยกเป็นคู่ๆ ราวอายุ 16-17 ปี (สมร ทองดี, 2532)

• พัฒนาการทางด้านสติปัญญา สติปัญญา หรือการรู้คิดประกอบด้วย การรับรู้ การจำ การรู้จักคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ สามารถใช้เหตุผลในการแก้ปัญหา ประเมินความคิดอ่านของตนเองและของผู้อื่น ตลอดจนคิดในรูปแบบต่างๆ เช่น ความคิดฝัน จินตนาการ การคิดแบบรูปธรรม นามธรรม และคิดในสิ่งที่สลับซับซ้อนมากยิ่งขึ้น พัฒนาการทางด้านสติปัญญาจะเจริญพัฒนาควบคู่กันไปกับพัฒนาการทางด้านร่างกาย จิตใจของบุคคล ซึ่งระดับความสามารถทางสติปัญญา จะดำเนินไปตามขั้นตอนของพัฒนาการทางสติปัญญา (พาสนา ผโลศิลป์, 2535) ซึ่ง Piaget ได้กล่าวถึง ลักษณะพัฒนาการทางสติปัญญาในวัยรุ่น ที่มีความแตกต่างกับลักษณะพัฒนาการทางสติปัญญาในวัยอื่นๆ ซึ่ง Piaget เรียกระยะพัฒนาการทางสติปัญญาในวัยนี้ว่า “ระยะ Formal Operation” หรือเป็นระยะของการแก้ปัญหาด้วยเหตุผลกับสิ่งที่เป็นนามธรรม ซึ่งในระยะนี้วัยรุ่นจะมีความสามารถในการรวบรวมเหตุผลในหลายๆ ด้านเพื่อตั้งเป็นสมมติฐานในการที่จะแก้ปัญหานั้นๆ มีความจำดีขึ้น และสามารถแก้ปัญหานั้นๆ ได้ดี แต่อย่างไรก็ตาม ในระยะของวัยรุ่นก็มีลักษณะความคิดต่างๆ ที่แตกต่างจากผู้ใหญ่ โดยวัยรุ่นจะยังมีลักษณะของการมุ่งยึดความคิดของตนเองอยู่ (Intellectual Egocentrism) การมุ่งยึดความคิดของตนเองนี้ทำให้วัยรุ่นยังไม่สามารถแยกความคิดของตนเอง และความคิดของผู้อื่นได้ดีนัก ซึ่งสิ่งเหล่านี้แตกต่างไปจากผู้ใหญ่ซึ่งสามารถคิดได้กว้าง และสามารถแยกความคิดของตนจากความคิดของผู้อื่นได้มากกว่า

ลักษณะสติปัญญาของวัยรุ่น จะมีรูปแบบการคิดที่มีเหตุผลเชิงนามธรรม ซึ่งมีจุดเด่นดังต่อไปนี้ คือ (Ginsburg & Opper, 1979 อ้างถึงใน ปรีชา วิหคโต, 2532)

- คิดในสิ่งที่เป็นนามธรรมได้
- สามารถตั้งสมมติฐานได้
- สามารถทดสอบสมมติฐานได้

พัฒนาการทางสติปัญญาของวัยรุ่นมีความแตกต่างจากวัยเด็ก สามารถสรุปได้ดังนี้คือ

- วัยรุ่นมีความสามารถในการคิดถึงการแก้ปัญหาในหลายๆ ทางในลักษณะนี้วัยรุ่นจะสามารถคิดในเชิงนามธรรมได้ นั่นคือสามารถคิดได้ในสิ่งที่ไม่จำเป็นต้องมองเห็นโดยตรง สามารถสังเคราะห์ข้อมูลต่างๆ ได้ในหลายแง่มุมบนพื้นฐานของควมมีเหตุผล เพื่อใช้ในการแก้ปัญหา
- วัยรุ่นสามารถตั้งสมมติฐานต่างๆ เพื่อแก้ปัญหา โดยใช้เหตุผลเชิงตรรกวิทยา
- วัยรุ่นสามารถคิดถึงเหตุการณ์เบื้องหน้า ซึ่งลักษณะนี้ จะทำให้วัยรุ่นมีการวางแผน (Planning) ในการแก้ปัญหามีระบบ การวางแผนในการแก้ปัญหานี้ วัยรุ่นต้องมีความสามารถต่างๆ ประกอบกัน คือ ความสามารถในการเห็นการณ์ไกล ความรู้ในเรื่องนั้นๆ เพื่อตั้งข้อมูลต่างๆ ที่จำเป็นมาใช้ในการแก้ปัญหา ความสามารถในการเข้าใจคำจำกัดความของปัญหา และความสามารถในการ

เลือกข้อกระทงความต่างๆ เพื่อใช้ในการวางแผน ความสามารถเหล่านี้จะเกิดขึ้นในช่วงระยะวัยรุ่น ถึงแม้จะพบว่าวัยรุ่นไม่ใช่ทุกคนที่จะใช้การวางแผนก็ตาม (Siegler & Libert, 1975 อ้างถึงใน ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร, 2530)

- วัยรุ่นมีความจำ มีความใส่ใจ ตลอดจนมีความสามารถในการสื่อสารได้ดีกว่าวัยเด็ก Flavell (1977) กล่าวว่า วัยรุ่นมีความจำดีกว่าวัยเด็ก และมีความสามารถที่จะรู้ว่าทำอะไรบางอย่างจึงจะจำอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ยังพบว่า วัยรุ่นสามารถคิดย้อนหลังได้มากขึ้น ดังนั้นจะเห็นได้ว่า ในระบบของความคิดความจำนั้น วัยรุ่นจะมีความสามารถทางด้านนี้เพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด
- วัยรุ่นจะมีความสามารถในการเข้าใจมโนทัศน์ของสิ่งต่างๆ ในสภาพแวดล้อมได้ดี
- วัยรุ่นจะสามารถนำมโนทัศน์พื้นฐานมาเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กัน เพื่อให้เกิดความเข้าใจในมโนทัศน์ที่ซับซ้อนมากขึ้น ตลอดจนสามารถอธิบายให้เข้าใจได้

จากภาวะการเปลี่ยนแปลงพัฒนาการทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาของวัยรุ่น ย่อมเป็นผลทำให้วัยรุ่นต้องเผชิญกับสภาพของความเครียด จากปัญหาการเปลี่ยนแปลงตามพัฒนาการแห่งวัยอย่างรวดเร็ว รวมทั้งการเกิดปัญหาจากการปรับตัวให้เหมาะสมกับสภาพสังคมสิ่งแวดล้อม ปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นปัญหาที่สลับซับซ้อนหลายๆ ด้าน ทั้งด้านชีวภาพของร่างกาย การทำงานของระบบต่างๆ รวมทั้งการบรรลุวุฒิภาวะทางเพศ จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ซึ่งการเปลี่ยนแปลงในแต่ละด้านของแต่ละคนจะแตกต่างกันไป วัยรุ่นที่ไม่ได้รับการเตรียมตัวล่วงหน้า เพื่อรับการเปลี่ยนแปลงก็จะมีปัญหาทางด้านจิตใจ อารมณ์ บุคลิกภาพ พฤติกรรม และปัญหาในการปรับตัวตามมา ซึ่งหากวัยรุ่นไม่สามารถแก้ไขกับสภาพปัญหาดังกล่าวได้ ก็จะเป็นสาเหตุหนึ่งซึ่งส่งผลต่อการเกิดพฤติกรรมทำผิดกฎหมายในช่วงวัยรุ่นได้

ปัญหาที่เกิดจากพัฒนาการทางด้านร่างกาย พบว่า ร่างกายจะมีการเจริญเติบโตขึ้นทั้งขนาดรูปร่างอย่างรวดเร็ว ทำให้การทำงาน การเคลื่อนไหวขาดความประสานสัมพันธ์กัน ดูเก้งก้างกระเดือกกระเดก ประกอบกับการพัฒนาเข้าสู่ความวุฒิภาวะทางเพศ ทำให้วัยรุ่นมีความอยากรู้อยากเห็น อยากรทดลองในเรื่องเกี่ยวกับเพศ โดยการสำรวจตนเอง จากเพื่อนเพศเดียวกันหรือเพื่อนต่างเพศ ผลจากการเปลี่ยนแปลงของร่างกาย และแรงผลักดันที่เกิดขึ้นภายในตัววัยรุ่นนั้น อาจจะทำให้วัยรุ่นประพฤตินอกทางเพศได้ ซึ่งจะทำให้วัยรุ่นเกิดความรู้สึกไม่สบายใจ เป็นกังวล และมีปัญหาอื่นตามมา นอกจากนี้ปัญหาในการเปลี่ยนแปลงของร่างกายว่าเติบโตเร็วหรือช้ากว่าเพื่อนในวัยเดียวกัน อาจจะทำให้การปรับตัวและสภาพอารมณ์ของเด็กวัยรุ่นสับสน กังวลมากขึ้น และมีแนวโน้มจะมีปัญหาทางอารมณ์ได้ (พาสนา ฝโลศิลป์, 2535)

ปัญหาที่เกิดจากการพัฒนาเปลี่ยนแปลงทางด้านอารมณ์ และจิตใจ การเปลี่ยนแปลงอันนี้ จะเป็นผลเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงทางกายมีพลังผลักดันภายใน รวมทั้งมีสัญชาตญาณทางเพศเป็นพื้นฐาน ประกอบกับร่างกายเจริญเติบโตใกล้เคียงกับลักษณะผู้ใหญ่ อีกทั้งมีความสามารถทางด้านสติปัญญา

เพิ่มขึ้น มีการสัมพันธ์กับบุคคลอื่นนอกบ้าน และได้รับความสำเร็จในการทำกิจกรรมบางอย่าง เป็นผลทำให้วัยรุ่นมักต้องการอิสระ เป็นตัวของตัวเองมากขึ้น มีความเชื่อมั่นสูง พยายามเสาะแสวงหาค่านิยมต่างๆ มาเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว แต่เด็กวัยนี้ยังขาดการตัดสินใจที่รอบคอบ และมีประสบการณ์น้อย จึงทำให้การดำเนินชีวิตผิดพลาดได้ง่าย (ปราณี รามสูตร, 2528) ประกอบกับวัยรุ่นมักมีอารมณ์ไม่ค่อยคงที่ มีการเปลี่ยนแปลงง่าย วู่วาม หงุดหงิด น้อยใจง่าย โกรธและก้าวร้าวรุนแรง (ดวงใจ กสานติกุล, 2532) อันเกิดจากการที่เด็กวัยรุ่นประสบการณ์เปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่รวดเร็วมาก ทำให้ไม่สามารถปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงอย่างมีประสิทธิภาพได้ ซึ่งการเปลี่ยนแปลงส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นไม่เป็นที่พอใจของวัยรุ่น ส่งผลให้วัยรุ่นแสดงออกโดยมีความขัดแย้ง มีความรู้สึกไม่มั่นคง มีทัศนคติที่เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินชีวิต ซึ่ง Buhler เรียกระยะนี้ของวัยรุ่นว่า “ระยะลบ Negative phase” (Buhler, 1935 อ้างถึงใน ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร, 2530) ส่งผลให้วัยรุ่นอาจแสดงออกด้วยพฤติกรรมที่มีลักษณะเป็นอันตรายต่อผู้อื่นได้ (ป. กนิษฐนาคะ, 2538)

ปัญหาเกี่ยวกับพัฒนาการทางด้านสติปัญญาในช่วงวัยนี้ ความคิดอ่านของเด็กวัยรุ่นจะเป็นไปในเชิงนามธรรมมากขึ้น สามารถวิเคราะห์เปรียบเทียบการกระทำ และค่านิยมของผู้อื่นอย่างมีเหตุผล อยากรู้ อยากเห็น อยากทดลอง เริ่มคิดถึงชีวิตอดีต ปัจจุบัน และอนาคต มีความกังวลเกี่ยวกับอนาคตของตน มีอุดมคติสูง หัวรุนแรง ต้องการให้สังคมมีความยุติธรรมและเสมอภาค ยอมรับความเหลื่อมล้ำต่ำสูงในสังคมได้ไม่เต็มใจ (ดวงใจ กสานติกุล, 2532) นอกจากนี้ วัยรุ่นมักใช้คำพูดวิพากษ์วิจารณ์ สนทนาโต้เถียงกับผู้ใหญ่ ซึ่งผู้ใหญ่บางคนจะมองไปว่า วัยรุ่นนั้นมีกิริยามารยาทไม่เหมาะสม ทำให้วัยรุ่นรู้สึกขาดความเชื่อมั่น สับสนในบทบาทของตน ทำให้เกิดปัญหาพฤติกรรมได้

ปัญหาเกี่ยวกับพัฒนาการทางด้านสังคม วัยรุ่นเป็นวัยที่มีความสัมพันธ์กับบุคคลภายนอกครอบครัวมากขึ้น วัยรุ่นตอนต้นมักต่อต้านบิดามารดาผู้ปกครอง (Anti-Adult Attitude) เพราะต้องการอิสระ และจะหันกลับไปเชื่อฟังบุคคลอื่น เช่น เพื่อน ครู หรือผู้ที่เขานับถือ เพราะเขาต้องการการยอมรับจากคนเหล่านั้น วัยรุ่นตอนกลางจะยังต่อต้านผู้ใหญ่อยู่บ้าง แต่ทำอย่างมีเหตุผล วัยรุ่นตอนกลางนี้มีทั้งการคบเพื่อนเพศเดียวกัน และคบเพื่อนต่างเพศ บางครั้งความสัมพันธ์อาจจะมีปัญหาอุปสรรค เกิดความรู้สึกแค้นเคืองผิดหวังได้ เมื่อเข้าสู่วัยรุ่นตอนปลายความสัมพันธ์กับเพื่อนและผู้อื่นมีความหมายมากขึ้นนำไปสู่มิตรภาพและความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งขึ้น เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่ได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนมาก ประกอบกับความรู้สึกอยากเท่าเทียมผู้อื่น รู้สึกน้อยหน้าและมีปมด้อยได้ง่ายถ้ามีอะไรด้อยกว่าผู้อื่น จากความต้องการที่อยากจะมีสิ่งต่างๆ เหมือนเพื่อน และต้องการการยอมรับจากเพื่อน จึงทำให้วัยรุ่นทำอะไรตามกลุ่มเพื่อนทั้งๆ ที่รู้ว่าไม่ดี เช่น ปัญหายาเสพติด ันธพาล ก่อความไม่สงบสุข หรือก่ออาชญากรรม (พาสณา ฝโลศิลป์, 2535)

จะเห็นได้ว่า วัยรุ่นถือเป็นช่วงวิกฤติของชีวิต ที่มีความบีบคั้นจากการเปลี่ยนแปลงทางด้านต่างๆ เป็นผลให้วัยรุ่นเป็นวัยที่เสี่ยงต่อการมีแนวโน้มในการทำผิดกฎหมายได้มากกว่าช่วงวัยอื่น สืบเนื่อง

มาจากการปรับตัวไม่ได้ของวัยรุ่น จากภาวะการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วตามพัฒนาการของเด็กในช่วงวัยรุ่น ทำให้วัยรุ่นเกิดอารมณ์รุนแรง หงุดหงิด โกรธง่าย และอาจแสดงออกด้วยพฤติกรรม ที่มีลักษณะเป็นอันตรายต่อผู้อื่น ประกอบกับการเกิดปัญหาเกี่ยวกับสภาวะจิตใจและไม่สามารถใช้สติปัญญาไตร่ตรองได้อย่างมีเหตุผล พฤติกรรมที่แสดงออกมาจึงเบี่ยงเบนไปจากมาตรฐานอันดีงามของสังคม เช่น ก้าวร้าวรุนแรง มองคนในแง่ร้าย แยกตัวออกจากสังคม เทียบเท่า ตกเป็นเหยื่อของอบายมุขต่างๆ หรืออาจถูกชักจูงไปในทางที่ผิด และทำผิดกฎหมายได้ทั้งโดยเจตนาและไม่เจตนา ซึ่งวัยรุ่นที่กระทำผิดจะถูกสอบสวนและถูกควบคุมความประพฤติ อยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

2. วัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย : แนวคิดและทฤษฎี

Sigmund Freud ได้เสนอความคิดด้านจิตวิเคราะห์ ในการอธิบายพฤติกรรมการทำผิดกฎหมาย โดย Freud (Freud, 1939 cited in Jeffery, 1990) มีความเชื่อว่า บุคคลมีสัญชาตญาณของการขาดเหตุผลชอบความรุนแรง และชั่วร้าย ดังนั้น Freud จึงได้กล่าวว่า เด็กธรรมดาทั่วไปเกิดมาเพื่อเป็นอาชญากร เพราะชีวิตเริ่มด้วยความไม่มีศีลธรรม รวมทั้งมีสัญชาตญาณที่เป็นปฏิปักษ์ต่อสังคมอย่างสูง (อันธพ ชูบำรุง, 2527) ซึ่งสัญชาตญาณดังกล่าวนี้ถือเป็นแรงขับพื้นฐานของพฤติกรรม (ID) อย่างไรก็ตาม พัฒนาการที่เหมาะสม จะช่วยให้บุคคลสร้างกลไกควบคุมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ต่างๆ ได้ (Ego และ Superego)

ตามโครงสร้างบุคลิกภาพที่อยู่ในจิตใต้สำนึกของบุคคล ประกอบด้วย 3 ส่วนคือ Id, Ego และ Superego

- Id คือ พลังสัญชาตญาณทางชีววิทยา เป็นสภาพจิตใจที่ยังไม่ได้รับการขัดเกลา เป็นองค์ประกอบของโครงสร้างที่ติดค้างมาแต่กำเนิด Id เป็นพลังผลักดันให้บุคคลกระทำสิ่งต่างๆ ตามความปรารถนา

- Ego คือ ส่วนประกอบของโครงสร้างบุคลิกภาพที่พัฒนามาจาก Id เมื่อผ่านการเรียนรู้เป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพที่ตระหนักถึงโลกของความเป็นจริง และเป็นตัวควบคุม Id ให้แสดงออกถึงสัญชาตญาณในลักษณะที่เหมาะสมตามสภาพเหตุการณ์

- Superego คือ ภาวะจิตใจขั้นสูงสุดที่ผ่านการขัดเกลาของบุคคล โดยได้รับอิทธิพลจากการอบรมสั่งสอนของพ่อแม่ ศีลธรรม ศาสนา ทำให้บุคคลมีการคำนึงถึงเรื่องของความผิดบาป ยึดมั่นในกฎเกณฑ์ที่สังคมเรียนรู้ว่าสิ่งใดดี ควรกระทำ และสิ่งใดควรละเว้น (Freud, 1943)

เมื่อพิจารณาโครงสร้างบุคลิกภาพกับการทำผิดกฎหมายแล้ว สามารถอธิบายได้ว่า Ego จะอยู่กึ่งกลางระหว่าง Id คือ สัญชาตญาณดิบและการควบคุมห้ามปรามของ Superego หากเกิดความไม่สมดุลขึ้นภายในบุคคล คือ Id มีความเข้มแข็งกว่า Superego แล้ว บุคคลก็จะประพฤติตามใจตน โดยไม่คำนึงถึงกฎหมายของบ้านเมือง ซึ่งอาจก่อให้เกิดพฤติกรรมการทำผิดกฎหมายขึ้นได้ ส่วนในกรณีที่ Superego เข้มแข็งกว่า Id นั้น ความต้องการของ Id ก็จะถูกผลักดันลงไปในจิตใต้สำนึก และระงับไว้ ซึ่ง

อาจจะเปิดออกมาในรูปลักษณะของพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนา อันได้แก่ การทำผิดกฎหมาย ได้เช่นเดียวกัน

Freud ยังได้เน้นความสำคัญในช่วง 3-5 ปี แรกของเด็ก ว่าหากบุคคลมีความบกพร่องเกี่ยวกับพัฒนาการ โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์กับพ่อแม่แล้ว จะส่งผลต่อพัฒนาการบุคลิกภาพของบุคคล ส่งผลให้กลไกการควบคุมไม่สามารถทำงานได้อย่างเหมาะสม สัญชาตญาณดิบจึงปรากฏออกมา เป็นพฤติกรรมการกระทำผิดในรูปแบบต่างๆ นั่นเอง (Freud, 1961 cited in Bartollas, 1985)

นักทฤษฎีวิเคราะห์อีกผู้หนึ่งคือ Alfred Adler (1964 cited in Hajelle, 1992) ซึ่งเป็นผู้เสนอทฤษฎีจิตวิทยาเอกัตบุคคล (Individual Psychology) ที่อธิบายถึงลักษณะเฉพาะตัวของบุคคลที่เกิดจากแรงจูงใจลักษณะนิสัย ความสนใจ และค่านิยมที่แตกต่างกัน สาระสำคัญของทฤษฎีเอกัตบุคคลที่สามารถนำมาอธิบาย การทำผิดกฎหมายของบุคคลมีอยู่ 2 ประการได้แก่

1) การมีปมด้อยและการชดเชย (Inferiority Complex) ตามแนวคิดของ Adler (1954) อธิบายได้ว่า บุคคลที่เกิดมามีปมด้อย มีการพยายามเอาชนะปมด้อยของตนเอง โดยการพยายามทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งเพื่อเรียกร้องความสนใจ ดังนั้น การทำผิดกฎหมายอาจเป็นวิถีทางหนึ่งของบุคคล ที่สามารถสร้างความสนใจจากสังคมได้ ซึ่งถือเป็นการชดเชยปมด้อยของตนเองทางหนึ่ง ตามทฤษฎีของ Adler ผู้ที่ทำผิดกฎหมายโดยทั่วไป มักจะมีลักษณะคือร้อนรนขาดความร่วมมือ เนื่องจากการมีประสบการณ์ทางลบในช่วงวัยเด็ก (ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์, 2531) เช่น ได้รับการเลี้ยงดูที่ผิดปกติ คือ พ่อแม่ไม่เอาใจใส่ ทอดทิ้ง เด็กจะรู้สึกว่าคุณค่าไม่มีคุณค่า ในทางตรงข้ามเด็กที่ถูกเลี้ยงมาแบบถูกตามใจมากเกินไป จะทำให้ไม่กล้าคิดตัดสินใจ ขาดความเชื่อมั่น และมีลักษณะติดเพื่อน เป็นต้น

2) การพยายามก้าวสู่ความเป็นเลิศ (Superiority Complex) โดยการพยายามขวนขวายในการแสวงหาความยิ่งใหญ่ ความสมบูรณ์แบบ ซึ่งในแต่ละบุคคลก็จะมีวิธีการแตกต่างกันไปในการแสวงหาผลสัมฤทธิ์ ซึ่งบุคคลที่มีแนวทางการแสดงออกแบบใช้อำนาจ (Ruling-Dominant) จะแสดงความก้าวร้าวต่อคนอื่น โดยไม่คำนึงถึงสวัสดิภาพของผู้ใด มีวิธีการในการแก้ปัญหาชีวิตด้วยวิธีก้าวร้าวและไม่เป็นมิตรกับบุคคลอื่น ลักษณะการพยายามก้าวสู่ความเป็นเลิศเช่นนี้ จะส่งผลให้บุคคลมีแนวโน้มในการกระทำผิดได้ง่าย (Adler, 1954)

ส่วน Erikson ได้เสนอทฤษฎีเกี่ยวกับขั้นพัฒนาการ 8 ขั้น ที่สามารถอธิบายเกี่ยวกับวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมายในสถานพินิจฯ โดย Erikson เน้นที่การพัฒนาการโดยมุ่งไปที่สังคมและการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่น Erikson ได้กล่าวว่า พัฒนาการเป็นกระบวนการที่แสดงถึง การวิวัฒนาการของร่างกาย จิตใจ และสังคมของบุคคล ซึ่งพัฒนาการจะดำเนินต่อเนื่องกันไปอย่างมีแบบแผน(นวลละอองสุภาพผล, 2541) สิ่งที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการ คือ การติดต่อกับสัมพันธ์กันระหว่างพ่อแม่ลูกและบุคคลอื่นๆ ในสังคม แรงขับจากภายในร่างกาย อิทธิพลจากวัฒนธรรมและลักษณะของแต่ละคน ซึ่งเป็นตัวการ

สำคัญที่ทำให้แต่ละคนมีความแตกต่างกัน (นวลจันทร์ ทัศนชัยกุล, 2540) ดังนั้น พัฒนาการในแต่ละชั้น จึงถือเป็นผลจากประสบการณ์ต่างๆ ของเด็กในการเผชิญกับสิ่งต่างๆ รอบตัวเด็กเอง

Erikson (1968) ได้แบ่งขั้นพัฒนาการออกเป็น 8 ขั้น ซึ่งกระบวนการพัฒนาในแต่ละชั้นจะ ดีมากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ที่เด็กได้รับในขณะนั้น หากเด็กมีประสบการณ์ที่ดีจะส่งผลใน พัฒนาการแต่ละขั้น และขณะเดียวกันยังส่งเสริมพัฒนาการในขั้นต่อไป ให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้นอีก ด้วย

ในการอธิบายทฤษฎี Psychosocial ของ Erik Erikson (1968) ก็กับการทำผิดกฎหมายนั้น Erikson ได้เน้นการพัฒนาบุคลิกภาพในวัยรุ่นว่า เป็นวัยที่สำคัญในการพัฒนาความเป็นเอกลักษณ์ของตนเอง (Self-Identity) เมื่อบุคคลสามารถผ่านพัฒนาการในแต่ละขั้นที่ผ่านมาได้ด้วยดี เช่น หากสัมพันธ์ภาพในวัยเด็กเป็นไปด้วยดี วัยรุ่นก็จะพัฒนาบุคลิกภาพได้งดงาม ค้นหาเอกลักษณ์ของตนเองได้อย่างเหมาะสม แต่หากวัยรุ่นคนใดที่จะต้องเผชิญปัญหาข้อขัดแย้งทางจิตใจในวัยเด็ก คือ ไม่ได้รับการ เลี้ยงดูที่ดี พ่อแม่ไม่เอาใจใส่ไม่ให้สิ่งจำเป็นสำหรับชีวิต ที่จะสนองความต้องการทางชีวภาพของเด็ก การถูกทอดทิ้งเหล่านี้อาจเป็นปัญหา ทำให้มีความบกพร่องทางบุคลิกภาพของเด็ก และส่งผลมาจนถึง วัยรุ่นและวัยผู้ใหญ่ได้ ดังคำกล่าวที่ว่า สัมพันธ์ภาพในวัยผู้ใหญ่ขึ้นอยู่กับสัมพันธ์ภาพในวัยเด็ก

นอกจากนี้ Erikson ยังได้อธิบายถึงการเลียนแบบ (Identity Theory) ของเด็กโดยที่เด็กจะ พยายามเอาแบบอย่างคนที่เด็กรักและศรัทธา ถ้าเด็กไม่มีตัวแบบที่ดีโดยเฉพาะพ่อแม่ เนื่องจากขาด ความรักความศรัทธาซึ่งกันและกัน เด็กก็จะมีจุดยืนที่แน่นอน ขาดความเป็นตัวของตัวเอง ฉะนั้นเมื่อ เด็กคบเพื่อนหรือใกล้ชิดคนใดคนหนึ่ง ก็จะเอาแบบอย่างและรับเข้ามาได้โดยง่าย เนื่องจากเด็กขาด ความเชื่อมั่นในตัวเอง ซึ่งหากเด็กคบเพื่อนไม่ดี ก็จะถูกโน้มน้าวไปสู่การกระทำผิดได้ในที่สุด (Erikson, 1978)

3. ปัจจัยคัดสรรที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมายในสถานพินิจฯ

3.1 การอบรมเลี้ยงดู

การอบรมเลี้ยงดู หมายถึง การที่พ่อแม่หรือผู้ปกครองมีปฏิสัมพันธ์กับเด็ก ทั้งทางตรงและ ทางอ้อม ทั้งทางวาจาและการกระทำ และเด็กก็สามารถรับรู้ถึงการกระทำที่พ่อแม่ หรือผู้ปกครอง ปฏิบัติต่อเขา (เพชรรัตน์ จันทศ, 2542)

Sigmund Freud (1956 -1939) กล่าวว่า การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ นั้น มีความสำคัญ อย่างยิ่งต่อการปลูกฝังลักษณะบุคลิกภาพให้แก่เด็ก เนื่องจากพ่อแม่เป็นผู้ที่อยู่ใกล้ชิดกับเด็กตั้งแต่แรก เกิด หากพ่อแม่ให้ความเอาใจใส่ในการอบรมเลี้ยงดู มีความรักใคร่ห่วงใย อบรมบ่มนิสัยในทางที่ดีงาม แก่เด็ก ย่อมทำให้เด็กเกิดความรักความผูกพัน มีความอบอุ่นในครอบครัวและซึมซับแต่สิ่งที่ดีงามเข้า มาในชีวิต ส่งผลให้เด็กเติบโตขึ้นอย่างมีคุณภาพชีวิตที่ดี มีพัฒนาการทางบุคลิกภาพที่เหมาะสม แต่

หากเด็กได้รับการอบรมเลี้ยงดูที่ไม่ถูกต้อง ขาดความรักความอบอุ่น ปล่อยปละละเลย ก็อาจส่งผลให้เด็กมีบุคลิกภาพที่ไม่เหมาะสม รวมถึงขาดความมั่นคงทางอารมณ์ ส่งผลต่อการเกิดปัญหาพฤติกรรม ทำผิดกฎหมายได้ในอนาคต ซึ่ง Freud ได้อธิบายไว้ว่า พฤติกรรมการทำผิดกฎหมาย เกิดจากสภาพความไม่สมดุลกันระหว่าง Id, Ego และ Superego ซึ่งแสดงออกให้เห็นถึงความบกพร่องทางบุคลิกภาพ โดยสาเหตุของการเกิดสภาพดังกล่าว มาจากสาเหตุ 2 ประการ คือ 1) เกิดจากการที่บุคคลไม่เจริญเติบโตตามสภาพที่เหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการไม่ได้รับความรักความเอ็นดูจากพ่อแม่ 2) เกิดจากการไม่พัฒนา Superego เนื่องจากการขาดความรักความอบอุ่นจากพ่อแม่ ซึ่งจากเหตุปัจจัยดังกล่าว Freud เน้นว่า พฤติกรรมการทำผิดกฎหมายจะเกิดขึ้น หากบุคคลมีปัญหาด้านการพัฒนาจิตใจในวัยเด็ก โดยเฉพาะในช่วง 5 ปีแรกของชีวิต จะนำไปสู่การพัฒนาพฤติกรรมต่อต้านสังคม หรือกระทำความผิดกฎหมายได้ เมื่อบุคคลนั้นเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่

เช่นเดียวกับ Alfred Adler (1870 -1937) ที่อธิบายเหตุปัจจัยการทำผิดกฎหมายของบุคคลว่า เกิดจากการเรียกร้องความสนใจจากผู้อื่น เพื่อเป็นการชดเชยปมด้อย (Inferiority Complex) มักมีพฤติกรรมก้าวร้าว คืออัน เนื่องมาจากการไม่ได้รับความรักความอบอุ่น หรือการเอาใจใส่ในวัยเด็ก

Sears(1957) เชื่อว่า พัฒนาการของเด็กขึ้นอยู่กับกรอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ กล่าวคือ บุคลิกภาพที่แตกต่างกันในแต่ละบุคคลนั้น จะสัมพันธ์กับการอบรมเลี้ยงดูที่แตกต่างกันของพ่อแม่ ดังที่เซียร์ส (Sears อ้างถึงใน พรพนทิพย์ ศิริวรรณบุศย์, 2530) กล่าวว่า “Every parent could be better if he knew better” ซึ่งมีความหมายว่า ในปัจจุบันนี้พ่อแม่ยังอบรมเลี้ยงดูลูกไม่ถูกต้องเท่าที่ควร เนื่องจากยังไม่รู้ว่า จะอบรมเลี้ยงดูลูกอย่างไรจึงจะดีที่สุด ดังนั้น ถ้าได้มีการค้นหารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูที่ถูกต้องเหมาะสม และชี้แจงให้พ่อแม่ได้รู้ พ่อแม่คงจะมีแนวทางในการเลี้ยงดูลูกให้ดีขึ้นได้

จากอดีตถึงปัจจุบันได้มีนักวิชาการทั้งในประเทศ และต่างประเทศหลายท่าน ได้ศึกษาถึงรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูตามแนวคิดทฤษฎีต่างๆ มากมาย ซึ่งในงานวิจัยชิ้นนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาปัจจัยด้านการอบรมเลี้ยงดูตามแนวคิดของ Diana Baumrind ซึ่ง Diana Baumrind ได้ค้นพบความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางสังคมของเด็ก และรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูที่แตกต่างกัน จากการศึกษารูปแบบการอบรมเลี้ยงดู โดยการเก็บข้อมูลจากการเข้าไปสังเกตปฏิสัมพันธ์ ระหว่างพ่อแม่หรือผู้ปกครองกับเด็กวัยก่อนเรียนที่บ้าน โดยใช้การสัมภาษณ์ และใช้แบบวัดมาตรฐาน จากการสังเกตพบว่าสามารถจัดแบ่งประเภทของการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ออกเป็น 4 รูปแบบ (Baumrind, 1991; Kurdek & Fine, 1994; Lamborn et al, 1991 cited in Berk, 1994) ดังนี้

1) การอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่ (Authoritative) คือ การอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่เรียกร้องอย่างเหมาะสม ต่อพัฒนาการตามวุฒิภาวะของเด็ก กำหนดขอบเขตพฤติกรรมของเด็ก และเรียกร้องให้เด็กเชื่อฟังและปฏิบัติตาม ในขณะที่เดียวกัน พ่อแม่ก็แสดงความรัก และให้ความอบอุ่นต่อเด็กรับฟังความคิดเห็นและมุมมองต่างๆ ของเด็ก รวมถึงสนับสนุนให้เด็กมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ

เกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ในครอบครัว ให้ความเสมอภาค มีความเป็นประชาธิปไตย ยอมรับในสิทธิของกันและกัน (Baumrind, 1991; Kurdek & Fine, 1994; Lamborn et al, 1991 cited in Berk, 1994) พยายามชี้แนะเด็กอย่างมีเหตุมีผล สนับสนุนการให้และการรับ อธิบายเหตุผลที่อยู่เบื้องหลังการเรียกร้องและการลงโทษ แต่จะใช้อำนาจเมื่อจำเป็น คาดหวังให้เด็กทำตามความต้องการของพ่อแม่ แต่ให้มีอิสระและมีทิศทางของเด็กเอง (Maccoby, 1980) พ่อแม่สนับสนุนที่จะให้เด็กแสดงความเป็นตัวเองออกมา แต่ต้องอยู่ในขอบเขตที่พ่อแม่กำหนดไว้ มีการใช้เหตุผลพอๆกับการใช้อำนาจ ในการที่จะให้เด็กไปสู่สัมฤทธิ์ผลที่ต้องการ พ่อแม่จะไม่ตัดสินใจในสิ่งต่าง โดยยึดพื้นฐานความต้องการของตนเพียงฝ่ายเดียว แต่จะยึดข้อตกลงร่วมกัน (Baumrind, 1971) พ่อแม่จะมีรูปแบบและมาตรฐาน ในการแสดงออกต่อเด็กอย่างชัดเจนและมั่นคง แต่จะมีการปรับและยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสม ซึ่งการอบรมเลี้ยงดูในลักษณะดังกล่าว จะส่งผลให้เด็กรู้จักการให้ มีความสามารถในการปรับตัวในสังคม มีความไว้วางใจในตนเอง (Baumrind, 1980) นอกจากนี้การที่เด็กมีโอกาสในการตัดสินใจเมื่ออยู่ในครอบครัว เด็กมักจะมีค่านับถือพ่อแม่และเติบโตขึ้นเป็นเด็กมีชีวิตชีวา เชื่อมั่นในตนเอง และสามารถควบคุมตนเองได้ดี (ปนัดดา มุมบ้านเช่า, 2537)

2) การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจ (Authoritarian) คือ การอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่เรียกร้อง แต่ไม่ตอบสนองต่อความต้องการของเด็กอย่างสิ้นเชิง (Maccoby, 1980) มีการจัดระบบระเบียบควบคุม และให้คุณค่ากับพฤติกรรมรวมถึงทัศนคติของเด็ก หากพฤติกรรมและทัศนคตินั้นๆ สอดคล้องกับที่พ่อแม่ได้วางเอาไว้ มีการให้และการรับในระดับต่ำ มีความเชื่อว่าเด็กจะต้องยอมรับในคำพูดของพ่อแม่ ว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสมเสมอ (Baumrind, 1971) มีการเรียกร้องให้เด็กทำตามความต้องการของพ่อแม่สูง ไม่มีการอธิบายเหตุผล มีการใช้อำนาจควบคุม มักจะใช้วิธีการบังคับและลงโทษ เมื่อเด็กไม่ทำตามความคาดหวังของพ่อแม่ ให้ความอบอุ่นน้อย ห่างเหินและปฏิเสธเด็ก (Baumrind,1991; Kerdek & Fine, 1994; Lamborn และคณะ, 1991 cited in Berk, 1994) ซึ่ง Baumrind พบว่า เด็กที่มาจากกรอบรมเลี้ยงดูแบบนี้ มักจะไม่ค่อยมีความสุข ชอบหลีกเลี่ยงสังคม (Withdrawal) มีความวิตกกังวล และรู้สึกไม่มั่นคง (Insecure) เมื่อมีปฏิสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อนมักแสดงอาการไม่เป็นมิตร (Hostile) เมื่อคับข้องใจ และในเด็กหญิงมักจะขาดความกระตือรือร้น ไม่ค่อยมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ในเด็กชายมักจะโกรธฉุนเฉียวง่าย และไม่คอยเชื่อฟัง (ปนัดดา มุมบ้านเช่า, 2537) และเนื่องจากการถูกอบรมแบบเข้มงวด ยึดถือตามจารีตนิยม เด็กจึงมีแนวโน้มที่จะกลายเป็นผู้ยึดติด พอใจที่จะให้ผู้อื่นเป็นผู้ปรับตัวเข้าหาตนเอง เป็นพวกอนุรักษนิยม เจ้าระเบียบจนเกินไป และขาดความยืดหยุ่น (Baumrind, 1980)

3) การอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ (Permissive) คือ การอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่ยอมรับเด็กสูง โดยไม่มีการเรียกร้องหรือบังคับควบคุม อนุญาตให้เด็กทำสิ่งต่างๆ ตามการตัดสินใจของเด็กเอง โดยไม่กำหนดขอบเขต (Baumrind, 1991; Kerdek & Fine, 1994; Lamborn et al, 1991

cited in Berk, 1994) ใช้การลงโทษน้อย ให้คำปรึกษากับเด็ก หลีกเลี่ยงการฝึกฝนควบคุม พยายามใช้เหตุผลกับเด็กแต่ก็ไม่ให้อำนาจพอต่อตัวเด็ก (Maccoby, 1980) สนองความต้องการของเด็กอย่างทันทีทันใด ให้โอกาสเด็กในการแสดงความคิดเห็น ตั้งกฎเกณฑ์ต่างๆ ภายในครอบครัว มีความพยายามในการใช้เหตุผล โดยปราศจากการใช้อำนาจควบคุม (Baumrind, 1971) เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบนี้ มักไม่มีศักยภาพตามวุฒิภาวะเพียงพอ มีความสามารถต่ำในการควบคุมตนเอง มีลักษณะของการพึ่งพาผู้อื่นสูง มีความวิตกกังวล มีปัญหาทางอารมณ์ และใช้ระยะเวลาในการแก้ปัญหาทางอารมณ์ที่เกิดขึ้น (Baumrind, 1975 cited in Joseph, 1986)

4) การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย (*Uninvolved*) คือ การเลี้ยงดูที่ไม่ให้ความสนใจในการตอบสนองต่อความต้องการของเด็ก ให้การดูแลเอาใจใส่ต่อเด็คน้อยมาก (Baumrind, 1991; Kurdek & Fine, 1994; Lamborn et al, 1991 cited in Berk, 1994) และพ่อแม่ไม่เรียกร้องต่อตัวเด็ก เฉยเมย และไม่มีความสนใจใยดีในตัวเด็ก ส่วนมากพ่อแม่ที่ให้การอบรมเลี้ยงดูแบบนี้ จะเกิดจากพ่อแม่ที่มีความเครียด ซึมเศร้า และมีความกดดันในชีวิตประจำวัน มีเวลาให้เด็คน้อย (เพชรรัตน์ จันทศ, 2542) ส่งผลให้เด็กมีปัญหา ในการสร้างความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นในอนาคต (Berk, 1994)

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบของพฤติกรรมพ่อแม่ ในรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูทั้ง 4 แบบ พบว่า Baumrind ได้ผสมผสานรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูด้วย 2 มิติหลักคือ

1) มิติการเรียกร้องของพ่อแม่ (*Demandingness*) คือ การที่พ่อแม่กำหนดมาตรฐานสำหรับลูก และเรียกร้องให้เด็กทำตามมาตรฐาน ซึ่งสอดคล้องกับที่พ่อแม่กำหนดเอาไว้ แสดงให้เห็นถึงระดับการควบคุมพฤติกรรมของพ่อแม่ พ่อแม่บางคนกำหนดมาตรฐานกับเด็กสูง และเรียกร้องให้เด็กทำตามมาตรฐานที่ตั้งไว้ ในขณะที่พ่อแม่บางคนเรียกร้องให้เด็กทำตามมาตรฐานเพียงเล็กน้อยและไม่ พยายามที่จะใช้อิทธิพลในการควบคุมพฤติกรรมของเด็ก

2) มิติการตอบสนองของพ่อแม่ (*Responsiveness*) คือ การที่พ่อแม่ตอบสนองต่อความต้องการของเด็ก ซึ่งพ่อแม่บางคนจะยอมรับ และตอบสนองต่อความต้องการของเด็กสูง โดยพ่อแม่จะเปิดโอกาสให้เด็กได้มีส่วนร่วมในการอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีส่วนร่วมในการตัดสินใจ รู้จักการให้และรับ ในขณะที่พ่อแม่บางคนจะละเลย และปฏิเสธที่จะตอบสนองต่อความต้องการของเด็ก

ตารางที่ 2 รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู 4 แบบ จำแนกตามมิติหลัก 2 มิติ
(Maccoby และ Martin, 1983)

มิติ	ตอบสนอง	ไม่ตอบสนอง
เรียกร้อง	พ่อแม่แบบดูแลเอาใจใส่	พ่อแม่แบบใช้อำนาจควบคุม
ไม่เรียกร้อง	พ่อแม่แบบรักตามใจ	พ่อแม่แบบปล่อยปละละเลย

การศึกษาของ Baumrind จะเน้นที่รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู 3 แบบคือ การอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่ การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม และการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ ส่วนแบบที่ 4 คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ได้มีการศึกษาโดยนักวิจัยท่านอื่นๆ (Maccoby & Martin, 1983) ซึ่งผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของ Baumrind ทั้ง 4 แบบ เพื่อสามารถนำไปอธิบายรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู ได้อย่างครอบคลุมกว้างขวางขึ้นต่อไป

มีการศึกษามากมายที่กล่าวถึงการอบรมเลี้ยงดูว่า มีนัยสำคัญสูงต่อการเป็นปัจจัยหนึ่งในการพัฒนาการไปสู่การทำผิดกฎหมายของวัยรุ่น ดังต่อไปนี้

จากการศึกษาของ Glueck & Glueck (1950) ได้ศึกษาภูมิหลังครอบครัวของวัยรุ่นที่ทำผิดกฎหมาย จำนวน 500 คน และวัยรุ่นทั่วไปจำนวน 500 คน พบว่า พ่อแม่ของวัยรุ่นที่ทำผิดกฎหมาย จะเลี้ยงดูลูกโดยปล่อยปละละเลย ไม่คงเส้นคงวา ส่วนในเรื่องของการควบคุมระเบียบวินัยนั้น พ่อแม่ของวัยรุ่นเหล่านั้นมักจะใช้การลงโทษทางกาย โดยไม่ค่อยใช้เหตุผลและชมเชย สำหรับวัยรุ่นทั่วไปนั้นพ่อแม่มักจะอบรมเลี้ยงดูด้วยความอ่อนโยนเอาใจใส่ มีเหตุผล มีการควบคุมระเบียบวินัยอย่างสม่ำเสมอ และไม่ค่อยลงโทษทางกาย

Miller (Miller cited in Buss, 1961) พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบที่ใช้อำนาจควบคุม นั้น ยังมีการควบคุมมากเพียงใด เด็กก็ยิ่งจะเกิดความหงุดหงิด และคับข้องใจมากขึ้นเท่านั้น นอกจากนี้ยังพบอีกว่า ความคับข้องใจมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความก้าวร้าว พ่อแม่ของเด็กที่มีความก้าวร้าว มักไม่มีความสามารถ ในการอบรมขัดเกลานิสัยให้กับลูกของตน และมักจะใช้วิธีการลงโทษทางกาย เมื่อเด็กทำผิด แต่ไม่ค่อยใช้วิธีการที่ทำให้เด็กรู้สึกผิดด้วยการอบรมสั่งสอนหรือใช้เหตุผล ซึ่งสอดคล้องกับ ข้อค้นพบของ Maleska และ Musynski (1970) ที่พบว่า เด็กที่ยอมรับว่าชอบลักขโมย มักมีพ่อแม่ที่ชอบบังคับใช้อำนาจควบคุม และใช้วิธีการลงโทษทางกาย รวมทั้งไม่ให้ความสนใจ กับความต้องการหรือความสนใจของลูกเท่าที่ควร

พ่อแม่ที่ยังคงเลี้ยงดูลูกแบบตามใจอย่างต่อเนื่อง จะทำให้เกิดปัญหาในการควบคุมตนเองในวัยรุ่น ไม่สามารถแก้ปัญหาการเรียน และมีแนวโน้มในการใช้ยาเสพติดมากกว่าพ่อแม่ที่มีมาตรฐานพฤติกรรมในการอบรมดูแลลูก (Baumrind, 1991; Kurdek & Fine, 1994; Lamborn et al, 1991 cited in Berk, 1994)

Maccoby (1980) พบว่า พ่อแม่ที่ให้ความรักความอบอุ่น จะส่งผลให้เด็กเกิดพฤติกรรมก้าวร้าวต่ำ ในขณะที่พ่อแม่ที่ไม่เป็นมิตรกับลูกจะทำให้เด็กมีความก้าวร้าวสูง ลักษณะการอบรมเลี้ยงดูและพฤติกรรมมีความสัมพันธ์กันอย่างมาก จากงานวิจัยในเรื่องการเลี้ยงดู พบว่าพ่อแม่ที่เป็นปฏิปักษ์กับลูก ให้ความรุนแรงโดยการลงโทษทางร่างกายกับลูก จะมีความสัมพันธ์กับความก้าวร้าวและการทำผิดกฎหมายของลูก

นอกจากนี้งานวิจัยในประเทศฟินแลนด์ และ สหรัฐอเมริกา พบว่า พ่อแม่ที่ไม่มีการสนทนากับลูกวัยรุ่น ให้ความสนใจน้อยเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตของเด็ก และไม่เข้าใจถึงสภาพของเด็ก ทำให้เด็กมีความอดทนต่ำต่อสภาพความคับข้องใจ ไม่สามารถควบคุมอารมณ์ได้ การเรียนไม่ดี และมีแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรมการทำผิดกฎหมาย (Baumrind, 1991; Kurdek & Fine, 1994; Lamborn et al, 1991; Pulkkinen, 1982 cited in Berk, 1994)

Neapolitan (1981) ศึกษาพบว่า พ่อแม่ที่มีลูกเป็นยิวอาชญากรมักใช้วิธีการลงโทษหรือการตีกระเปียบวินัยให้กับเด็กอย่างเข้มงวดมากเกินไป การลงโทษมักใช้การลงโทษทางกาย และมีการแสดงออกถึงความเกลียดชังเด็กอย่างชัดเจน Ruchkin, Eisemann และ Haeggloef (1998) ได้ทำการศึกษาวินัย เกี่ยวกับรูปแบบของการอบรมเลี้ยงดู กับการทำผิดกฎหมายของวัยรุ่น ดังต่อไปนี้

ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความก้าวร้าว อารมณ์ บุคลิกลักษณะนิสัย และรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู ระหว่างวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย และวัยรุ่นชายทั่วไป อายุ 15-18 ปี จากผลการศึกษาพบว่า

- วัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมายจะมีความแตกต่างจากวัยรุ่นชายทั่วไป ในเรื่องของความก้าวร้าว
- คะแนนความก้าวร้าวมีความสัมพันธ์กับการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ ที่ขาดการให้ความรักความอบอุ่นแก่ลูก
- ผลชี้ให้เห็นนัยสำคัญในบทบาทของอารมณ์ ลักษณะนิสัย และการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ ซึ่งเป็นพื้นฐานในการพัฒนาความก้าวร้าวต่อตัววัยรุ่น

นอกจากนี้ยังได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง อารมณ์ บุคลิกลักษณะนิสัย และรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย ในตอนเหนือของประเทศสวีเดน จากการศึกษพบว่า

- วัยรุ่นชายที่กระทำความผิด จะมีประสบการณ์การอบรมเลี้ยงดูในรูปแบบปล่อยปละละเลย และควบคุมดูแลมากเกินไป
- มิติด้านบุคลิกลักษณะทั้งหมดพบว่า มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับขั้นของการให้ความรักความอบอุ่นของพ่อแม่ต่อลูก
- ลักษณะอารมณ์และการอบรมเลี้ยงดู สามารถพยากรณ์พัฒนาการของความประพฤติของบุคคลได้

Ruchkin และคณะ (1998) ยังได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูโดยพ่อแม่ และปัญหาพฤติกรรมในวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย อายุ 15-18 ปี จำนวน 133 คน และกลุ่มควบคุมเป็นวัยรุ่นชายอายุ 15-18 ปี จำนวน 108 คน ในประเทศรัสเซีย จากการศึกษาี้ประเด็นที่สำคัญดังนี้

- วัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย และได้รับการอบรมเลี้ยงดูอย่างเข้มงวด จะมีคะแนนในการเกิดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาสูง
- คะแนนการเกิดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาพบว่า จะมีความสัมพันธ์กันสูงกับพ่อแม่ ที่อบรมเลี้ยงดูลูกแบบปล่อยปละละเลย ไม่ยอมรับในตัวลูก และไม่มีความรักความอบอุ่นให้กับลูก ทั้งในกลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย และวัยรุ่นชายทั่วไป
- รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ ที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการของการเกิดพฤติกรรมที่เป็นปัญหา คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม และแบบปล่อยปละละเลย

ต่อมา Scholte (1999) ได้ทำการศึกษาระยะยาวเกี่ยวกับปัจจัยสำคัญ ในการเป็นตัวทำนายถึงความรุนแรงในวัยผู้ใหญ่ตอนต้น พบว่า ปัจจัยการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ที่แสดงต่อเด็กในรูปแบบที่เพิ่มความเข้มงวดกดดัน และลดการให้การดูแลเอาใจใส่สนับสนุนกับวัยรุ่น มีความสัมพันธ์กับการเพิ่มระดับความรุนแรง ของการทำผิดกฎหมายในวัยผู้ใหญ่ตอนต้น แสดงให้เห็นว่า การอบรมเลี้ยงดูที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการของบุคคลต่อเนื่องในระยะยาว ซึ่งได้มีการศึกษาผลของการอบรมเลี้ยงดู ที่มีต่อพฤติกรรมวัยรุ่นในด้านต่างๆ ดังนี้

พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ (2524) พบว่า วัยรุ่นที่กระทำผิดมีแนวโน้มได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักน้อย ควบคุมมาก ใช้เหตุผลน้อยและลงโทษสูง การอบรมเลี้ยงดูลักษณะนี้ ทำให้เด็กมีทัศนคติไม่ดีต่อครอบครัว อันเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กหันไปคบหาสมาคม กับผู้ที่มีความประพฤติเบี่ยงเบน และอาจนำไปสู่การทำผิดกฎหมายได้ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ อัจฉราพรรณ เทชะบูรณ์ (2524) ที่พบว่าเด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบควบคุมมาก มีความสัมพันธ์กับการคบหาสมาคมกับผู้มีความประพฤติเบี่ยงเบนที่มีความโน้มเอียงไปในทางเป็นปฏิปักษ์ต่อกฎหมาย

เห็นได้ว่าหากเด็กได้รับการอบรมเลี้ยงดูที่ไม่เหมาะสมแล้วนั้น พฤติกรรมที่จะเกิดขึ้นกับเด็กในเวลาต่อมา ก็จะมีแนวโน้มในการมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ได้ ดังที่

อังสนา เปศะนันท์ (2537) ได้ทำการศึกษาผลงานการวิจัยต่างๆ เกี่ยวกับการเกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็ก อันเกิดจากวิธีการอบรมเลี้ยงดูที่ไม่เหมาะสมดังนี้

- 1) การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดมากเกินไป ทำให้เด็กรู้สึกว่าคุณควบคุม ขาดอิสระในเรื่องความคิดและการกระทำ ซึ่งทำให้เด็กไม่สามารถพึ่งตนเอง ไม่สามารถตัดสินใจเองได้ เด็กจะพยายามหนีสิ่งควบคุม โดยการหนีครอบครัวไปหาสิ่งที่ยอมรับจากภายนอก นั่นก็คือเพื่อน เด็กต้องปรับตัวด้วยการแสวงทำตามสิ่งที่ผู้ใหญ่พอใจเมื่ออยู่ต่อหน้า และจะทำตามใจอิสระของตนเมื่ออยู่ลับ

หลัง บางครอบครัวมีความสมบูรณ์ มีระเบียบวินัยดี แต่เมื่อถึงช่วงวัยรุ่นกลายเป็นคนที่มีปัญหา ตีรัน กระทำความผิด เป็นการทดแทนที่พ่อแม่ไม่ให้อิสระ หันไปมั่วสุมกับเพื่อน โดยเฉพาะการหนีไปพึ่งพายาเสพติด

2) การอบรมเลี้ยงดูแบบตามใจมากเกินไป ทำให้เด็กทำอะไรเอาแต่ใจตนเอง ช่วยเหลือตนเองไม่ได้ เชื่อคนง่าย หรือถูกหลอกลวงไปในทางที่ผิดได้ง่าย พ่อแม่จะเห็นว่าเป็นเด็กเสมอ และจะให้ภัยในความไร้เดียงสาตลอดเวลา ลักษณะชีวิตครอบครัวจะเย็นชืด เด็กเกิดความเบื่อหน่าย เมื่ออย่างเข้าสู่วัยรุ่นเด็กจะหนีไปแสวงหาสิ่งใหม่ๆ ที่ตื่นเต้นกว่า ชอบทดลองสิ่งใหม่ๆ ไม่ว่าจะเป็สิ่งที่ดีหรือไม่ดีก็ตาม ซึ่งจะส่งผลต่อการทำผิดกฎหมายได้

3) การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย เป็นอบรมเลี้ยงดูที่เกิดขึ้นในสังคมเมือง ทำให้เด็กรู้สึกว่ารุ่น ว้าเหว่ ขาดความมั่นคงทางอารมณ์ เนื่องจากขาดแบบอย่างที่ดีของพ่อแม่ให้เลียนแบบ เมื่อวัยรุ่นสามารถออกไปสู่สังคมภายนอกในหมู่เพื่อนฝูงได้ โอกาสที่จะคล้อยตามเพื่อนมีมาก การเลี้ยงดูแบบนี้มีทั้งการขาดแคลนในด้านวัตถุและจิตใจ เด็กจะเติบโตกลายเป็นคนเห็นแก่ตัว ไม่สามารถรักผู้อื่นและรับความรักจากผู้อื่นได้ ไม่เห็นคุณค่าของวัตถุหรือความรักทั้งที่ทำทุกอย่างเพื่อให้ได้มาทั้งวัตถุและความรัก

ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างการทำผิดกฎหมาย และการอบรมเลี้ยงดู พบว่า การทำผิดกฎหมายมีความสัมพันธ์เชิงลบกับการได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักและใช้เหตุผล และมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม และแบบลงโทษ

3.2 ลำดับการเกิด

Alfred Adler (Adler,1964 cited in Hajelle & Ziegler, 1992) เน้นถึงบริบททางสังคมเกี่ยวกับพัฒนาการทางบุคลิกภาพ โดยเขาให้ความสนใจเรื่องลำดับการเกิดว่า เป็นสิ่งสำคัญในการกำหนดทัศนคติในการดำเนินชีวิต ซึ่งเขาให้เหตุผลว่าแม้ว่าเด็กจะมีพ่อแม่คนเดียวกัน เติบโตในครอบครัวเดียวกัน แต่เด็กก็มีสิ่งแวดล้อมทางสังคมที่แตกต่างกัน เนื่องจากลำดับการเกิด และการแสดงทัศนคติรวมถึงค่านิยมของพ่อแม่ที่มีความแตกต่างกัน ตามลำดับการเกิดของเด็กนั่นเอง อันส่งผลต่อเอกลักษณ์และรูปแบบการดำเนินชีวิตของบุคคล

Adler ได้แบ่งลำดับการเกิดเป็น 4 ประเภท ดังนี้

1. ลูกคนแรก (The First - Born Child) เด็กที่เกิดเป็นลูกคนแรก ตามทัศนะของ Adler (Adler,1964 cited in Hajelle & Ziegler, 1992) จะเป็นเด็กที่ได้รับการรัก การดูแลเอาใจใส่จากพ่อแม่อย่างเต็มที่ เนื่องจากการเฝ้ารอคอยการเกิดของลูกคนแรกทำให้พ่อแม่ให้ความสำคัญ และมุ่งหวังจะให้สิ่งที่ดีแก่ลูก ลูกคนแรกจึงมักเป็นบุคคลที่มีความมั่นคงทางอารมณ์ และมีการดำเนินชีวิตที่ราบรื่นตลอดมา จนกระทั่งเมื่อมีน้อง ลูกคนแรกจะรู้สึกว่าคุณเองถูกแย่งความรักความสนใจจากพ่อแม่

ไป ลูกคนแรกจึงเปรียบเสมือน “กษัตริย์ตกบัลลังก์” (Dethroned Monarch) เด็กจึงกระทำการต่างๆ เพื่อจะเรียกร้องความสนใจจากพ่อแม่กลับคืนมา ลูกคนแรกจึงมีแนวโน้มในการเป็นผู้นำและชอบใช้อำนาจ นอกจากนี้ Adler (Adler,1939 cited in Vander Zanden, 1989) ยังศึกษาพบว่า คนไข้ที่เป็นโรคประสาท เป็นอาชญากร ติดสุรายาเสพติด และทำผิดกฎหมาย มักจะเป็นลูกคนแรก

2. ลูกคนเดียว (The Only - Born Child) ลูกคนเดียวจะมีความอ่อนแอ ขาดความมั่นคง เนื่องจากการถูกตามใจมากเกินไปจากแม่ ส่งผลให้เด็กมีความคาดหวังว่าจะได้รับความรักและการปกป้องจากคนอื่นด้วย ลูกคนเดียวจะมีรูปแบบการดำรงชีวิตในลักษณะพึ่งพาผู้อื่น และยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง เมื่อเด็กโตขึ้นเด็กมักจะแสดงความหยาบคาย เจ้าอารมณ์เนื่องจากได้รับความสนใจน้อยลงทำให้ลูกคนเดียวมีปัญหา ในการมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนในวัยเดียวกัน (Adler,1964 cited in Hajelle & Ziegler, 1992)

3. ลูกคนกลาง [The Second - Born (Middle) Child] ลูกคนกลางจะเรียนรู้สิ่งต่างๆ จากการสังเกตพี่และน้อง และชอบที่จะเอาชนะพี่ จึงทำให้ลูกคนกลางมีอัตราพัฒนาการในด้านต่างๆ เร็วกว่าลูกคนแรก พฤติกรรมของลูกคนกลางมักชอบแข่งขัน ไม่ยอมแพ้ และต้องอยู่เหนือคนอื่นเสมอ มีความทะเยอทะยานและมุ่งมั่นสูง แต่มักเป็นคนกระด้างกระเดื่องและขี้อิจฉา รวมทั้งมักจะตั้งเป้าหมายสูงเกินความสามารถของตน ทำให้เกิดความผิดพลาดและล้มเหลวได้(Adler,1964 cited in Hjellev & Ziegler, 1992)

4. ลูกคนเล็ก (The Last - Born Child) จะได้รับความรักการเอาใจใส่จากพ่อแม่และพี่เป็นอย่างดี แต่จะมีอิสระน้อยเมื่อเทียบกับพี่ รวมทั้งมักจะได้รับของเหลือใช้จากพี่ อย่างไรก็ตาม ลูกคนเล็กก็มีข้อได้เปรียบ คือ มีแรงจูงใจสูงที่จะเอาชนะ ส่งผลให้ลูกคนเล็กมักจะทำสิ่งต่างๆ ได้ดีกว่าพี่ (Adler,1964 cited in Hjellev & Ziegler, 1992) อีกทั้งยังพบว่า ลูกคนเล็กจะมีแนวโน้มในการกระทำพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเช่นเดียวกับลูกคนแรก (Adler, 1939 อ้างถึงใน นวลจันทร์ ทศนชัยกุล, 2540)

นอกจากแนวคิดของ Adler แล้ว ยังมีผู้ให้ความสนใจศึกษาเกี่ยวกับลำดับการเกิด ที่มีผลต่อพฤติกรรมต่างๆ ของบุคคล ดังต่อไปนี้

Sears (1957) พบว่า ลูกคนแรกมีแนวโน้มที่จะมีความก้าวร้าวมากที่สุด เนื่องจากลูกคนแรกเป็นเด็กที่แม่ให้ดื่มนมแม่นานที่สุด และไม่ค่อยเข้มงวดในการหย่านม เด็กที่หย่านมช้ามักจะเป็นเด็กที่ก้าวร้าว นอกจากนี้แม่ส่วนใหญ่ยอมรับว่า ยินยอมที่จะให้ลูกคนแรก แสดงความก้าวร้าวต่อน้องได้

ส่วนแก้วตา คณะวรรณ (2510) ได้ทำการศึกษาถึงลำดับการเกิดกับบุคลิกภาพในเด็กไทยพบว่า ลูกคนแรกมีความก้าวร้าวมากเช่นเดียวกัน แต่แก้วตาอธิบายแนวคิดเหตุผลที่ต่างกับ Sears ดังนี้ คือ การที่ลูกคนแรกมีแนวโน้มที่จะมีความก้าวร้าวมากที่สุด อาจเป็นผลมาจากความคับข้องใจ (Frustration) ที่ได้รับในระยะของการหย่านมจากแม่ที่ค่อนข้างเร็ว เพราะแม่จำเป็นต้องไปเอาใจใส่ดูแล

ลูกคนต่อไป ดังนั้นการหย่านมจากแม่เร็วเกินไป เป็นผลทำให้เด็กเกิดความคับข้องใจ และมีความต้องการแสดงความก้าวร้าวซ่อนอยู่ในบุคลิกภาพของเด็กนั่นเอง ส่วนลูกคนสุดท้าย มักจะได้รับการตามใจเพราะพ่อแม่มีความรู้สึกว่าคุณยังเป็นเด็กอยู่เสมอ เมื่อกระทำผิดจึงมักได้รับการยกโทษให้อภัย สำหรับลูกคนเดียวอาจเป็นไปได้ทั้งสองลักษณะ คือ พ่อแม่รักและตามใจทะนุถนอมมากเกินไป หรือ กวดขันเข้มงวดเพื่อจะให้ได้ดีดังใจพ่อแม่ ก็จะนำมาซึ่งบุคลิกภาพที่เป็นปัญหาได้ในอนาคต

จากการศึกษาของนักจิตวิทยาหลายท่าน พบว่า ลูกคนแรกมักจะถูกเลี้ยงดูแบบตามใจ จึงทำให้ลูกคนแรกมักมีอารมณ์อ่อนไหวมากกว่าลูกคนหลัง และมีการแสดงอารมณ์ที่รุนแรง ส่วนลูกคนเล็กมักจะแสดงออกทางอารมณ์ เพื่อเรียกร้องความสนใจ (ประดินันท์ อุปรมัย, 2532) นอกจากนี้ ลูกคนกลางยังเป็นเด็กที่มักมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา เพราะลูกคนกลางมักรู้สึกถูกทอดทิ้ง ไม่ได้รับความสนใจเท่าที่ควร ทำให้เกิดความน้อยเนื้อต่ำใจ ทำให้เด็กเกิดความเก็บกดความรู้สึกไว้ ซึ่งอาจก่อให้เกิดปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ได้ในอนาคต (ประสาร ทิพย์ธารา, 2521)

ในขณะที่ นวลจันทร์ ทัศนชัยกุล กล่าวว่า ลูกคนเล็กหรือลูกคนเดียว ที่มักจะได้รับการเอาใจออกเอาใจตามใจและปกป้องมากเกินไป (Over Protect) จะส่งผลให้เป็นเด็กที่เอาแต่ใจ ขาดเหตุผล ไม่สามารถแยกแยะว่าสิ่งใดถูก สิ่งใดผิด สิ่งใดควรทำ สิ่งใดไม่ควรทำ เป็นคนเปราะบาง ขาดความอดทน ไม่สามารถแก้ไขปัญหาต่างๆได้ เมื่อเผชิญกับปัญหาด้วยตนเอง เนื่องจากไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง ทำให้เด็กเหล่านี้มีแนวโน้มในการกระทำผิดได้ง่าย (นวลจันทร์ ทัศนชัยกุล, 2534 อ้างถึงใน นวลจันทร์ ทัศนชัยกุล, 2540)

จากแนวคิดและการศึกษาเกี่ยวกับลำดับการเกิดที่ผ่านมาจะพบว่า ลำดับของการเกิดมีความเกี่ยวข้องกับลักษณะพฤติกรรมบางอย่าง ที่อาจก่อให้เกิดปัญหาได้ในอนาคต ซึ่งในปัจจุบันได้มีการนำแนวคิดเกี่ยวกับลำดับการเกิด มาเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำผิดกฎหมายของวัยรุ่น และจากการศึกษา พบว่า แนวคิดดังกล่าวมีแนวโน้มที่จะเป็นจริง และเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดของวัยรุ่น ดังเช่น การศึกษาวัยรุ่นที่ติดยาเสพติดของ ศิริพร เกษบุรมย์ พบว่า กลุ่มวัยรุ่นที่ติดยาเสพติดจะเป็นลูกคนกลางเป็นจำนวนมากที่สุด (ศิริพร เกษบุรมย์, 2519)

นอกจากนี้จากการศึกษาของ พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ (2524) เกี่ยวกับการเปรียบเทียบความแตกต่างในปัจจัยต่างๆระหว่างเยาวชนที่ทำผิดกฎหมาย และนักเรียนปกติ พบว่า เยาวชนที่ทำผิดกฎหมายส่วนใหญ่เป็นลูกคนสุดท้ายและลูกคนแรก

ต่อมาในปี 2538 ศักดิ์ศรี บริบาลบรรพตเขตต์ และสุรพล ปธานวนิช ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับ แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมกระทำผิดของเด็กและเยาวชนไทย จากปี 2529-2536 พบว่า มีความแตกต่างของอัตราการกระทำผิดที่ค่อนข้างชัดเจน คือ ลูกคนกลางและลูกคนสุดท้าย น่าจะเป็นกลุ่มที่มีอัตราการกระทำผิดมากกว่าลูกคนเดียวและลูกคนแรก และเมื่อพิจารณาในแง่

แนวโน้มแล้ว พบว่า การกระทำผิดของลูกคนกลางมีแนวโน้มลดลงในขณะที่ลูกคนสุดท้ายที่มีแนวโน้มในการกระทำผิดมากขึ้น ดังตารางแสดงแนวโน้มการกระทำผิดของเยาวชนในลำดับการเกิดต่างๆ ดังนี้

ตารางที่ 3 แสดงแนวโน้มการกระทำผิดของเยาวชนในลำดับการเกิดต่างๆ

(ศักดิ์ศรี บริบาลบรรพตเขตต์ และสุรพล ปธานวนิช, 2538)

ลำดับการเกิด	อัตราการย่อยละของการกระทำผิดในแต่ละกลุ่มของแต่ละปี พ.ศ.								สัมประสิทธิ์การถดถอย b
	2529	2530	2531	2532	2533	2534	2535	2536	
บุตรคนเดียว	13.5	11.4	13.1	17.0	12.2	11.6	13.9	13.9	+0.071
บุตรคนโต	20.5	21.0	23.3	24.3	25.2	22.2	19.4	21.9	-0.0003
บุตรคนกลาง	42.3	39.5	35.2	32.1	33.3	32.1	24.2	29.5	-2.07
บุตรคนเล็ก	23.7	28.1	28.4	26.6	29.3	33.1	42.4	34.8	+2.00
รวม	100	100	100	100	100	100	100	100	-

นอกจากนี้ ศักดิ์ศรี บริบาลบรรพตเขตต์ และสุรพล ปธานวนิช ยังได้ศึกษาลำดับการเกิดกับฐานความผิดอีกด้วย จากการศึกษาวิเคราะห์ในแง่แนวโน้ม พบว่า ลำดับการเกิดจะมีความสัมพันธ์เกี่ยวกับฐานความผิด ดังนี้ กลุ่มลูกคนเดียวจะมีอัตราการกระทำผิดน้อยกว่ากลุ่มอื่นๆ ในทุกฐานความผิด และกลุ่มลูกคนแรกจะมีอัตราการกระทำผิดมากกว่าในกลุ่มลูกคนเดียวอย่างชัดเจน นอกจากนี้ลูกคนกลางและลูกคนเล็ก จะมีอัตราการกระทำผิดในทุกคดีสูงกว่าอีกสองกลุ่มอย่างชัดเจน

จากการศึกษาของศักดิ์ศรี บริบาลบรรพตเขตต์ และสุรพล ปธานวนิช แสดงว่าลูกคนกลางและลูกคนเล็ก น่าจะมีความเสี่ยงต่อการทำผิดกฎหมาย มากกว่ากลุ่มที่เป็นลูกคนเดียว และกลุ่มลูกคนแรก ดังนั้น ลำดับการเกิดจึงเป็นปัจจัยหนึ่ง ที่มีความเกี่ยวข้องกับการทำผิดกฎหมายของวัยรุ่น

อย่างไรก็ตามจากการศึกษาวิจัยทั้งในประเทศ และต่างประเทศ เกี่ยวกับเรื่องลำดับการเกิดกับการทำผิดของวัยรุ่นนั้น ยังไม่สามารถหาข้อสรุปได้อย่างแน่ชัดว่า ลำดับการเกิดตำแหน่งใดที่เกี่ยวข้องกับการทำผิดกฎหมายอย่างแท้จริง ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาเพื่อวิเคราะห์ผลให้ชัดเจนยิ่งขึ้นต่อไป

3.3 สถานภาพการสมรสของพ่อแม่

โดยปกติแล้วเด็กต้องการทั้งพ่อและแม่ในการอบรมเลี้ยงดู เด็กจะเคยชินต่อสภาพที่พ่อและแม่มอบความรักความอบอุ่น และความมั่นคงให้ เด็กจะเรียนรู้สภาพบรรยากาศในครอบครัว และเรียนรู้บทบาทของพ่อแม่ ดังนั้น สภาพความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่ จึงเป็นแบบอย่างความประพฤติ ค่านิยม และอารมณ์ ที่ส่งผลต่อพัฒนาการของเด็ก หากสภาพความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่ถูกทำลายลงแล้วย่อมจะมีผลกระทบต่อเด็กอย่างแน่นอน (ซันนันท์ สุวินทรากร, 2536)

Jekin และ Goffan (อ้างถึงใน ไสภา ชูพิทกุลชัย, 2532) กล่าวว่า เด็กที่ทำผิดกฎหมายส่วนใหญ่จะมีความสับสนทางจิตใจ เนื่องจากขาดความรักความอบอุ่นจากพ่อและแม่ อันเกิดจากพ่อหรือแม่ถึงแก่กรรม หรือเด็กตกอยู่ในสภาพบ้านแตก (Broken Home) จึงทำให้เด็กมีจิตใจแข็งกระด้างและมักทำผิดกฎหมาย

Durkeim, Parsons, Merton และคณะ (อ้างถึงใน โอฟาร์ เขียมประภาส, 2541) ได้เสนอทฤษฎีโครงสร้างและหน้าที่ (Structural-Functional Theory) โดยทำการศึกษาโครงสร้างและหน้าที่ของสังคม ซึ่งพิจารณาในส่วนของครอบครัวโดยเฉพาะ กล่าวคือ เมื่อสมาชิกในครอบครัวมีการปฏิบัติตนตามสถานภาพบทบาทและหน้าที่ของตนอย่างดี และราบรื่นแล้ว จะทำให้สัมพันธ์ภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัวเป็นไปด้วยดี ซึ่งจะถือเป็นโครงสร้างของครอบครัวที่ปกติ ในทางตรงข้าม เมื่อลักษณะโครงสร้างของครอบครัวผิดปกติ เช่น พ่อแม่ถึงแก่กรรม หย่าร้าง แยกกันอยู่ มีการทะเลาะเบาะแว้งกัน หรืออื่นๆ ทำให้ครอบครัวไม่สามารถทำหน้าที่ของตนได้อย่างสมบูรณ์ การดูแลสมาชิกในครอบครัวจึงไม่สามารถจะกระทำได้อย่างเต็มที่ ก่อให้เกิดความบกพร่องยิ่งขึ้น โครงสร้างของครอบครัวส่งผลให้สมาชิกในครอบครัวบางส่วน มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากปทัสถาน (Norms) ของสังคม อันได้แก่ การก่ออาชญากรรมรวมถึงการทำผิดกฎหมายประเภทต่างๆได้

ไสภา ชีปลมันน์ (2537) กล่าวถึง ในกรณีที่พ่อแม่แยกกันอยู่อันเนื่องมาจากสาเหตุการตายจาก หย่าร้าง ละทิ้งหรือแยกกันอยู่เฉยๆ ทำให้เด็กขาดความสุข กลายเป็นเด็กมีปัญหา ซึมเศร้าไม่ร่าเริง หาทางชดเชยให้กับสิ่งที่ตนเองขาดไปในทางที่ผิด ง่ายต่อการถูกเพื่อนฝูงชักจูงไปในทางที่ผิดได้ จากการศึกษาเกี่ยวกับสภาวะแวดล้อมที่มีผลต่อสุขภาพจิตของวัยรุ่นในเขตเมือง พบว่า วัยรุ่นที่มาจากครอบครัวที่พ่อแม่แยกกันอยู่หรือหย่าร้างกัน จะมีทัศนคติต่อตนเองทางด้านลบเป็นจำนวนมากที่สุด ชอบทะเลาะเบาะแว้งกัน ชอบก่อเรื่อง มีลักษณะที่ไว้ใจไม่ได้ ติดยาเสพติด ชอบเล่นการพนัน รวมทั้งทำผิดกฎหมายประเภทต่างๆ

ในปัจจุบันพบว่า สภาพปัญหาที่เกิดจากสัมพันธ์ภาพระหว่างพ่อแม่มีมากขึ้น โดยเฉพาะปัญหาการหย่าร้างหรือแยกทางกัน ตามรายงานของสำนักงานสถิติแห่งชาติในแต่ละปี พบว่า มีคู่สมรสที่หย่าร้างกันตามกฎหมายเพิ่มมากขึ้นจาก 17,616 คู่ ในปี พ.ศ. 2520 เป็น 47,025 คู่ ในปี พ.ศ. 2535 และในปี 2538 มีอัตราสูงถึง 53,460 คู่ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 11.4 ของคู่สมรสที่จดทะเบียน จากสถิติดัง

กล่าวแสดงให้เห็นได้ว่า ลักษณะของครอบครัวที่มีพ่อหรือแม่เพียงคนเดียว จะมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นด้วย ทำให้เราไม่สามารถมองข้ามปัญหา ที่เกิดขึ้นภายในครอบครัวที่มีสภาพดังกล่าวได้ (สำนักงานสถิติแห่งชาติ อ้างถึงใน ตรีนุช ธงไชย, 2540)

เนื่องจากการหย่าร้างเป็นปัจจัยสำคัญในการส่งผลกระทบต่อเด็ก เมื่อพ่อแม่ต้องหย่าร้างหรือแยกทางกัน เด็กมักจะโทษว่าเป็นความผิดของตนที่ทำให้พ่อแม่ต้องแยกทางกัน เด็กมักกลโง่งตนเอง และมีความวิตกกังวลในภาวะแยกทางกันของพ่อแม่อย่างมาก (Intense Separation Anxiety) นอกจากนี้ในวัยรุ่นจะรู้สึกที่บ้านไม่อบอุ่นปลอดภัยเหมือนก่อน จึงหันไปสนใจกิจกรรมนอกบ้าน ซึ่งอาจนำไปสู่การเกิดปัญหาพฤติกรรมในเด็กวัยรุ่นได้

อาจกล่าวโดยสรุปว่า ผลกระทบจากการหย่าร้างที่มีต่อเด็ก คือ เด็กจะรู้สึกหวาดหวั่น ขาดความมั่นคงปลอดภัย เพราะแต่เดิมเด็กเคยชินต่อสภาพพ่อแม่ให้ความอบอุ่น และมั่นคง เมื่อพ่อแม่หย่าร้างกัน ความสัมพันธ์แบบนี้จึงถูกทำลายไปด้วย สิ่งต่างๆ เหล่านี้จะส่งผลต่อลักษณะการปรับตัวของเด็ก และพัฒนาการทางบุคลิกภาพ เพราะหลังจากการหย่าร้างของพ่อแม่ เด็กมักจะอยู่กับฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง เด็กจะขาดโอกาสในการเรียนรู้บทบาทจากทั้งพ่อและแม่ ในการเป็นแบบฉบับสำหรับชีวิตผู้ใหญ่ในอนาคต เนื่องจากการที่มีแต่พ่อหรือแม่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ไม่สามารถที่จะทำตนเป็นตัวแทนของอีกฝ่ายที่ขาดไปได้ ในกรณีที่เด็กมีพ่อเลี้ยงหรือแม่เลี้ยงหรือน้องต่างพ่อแม่ เด็กอาจแสดงความไม่พอใจ รู้สึกว่าไม่มีใครรักตัวเองอย่างแท้จริง ความรู้สึกเช่นนี้จะคงอยู่ตลอดไป トラบเท่าที่เขาารู้สึกว่าถูกทอดทิ้ง (ปนัดดา มุมบ้านเช่า, 2537)

นักวิชาการจากหลายสาขารวมถึงนักจิตวิทยาหลายท่าน มีความสนใจในการศึกษาเกี่ยวกับสภาพความบกพร่อง เกี่ยวกับสถานภาพการสมรสของพ่อและแม่ ที่มีความสำคัญในการชี้ให้เห็นได้ว่าสภาพบ้านแตก และความล้มเหลวของสัมพันธภาพระหว่างพ่อแม่ นั้น เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลอย่างมาก ในการทำให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับการทำผิดกฎหมายของเด็ก (เสริน ปุณณะหิตานนท์, 2523)

จากการศึกษาของ Chilton และ Markle (1972) ในการเปรียบเทียบภูมิหลังทางครอบครัวของวัยรุ่นที่ทำผิดกฎหมายเป็นจำนวนมากกว่า 5,000 คน ซึ่งถูกกักขังอยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กับวัยรุ่นทั่วไปในสหรัฐอเมริกา พบว่า มีความแตกต่างกันระหว่างวัยรุ่น 2 ประเภทคือ วัยรุ่นที่ทำผิดกฎหมายส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ คือ มีพ่อหรือแม่เพียงคนเดียว เนื่องจากการหย่าร้างหรือคนใดคนหนึ่งเสียชีวิตไปแล้ว

นอกจากนี้ยังมีการศึกษาจำนวนมากที่ยืนยันได้ว่า สถานภาพการสมรสของพ่อแม่ มีส่วนเกี่ยวข้องกับกระทำความผิดของวัยรุ่น โดยพบว่า เด็กที่มาจากสภาพครอบครัวแตกแยกมีแนวโน้มจะกระทำความผิดได้มาก (Berg และคณะ, 1967 ; Fryear ; Nuell & Hidley, 1974 อ้างถึงใน กิ่งเพชร ชนะชัย วิบูลย์วัฒน์, 2533)

Sutherland และ Cressey (1974) ได้ทำการศึกษาลักษณะของครอบครัวที่ส่งผลในการทำผิดกฎหมายของวัยรุ่น พบว่า ลักษณะของครอบครัวที่เด็กขาดพ่อ ขาดแม่ หรือขาดทั้งพ่อและแม่อันมีสาเหตุเนื่องมาจากการหย่าร้าง การแยกกันอยู่ หรือการเสียชีวิต ครอบครัวที่มีลักษณะดังกล่าวจะก่อให้เกิดพฤติกรรมการทำผิดกฎหมายของวัยรุ่น

นอกจากนี้ Slater และ Herber (Slater และ Herber 1984 อ้างถึงใน กิ่งเพชร ชนะชัยวิบูลย์วัฒน์, 2533) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบกลุ่มเด็กซึ่งมาจากครอบครัวที่มีความสมบูรณ์ กับกลุ่มเด็กที่มีภูมิหลังทางครอบครัวแตกแยก พบว่า เด็กที่มีภูมิหลังทางครอบครัวแบบแตกแยกนั้น จะมีความขัดแย้งในจิตใจสูง มีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ วิตกกังวลสูง และมีความสามารถในการควบคุมตนเองต่ำ จึงทำให้เด็กที่อยู่ในครอบครัวแบบแตกแยกนั้นหันเหไปสู่การทำผิดกฎหมายได้

ส่วน Hetherington (Hetherington, 1979 cited in Penny & Bussey, 1984) พบว่า สภาพการขัดแย้งรวมถึงการหย่าร้างกันของพ่อแม่ จะสัมพันธ์กับการเกิดปัญหาทางด้านสังคมและสติปัญญาของเด็ก เช่น ควบคุมอารมณ์ตนเองได้น้อย มีความก้าวร้าวสูง มีปฏิสัมพันธ์ในการเล่นลดลง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและระดับ IQ ต่ำ ซึ่งอาจส่งผลให้เด็กเกิดปัญหาพฤติกรรมในระยะต่อมาได้ นอกจากนี้ยังมีการศึกษาของ Billingham (Billingham, 1990 อ้างถึงใน ชไมพร ทวีศรี และคณะ, 2541) ที่พบว่าวัยรุ่นที่มีพ่อแม่แยกกันอยู่ (รวมการหย่าร้าง และฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเสียชีวิต) จะเพิ่มความเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมรุนแรงและการทำผิดกฎหมาย หรือทำในสิ่งที่สังคมไม่ยอมรับ ซึ่งจากการที่พ่อแม่ไม่ได้อยู่ด้วยกัน ทำให้เด็กรู้สึกขาดความอบอุ่น ไม่ได้รับการเอาใจใส่ ขาดแบบอย่างที่ดีในการดำเนินชีวิต จึงหันเข้าหาเพื่อนซึ่งมีลักษณะเดียวกันและนำไปสู่การกระทำผิด

Berk, Sarensen และ Johnson (Berk, Sarensen and Johnson, 1994 อ้างถึงใน ปัทมา ศิริเวช และคณะ, 2541) ได้ทำการศึกษาวัยรุ่นที่ทำผิดกฎหมาย พบว่า ส่วนใหญ่มาจากครอบครัวแตกแยก คือ พ่อแม่ขัดแย้งกันอย่างรุนแรง จนถึงขั้นต้องแยกทางหรือหย่าร้างกันที่สุดในที่สุด ทำให้วัยรุ่นขาดที่พึ่ง มีปัญหาในการปรับตัวทางสังคมและการแสดงออกด้านอารมณ์ เช่น หงุดหงิด วิตกกังวล ซึมเศร้า ก้าวร้าว หรือแสดงพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับ อันได้แก่ พฤติกรรมที่เป็นอันตราย หนีโรงเรียน มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร และก่อปัญหารุนแรงจนถึงขั้นทำผิดกฎหมายได้ เป็นต้น

ในประเทศไทยได้มีการรายงานการศึกษา และวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการทำผิดกฎหมายของวัยรุ่น พบว่า สาเหตุสำคัญคือ สภาพครอบครัวที่มีลักษณะครอบครัวแตกแยก ในรูปของการหย่าร้าง แยกกันอยู่ หรือทิ้งฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง เป็นสาเหตุหลักร่วมกับสาเหตุอื่นๆ ที่สามารถจะนำวัยรุ่นไปสู่การทำผิดกฎหมายได้

จากการศึกษาของ นพพร พานิชสุข (2523) พบว่า ปัญหาและสาเหตุในครอบครัวที่มีอิทธิพลต่อการใช้ยากระตุ้นประสาท ประเภทแอมเฟตามีนของวัยรุ่น มีสาเหตุเนื่องมาจากการมีสภาพครอบครัวที่พ่อแม่หย่าร้างกัน ทำให้เด็กขาดความรักความอบอุ่น ขาดที่ปรึกษา ทำให้เด็กเกิดความสับสน

สน ขาดที่ยึดเหนี่ยวทางใจ รวมทั้งการที่เด็กหันไปคบเพื่อนที่ใช้สารเสพติด จะทำให้เด็กถูกชักจูงไปในทางที่ผิดได้ง่าย

โสภา ชูพิกุลชัย (2532) ทำการศึกษาวัยรุ่นจำนวน 6,000 คน จากจังหวัดต่างๆ ซึ่งเป็นตัวแทนของทั้ง 4 ภาค พบว่า วัยรุ่นซึ่งมาจากครอบครัวที่พ่อแม่ หย่าร้าง แยกทางกัน จะทำให้เด็กมีทัศนคติต่อตนเองในด้านลบ มีพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรง ชอบทะเลาะเบาะแว้งก่อเรื่อง ติดยาเสพติด เล่นการพนัน และทำผิดกฎหมาย แสดงให้เห็นว่า สถานภาพสมรสของพ่อแม่จะมีผลอย่างยิ่งต่อสุขภาพจิตของวัยรุ่น โดยเฉพาะในวัยรุ่นซึ่งเป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต

นอกจากนี้ โสภา ซปีลมันน์ (โสภา ซปีลมันน์, 2524 อ้างถึงใน ป. กนิษฐนาคะ, 2538) ยังได้ทำการศึกษาเฉพาะกรณีเกี่ยวกับ การแพร่ระบาดของสารเสพติดในเด็กและเยาวชน ในย่านชุมชนแออัดในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า เด็กและเยาวชนที่ติดสารเสพติดโดยส่วนใหญ่ จะมาจากครอบครัวที่มีบรรยากาศตึงเครียด คือ พ่อแม่ทะเลาะวิวาทกัน แยกกันอยู่ หย่าร้าง พ่อหรือแม่เสียชีวิต และทั้งพ่อและแม่เสียชีวิต

ไม่เพียงแต่ปัญหาเกี่ยวกับยาเสพติดเท่านั้น ที่เป็นผลมาจากจากความแตกแยกในครอบครัว การทำผิดที่มีลักษณะรุนแรง ก็เป็นสิ่งที่เกิดจากสภาพครอบครัวเช่นกัน ดังที่ ซไมพร ทวิชศรี และคณะ (2541) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับลักษณะทางสังคม ที่นำไปสู่ความรุนแรงและการกระทำผิดในวัยรุ่นและเยาวชน ผลการศึกษาพบว่า วัยรุ่นที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 367 คน ซึ่งมีอายุเฉลี่ย 16 ปีนั้นทำผิดกฎหมาย โดยสาเหตุปัจจัยหลากหลายด้าน ซึ่งลักษณะสถานภาพของพ่อแม่ได้แก่ การที่พ่อแม่ของวัยรุ่นแยกกันอยู่ มีความขัดแย้งกันรุนแรง เป็นสาเหตุปัจจัยสำคัญประการหนึ่ง ในการนำไปสู่ความรุนแรงในการกระทำผิดของวัยรุ่น

ปัทมา ศิริเวช และคณะ (2541) ได้ทำการศึกษาสภาพครอบครัว และการอบรมเลี้ยงดูวัยรุ่นที่ทำผิดกฎหมาย ผลการศึกษาพบว่า วัยรุ่นที่ทำผิดกฎหมายมาจากครอบครัวแตกแยก เช่นเดียวกันกับการศึกษาวิจัยที่ผ่านๆ มา

จะเห็นได้ว่าผลการศึกษาวิจัยทั้งในประเทศ และต่างประเทศนั้น พบว่า ปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญต่อแนวโน้มในการทำผิดกฎหมายของวัยรุ่น คือ สถานภาพการสมรสของพ่อแม่ ในลักษณะของการหย่าร้าง แยกกันอยู่ ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเสียชีวิต หรือเสียชีวิตทั้งคู่ ล้วนส่งผลกระทบต่อจิตใจของเด็ก รวมถึงการปรับตัวในสังคม อันเป็นเหตุให้เด็กมีพฤติกรรม ที่เป็นปัญหาในสังคม เนื่องมาจากความบกพร่องของโครงสร้างครอบครัวนั่นเอง

3.4 ระดับการศึกษา

การศึกษาเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง เพราะการศึกษาช่วยให้มนุษย์ฉลาดมีความรู้ความสามารถ สังคมใดถ้าสมาชิกส่วนใหญ่ของสังคมมีการศึกษาดี ก็จะมีผลทำให้สังคมนั้นเจริญก้าวหน้า สมาชิกของสังคมมีความคิดริเริ่มที่จะพัฒนาสังคมให้ก้าวหน้า การปฏิบัติตนออกนอกกลุ่มออกทางก็จะลดน้อยลง ในทางตรงกันข้าม หากสมาชิกของสังคมมีการศึกษาต่ำ สังคมนั้นก็จะด้อยตามไปด้วย (โสภาศปีลมันน์, 2537)

นอกจากนี้การศึกษายังมีบทบาทสำคัญ นอกเหนือจากการเพิ่มพูนระดับสติปัญญา ความรู้ความสามารถเชิงวิชาการแล้ว ยังช่วยในการเสริมสร้างลักษณะนิสัยที่ดีงามของบุคคล รวมถึงการพัฒนาบุคลิกภาพให้บุคคลสามารถปรับปรุงตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อม และการเปลี่ยนแปลงของสังคม ดังนั้นเด็กที่ไม่มีโอกาสเข้าศึกษาเล่าเรียน หรือได้รับการศึกษาน้อย ย่อมมีผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตของเด็กเอง ซึ่งอาจนำไปสู่ปัญหา และอุปสรรคมากมายหลายรูปแบบ รวมทั้งการทำผิดกฎหมายด้วย (โสภาศปีลมันน์, 2532) อย่างไรก็ตาม ถึงแม้การศึกษาจะมีได้มีอิทธิพลโดยตรง ในการป้องกันการทำผิดกฎหมาย แต่การศึกษาก็มีส่วนในการเสริมสร้างบุคลิกภาพ และพฤติกรรมโดยรวมของเด็ก โดยผ่านกระบวนการเรียนการสอน และการจัดกิจกรรมต่างๆ ซึ่งมีส่วนในการขัดเกลาจิตใจของเด็ก ซึ่งมีอิทธิพลอย่างมากในการป้องกัน การทำผิดกฎหมาย แต่ในขณะเดียวกัน การทำผิดกฎหมายอาจเกิดจากประสบการณ์ด้านลบที่เด็กได้รับจากการศึกษา เช่น การขัดแย้งอย่างรุนแรงในเรื่องการควบคุม และลงโทษอย่างรุนแรงในโรงเรียน การมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ เรียนไม่ทันเพื่อนๆ ทำให้เด็กเกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน เกิดความอับอาย และความเครียดในการเรียน จนกระทั่งออกจากการเรียนก่อนเวลาอันควร ทำให้เด็กในกลุ่มนี้เพิ่มแรงกดดันในจิตใจจนเกิดความคับข้องใจและเกิดความขัดแย้งที่รุนแรง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หากเด็กเหล่านี้ได้รับอิทธิพลจากสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมาะสมด้วยแล้ว ก็สามารถจะถูกชักจูงไปกระทำผิดได้ง่าย (ป. กนิษฐนาคะ, 2538)

ชาญศักดิ์ จริยวิทยานนท์ (2536) ได้กล่าวไว้ว่า การที่บุคคลได้รับการศึกษาน้อยนั้น ย่อมถูกชักจูงให้กระทำผิดต่างๆได้ง่ายกว่าบุคคลที่ระดับการศึกษาสูงกว่า เพราะฉะนั้นจึงพบว่าเด็กที่ทำผิดกฎหมายมักเป็นผู้ที่มีสติปัญญาด้อย คือ มีระดับการศึกษาต่ำกว่าประถมศึกษา หรือมีระดับการศึกษาสูงสุดในระดับปานกลางเท่านั้น

ได้มีการศึกษาที่เชื่อมโยงระหว่าง ระดับการศึกษา กับพฤติกรรมการทำผิดกฎหมายไว้ดังต่อไปนี้

Cloward และ Ohlin (1960) พบว่า วัยรุ่นที่ทำผิดกฎหมายส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาต่ำ ออกจากโรงเรียนตั้งแต่อายุน้อย และขณะถูกจับกุมวัยรุ่นส่วนใหญ่ไม่ได้เรียนหนังสือแล้ว เช่นเดียวกับการศึกษาของ Shaw และ McKay (1969) ที่พบว่า วัยรุ่นที่ทำผิดกฎหมายอยู่ในวัยศึกษาเล่าเรียน แต่ไม่ได้เรียนหนังสือ และมีการศึกษาต่ำ

ส่วนบุคลิกภาพที่ไม่พึงประสงค์อันก่อให้เกิดการทำผิดกฎหมาย ก็เป็นผลมาจากสภาพการศึกษาเช่นกัน ดังที่ Gossett และ Lewis (1972) Holroyd และ Kahn (1974) พบว่า เด็กวัยรุ่นที่มีบุคลิกภาพที่เป็นปัญหาต่างๆ เช่น ตัดยาเสพติด มีบุคลิกภาพที่ถอนตัวออกจากกลุ่มเพื่อน และชอบถอนตัวจากกิจกรรมต่างๆ จนทำให้เกิดปัญหาทางอารมณ์ ซึ่งบุคลิกภาพที่มีปัญหาต่างๆ นี้ส่วนหนึ่งเกิดจากการประสบความล้มเหลวเกี่ยวกับการศึกษาเล่าเรียนในโรงเรียน รวมทั้งการออกจากโรงเรียนก่อนเวลาอันสมควรนั่นเอง

นอกจากนี้ Lalli และ Savita (1972) ได้ทำการศึกษาวัยรุ่นผิวดำในอเมริกาที่เคยมีประวัติการทำผิดกฎหมาย พบว่า เด็กวัยรุ่นกลุ่มดังกล่าวไม่ค่อยมีความสนใจในเรื่องการศึกษา รวมถึงไม่สนใจที่จะศึกษาต่อ และมีประวัติเกี่ยวกับการมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำมาตั้งแต่วัยเด็ก จึงมักเป็นกลุ่มที่มีระดับการศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง - ต่ำ

เช่นเดียวกับงานวิจัยหลายชิ้นที่พบว่า เด็กที่มีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมทำผิดกฎหมาย มักจะมีปัญหาจนถูกออกจากโรงเรียนก่อนเวลาอันควร รวมถึงเป็นกลุ่มที่ประสบความล้มเหลวในโรงเรียนทั้งจากการประเมิณของครู และจากการประเมินผลจากการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Conges และ Miller, 1966; Conger, Miller & Walsmith, 1965; Gold, 1970; Polk & Shafer, 1972 อ้างถึงใน ประไพพรรณ

ภูมิวุฒิสาร, 2530)

การประสบความล้มเหลวในโรงเรียน นับเป็นสาเหตุสำคัญสาเหตุหนึ่งในการนำไปสู่การทำผิดกฎหมาย เช่น การเสพยาเสพติด ซึ่งจากการศึกษาของ Annis และ Watson (1975) พบว่า เด็กที่ทำผิดกฎหมายเป็นผลเนื่องมาจากการที่เด็กไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน ซึ่งการไม่ประสบความสำเร็จในการศึกษาเล่าเรียน จะทำให้เด็กเกิดความรู้สึกกลับกับตนเอง มีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง และหมดกำลังใจในการที่จะเรียนหนังสือต่อไป จนกระทั่งต้องออกจากโรงเรียนไปในที่สุด Sutherland และ Cressey (1978) พบว่า การที่เด็กได้รับการศึกษาน้อย หรือไม่มีโอกาสได้รับการศึกษาเลย เป็นส่วนหนึ่งที่จะส่งผลต่อการทำผิดกฎหมายประเภทต่างๆ ได้

ต่อมา Rowe (1994) ได้ทำการศึกษาถึงอิทธิพลของลักษณะเฉพาะ และสภาพแวดล้อมในการทำผิดกฎหมายของวัยรุ่น โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นวัยรุ่นที่ทำผิดกฎหมายจำนวน 836 คน พบว่า มีหลายตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการทำผิดกฎหมายของวัยรุ่น ซึ่งตัวแปรเกี่ยวกับระดับการศึกษา ก็เป็นตัวแปรหนึ่ง ที่มีอิทธิพลต่อการทำผิดกฎหมายของกลุ่มตัวอย่าง และการไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียน จะนำไปสู่การทำผิดกฎหมายในกลุ่มวัยรุ่นได้

ในประเทศไทยได้มีการศึกษาวิจัย เกี่ยวกับการศึกษาซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับการทำผิดกฎหมายของวัยรุ่นไว้พอสมควร ดังเช่น การศึกษาของ ประเทิน มหาพันธ์ และคณะ (2521) พบว่า วัยรุ่นที่ประพฤติดัวไม่เหมาะสมรวมถึงทำผิดกฎหมายนั้น นอกจากมีปัจจัยส่วนอื่นที่ส่งผลปัญหาพฤติก

กรรมดังกล่าวแล้วนั้น ยังพบว่า มีปัจจัยที่ส่งผลสอดคล้องตรงกัน คือ วัยรุ่นกลุ่มที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมจะมีความมุ่งหวังทางการศึกษาต่ำ ประสบความล้มเหลวในโรงเรียน และมีความรู้สึกไม่ดีต่อโรงเรียนสูงกว่าวัยรุ่นปกติ อีกทั้งยังพบว่า วัยรุ่นที่ทำผิดกฎหมายส่วนใหญ่ ออกจากโรงเรียนก่อนเวลาอันสมควร

ซึ่งจากข้อมูลของฝ่ายสถิติศึกษาของนโยบาย และแผนสำนักงานการประถมศึกษาแห่งชาติ ปี 2537 ปรากฏว่า เด็กที่ออกจากโรงเรียนกลางคันในระดับประถมศึกษา มีจำนวนถึง 38,348 คน และ ข้อมูลการวิเคราะห์สถิติการศึกษาของแผนงาน กรมสามัญศึกษา ปีการศึกษา 2536 พบว่า เด็กที่ออกระหว่างปีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีจำนวน 43,468 คน และระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีจำนวน 21,206 คน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ จารุวรรณ วิสาเซ็น (2539) ในหัวข้อ “การศึกษางานด้านการฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด : ศึกษาเฉพาะกรณีการฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนในสถานฝึกและอบรม ของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ที่พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิด ร้อยละ 45.8 เรียนไม่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นกับมัธยมศึกษาตอนปลาย ร้อยละ 37 และ 11.8 ตามลำดับ จะเห็นได้ว่า เด็กและเยาวชนที่ทำความผิดกฎหมายส่วนใหญ่จะมีระดับการศึกษาที่ค่อนข้างต่ำ

จากการศึกษาของพรเพ็ญ เพชรสุขศิริ (2527) พบว่า ตัวแปรด้านการศึกษาเป็นตัวแปรที่สำคัญที่สุด ที่สามารถจำแนกวัยรุ่นที่ทำความผิดกฎหมายจากวัยรุ่นปกติได้อย่างชัดเจน วัยรุ่นที่ทำความผิดกฎหมาย ซึ่งมีอายุระหว่าง 14 -18 ปี ไม่ได้ได้รับการศึกษาอบรมอยู่ในโรงเรียน เช่นเดียวกับงานวิจัยอื่นๆ ที่พบว่า วัยรุ่นที่ทำความผิดกฎหมายส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาต่ำ และขณะถูกจับกุมวัยรุ่นที่ทำความผิดส่วนใหญ่ไม่ได้เรียนหนังสือ

ต่อมาเมื่อผู้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับการทำความผิดกฎหมาย โดย ศักดิ์ศิริ และ สุรพล (2538) ได้ศึกษา แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมการทำผิดของเด็กและเยาวชนไทย พบว่า มีความสัมพันธ์กันระหว่างระดับการศึกษากับการกระทำผิด คือ การศึกษามีส่วนในการลดการทำผิดของวัยรุ่นได้ เนื่องจากอัตราการทำผิดในทุกประเภทคดีของวัยรุ่นที่มีการศึกษาตั้งแต่ระดับอาชีวศึกษามีอยู่น้อยมาก เมื่อเทียบกับการศึกษาระดับอื่นๆ ที่ต่ำลงมา

3.5 รายได้เฉลี่ยของครอบครัว

สภาพความยากจนของครอบครัวเนื่องจากมีรายได้น้อย ไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่ายในครอบครัว ประกอบกับมีภาระหนี้สินในครอบครัว ทำให้เกิดความจำเป็นที่พ่อแม่ต้องดิ้นรนออกไปหารายได้ รวมถึงตัวเด็กเองก็ต้องช่วยพ่อแม่ทำงานด้วย พ่อแม่จึงไม่ค่อยมีเวลาได้อบรมดูแลลูก สั่งสอนแนะแนวทางที่ถูกที่ควร เด็กจึงอาจกระทำพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมได้ นอกจากนั้น ปัญหาความยากจนยังเป็นต้นเหตุในการบีบบังคับจิตใจให้รุ่นว้าย เนื่องจากเมื่อเด็กมีความต้องการได้สิ่งของต่างๆ แต่ไม่

สามารถหาซื้อได้ตามที่ตนเองปรารถนา สภาพจิตใจก็จะพุ่งชน เกิดความคับข้องใจ หากเด็กไม่สามารถยับยั้งความต้องการได้ ก็จะส่งผลให้เด็กทำผิดกฎหมาย หรือหันไปประกอบอาชีพในทางทุจริตได้ (นวลจันทร์ ทศนชัยกุล, 2540)

จะเห็นได้ว่า เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีรายได้น้อย ยากจน รวมถึงมีภาระหนี้สิน มีโอกาสที่จะทำผิดกฎหมายได้มาก เมื่อพิจารณาตามทฤษฎีไร้ระเบียบ Anomie Theory ของ Robert K. Merton (1961) ได้เน้นในเรื่องความสำเร็จของชีวิตโดยถือเอาฐานะความร่ำรวย ความมีชื่อเสียง เกียรติยศ และอำนาจ มาเป็นตัวกำหนด เมื่อใดก็ตามที่ความสัมพันธ์ระหว่างเป้าหมายกับความถูกต้องของวิธีการที่จะบรรลุถึงเป้าหมายขาดสะบั้นลง การล่องละเมิดต่อบรรทัดฐานทางสังคมก็จะเกิดขึ้น

จากแนวทฤษฎีจะเห็นได้ว่า การกระทำผิดเป็นผลผลิตของสังคมและวัยรุ่น และเชื่อว่าโครงสร้างทางสังคมมีอิทธิพลเหนือการกระทำของบุคคลในสังคม โดยเน้นถึงความขัดแย้งระหว่างเป้าหมายปลายทางในรูปคุณค่าทางวัฒนธรรมหรือวัตถุ และวิธีการที่สังคมจัดให้เพื่อบรรลุเป้าหมายปลายทาง เมื่อใดก็ตามถ้าบุคคลไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับเงื่อนไขทั้งสองประเภท หรือเงื่อนไขใดเงื่อนไขหนึ่งแล้ว ก็จะก่อให้เกิดการกระทำผิดขึ้นได้

สำหรับในสังคมปัจจุบัน การก้าวเดินไปสู่เป้าหมายในชีวิตหรือความสำเร็จในชีวิตขึ้นอยู่กับปัจจัยทางด้านวัตถุนิยมเป็นสำคัญ ทำให้คนที่ด้อยโอกาสที่ไม่สามารถได้มาซึ่งปัจจัยทางวัตถุนิยม แต่มีความต้องการที่จะได้มาซึ่งวัตถุ เพื่อประสบความสำเร็จในชีวิตเช่นคนทั่วไปในสังคม ทำให้มีความคิดเบี่ยงเบนไปสู่วิถีทาง หรือการกระทำที่ฝ่าฝืนบรรทัดฐานของสังคม ฝ่าฝืนกฎหมาย เพื่อให้ได้มาซึ่งปัจจัยทางด้านวัตถุ เช่น พวกที่อาศัยอยู่ในแหล่งสลัมต้องดิ้นรนขวนขวายหาเงินทอง บางครั้งความจำเป็นบีบบังคับจะต้องทำผิดกฎหมาย สภาพการดำเนินชีวิตที่ไร้กฎหมายเป็นสิ่งที่น่าท้อ และมักจะเกิดในหมู่ผู้ที่ด้อยการศึกษา และด้อยทางเศรษฐกิจเป็นส่วนใหญ่ ดังที่ Glueck & Glueck (1952) ได้ศึกษาฐานะทางเศรษฐกิจและความเป็นอยู่ของกลุ่มวัยรุ่น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่เป็นเด็กวัยรุ่นที่ทำผิดกฎหมาย และ กลุ่มที่เป็นวัยรุ่นปกติ พบว่า 9 ใน 10 คน ของกลุ่มวัยรุ่นที่ทำผิดกฎหมายมาจากครอบครัวชั้นต่ำ มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ และ 5 ใน 10 คน ของวัยรุ่นปกติมีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ แสดงให้เห็นว่า ฐานะทางครอบครัว รายได้หรือความยากจน เป็นปัจจัยสำคัญที่ผลักดันให้วัยรุ่นทำผิดกฎหมาย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดทางจิตวิทยา ที่กล่าวไว้ว่า การที่เด็กประสบความสำเร็จยากจน จะทำให้เด็กคิดไปว่าตนไม่ได้รับความยุติธรรม จึงขโมยสิ่งของจากผู้อื่นเพื่อมาชดเชยสิ่งที่ตนขาดแคลน

เช่นเดียวกับแนวคิดของ ชาญศักดิ์ จริยวิทยานนท์ (2536) ที่กล่าวถึงครอบครัวที่ยากจน มีรายได้น้อยไว้ว่า ในครอบครัวที่มีฐานะยากจน พ่อแม่ต้องต่อสู้ดิ้นรนกับการดำรงชีวิตในแต่ละวัน ทำให้ไม่มีเวลาเอาใจใส่อบรมดูแลเด็ก จึงมักเลี้ยงดูเด็กตามยถากรรม เด็กขาดการศึกษาและมีความอดอยากหิวโหยอยู่ตลอดเวลา เมื่อเด็กขาดในสิ่งต่างๆที่เขาควรจะมีเหมือนคนอื่นๆ ในสังคม อีกทั้งพ่อแม่ก็ไม่สามารถสนองความต้องการของเด็กได้ตามเป้าหมาย ย่อมทำให้เด็กต้องดิ้นรนช่วยเหลือตัวเองด้วย

วิธีการต่างๆ เพื่อจะได้มาซึ่งสิ่งของที่ต้องการเช่นเดียวกับบุคคลทั่วๆ ไปในสังคม ซึ่งวิธีการต่างๆ นั้นอาจเป็นแนวทางที่ไม่เหมาะสม เช่น การไปลักขโมยทรัพย์สินสิ่งของนั้นๆ มา เมื่อกระทำเช่นนี้อยู่อย่างสม่ำเสมอก็อาจติดเป็นนิสัย และมักทำผิดกฎหมายเกี่ยวกับทรัพย์สิน โดยคิดว่าเป็นวิธีเดียวที่ไม่ต้องทำงานหนักและได้มาซึ่งสิ่งที่ต้องการ โดยไม่คำนึงถึงกฎเกณฑ์ของสังคม สอดคล้องกับงานวิจัยของ Dentler (1961) ที่พบว่า ระดับรายได้ และความยากจน จะมีความสัมพันธ์กันกับการลักขโมย ซึ่งแสดงให้เห็นว่า วัยรุ่นที่มาจากครอบครัวที่มีรายได้ต่ำ มีโอกาสทำผิดกฎหมายได้มากกว่าวัยรุ่นที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะดี เช่นเดียวกับการศึกษา ของ Braithwaite (Braithwaite, 1979 cited in Sullivan & Thompson, 1994) ได้ศึกษาวิเคราะห์สถิติของตำรวจและศาล พบว่า วัยรุ่นที่ทำผิดกฎหมายจะเป็นผู้มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ และเป็นบุตรหลานของชนกลุ่มน้อย เป็นจำนวนที่สูงกว่าวัยรุ่นที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดี

นอกจากนี้ Karen Heimer (1997) ได้ศึกษาวิเคราะห์รายได้ของครอบครัววัฒนธรรมรองและ ความรุนแรงในการทำผิดกฎหมาย จากการศึกษายืนยันว่า ความรุนแรงในการทำผิดกฎหมาย มีความสัมพันธ์ทั้งทางตรงและทางอ้อม กับปัจจัยที่เป็นสาเหตุของความรุนแรงในการทำผิดกฎหมาย อันได้แก่ ปัจจัยการคบเพื่อนก้าวร้าว การอบรมเลี้ยงดู การทำผิดกฎหมายรุนแรงมาก่อน และรายได้ของครอบครัว คือ ครอบครัวที่มีรายได้น้อยไม่เพียงพอกับการใช้จ่ายในครอบครัว รวมถึงการมีหนี้สิน เป็นเหตุให้บุคคล ทำสิ่งผิดกฎหมายในประเภทที่มีความรุนแรงได้

ในการศึกษาของสำนักงานสถิติอาชญากรรม พบว่า กลุ่มคนที่มีรายได้ต่ำมักจะมี ความเกี่ยวข้องกับทำผิดกฎหมายมากที่สุด คือ เป็นกลุ่มที่ถูกจับกุมสูง นอกจากนี้พบว่า คนยากจน รายได้ต่ำ มีภาระหนี้สิน จะเป็นกลุ่มที่มีความรุนแรงในการทำผิดกฎหมายอย่างชัดเจนที่สุด ยกตัวอย่าง เช่น คดีทำร้ายร่างกายหรือชีวิตผู้อื่น จนถึงแก่ความตาย คดีข่มขืน และคดีเกี่ยวกับทรัพย์สิน ซึ่งพบว่า ความถี่ในการทำผิดกฎหมายในประเภทคดีดังกล่าวจะสูงมากในกลุ่มที่มีรายได้ต่ำ (Gerzine & More, 1991 cited in Sullivan & Thompson, 1994) ส่วนในกลุ่มที่มีรายได้ปานกลาง มักจะทำผิดกฎหมายเกี่ยวกับคดีข้อโกงทุจริตหลอกลวงต้มตุ๋น

การศึกษาของ อัจฉนา ลิ้มปีไพฑูรย์ (2521) ซึ่งได้ทำการศึกษากลุ่มเพื่อนของเด็กและเยาวชนในสถานฝึกอบรม พบว่า เด็กที่ทำผิดกฎหมายส่วนใหญ่มาจากครอบครัวยากจน รายได้น้อย นอกจากนี้ พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ (2524) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการทำผิดกฎหมายของเยาวชน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มาจากครอบครัว ซึ่งมีรายได้อยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ กล่าวคือ ส่วนใหญ่จะมาจากครอบครัวที่มีรายได้รวมต่อเดือนอยู่ระหว่าง 1,501-3,000 บาท ซึ่งคิดเป็นจำนวนร้อยละ 40.41 และยังพบกลุ่มที่รายได้รวมต่อเดือนต่ำกว่า 1,500 บาท คิดเป็นร้อยละ 18.14 ส่วนกลุ่มที่มาจากครอบครัวที่มีรายได้ตั้งแต่ 3,001 บาทขึ้นไปมีจำนวนร้อยละ 41.45 จะเห็นได้ว่า การทำผิดกฎหมายของวัยรุ่นมี สาเหตุมาจากปัจจัยเกี่ยวกับรายได้ของครอบครัวที่อยู่ในระดับต่ำ เช่นเดียว

กับ อรุณี โอสถานนท์ (2535) ได้ศึกษาปัจจัยสิ่งแวดล้อมทางสังคมกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ผลจากการศึกษาพบว่า รายได้ของครอบครัวส่วนใหญ่ของเด็กที่กระทำผิด ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง ค่อนข้างต่ำ

นอกจากนี้การศึกษาของ ประสาร ทิพย์ธารา (2521) พบว่า ตามสถิติของศาลคดีเด็ก นั้น เมื่อศึกษาตามลักษณะประเภทความผิดส่วนใหญ่ พบว่า เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีรายได้ต่ำจะทำผิดกฎหมายในประเภทคดีเกี่ยวกับเรื่องประทุษร้าย เพื่อแย่งชิงทรัพย์ ซึ่งประสาร ทิพย์ธารา ได้อธิบายเพิ่มเติมว่า การทำผิดกฎหมายของเด็กในคดีเกี่ยวกับการทำร้ายร่างกาย เพื่อแย่งชิงทรัพย์สินนั้น เนื่องมาจากความรู้สึกคับแค้นใจทางเศรษฐกิจของครอบครัว เกี่ยวกับความยากจน รายได้ต่ำ และปัญหาการเงินในครอบครัวนั่นเอง

ต่อมาได้มีการศึกษาแนวโน้มการเปลี่ยนแปลง ของพฤติกรรมการกระทำผิดของเด็ก และเยาวชนไทย โดย ศักดิ์ศรี บริบาลบรรพตเขตต์ และสุรพล ปธานวนิช (2538) ได้ใช้เกณฑ์ในการแบ่งระดับฐานะของครอบครัว จากการจำแนกของเจ้าหน้าที่ประจำศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง ซึ่งจำแนกออกเป็น 5 ระดับคือ 1) ยากจน 2) พอใช้ 3) ปานกลาง 4) ค่อนข้างดี และ 5) ดี จากการวิเคราะห์แนวโน้ม พบว่า ครอบครัวของเยาวชนที่กระทำผิดซึ่งจัดว่ามีฐานะดี ค่อนข้างดี และปานกลาง มีอยู่น้อยมาก และแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงน้อยมาก กลุ่มที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น คือ กลุ่มที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะพอใช้ ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงในบางพวกชัดเจนที่สุด (ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย $b = +3.233$) ส่วนเด็กที่มาจากครอบครัวยากจนนั้นแม้จะมีอัตรา้อยละสูง แต่ปรากฏแนวโน้มที่ลดลงเช่นเดียวกัน (ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย $b = -3.059$)

การเปลี่ยนแปลงข้างต้นอาจเกี่ยวข้องกับเหตุผลอย่างน้อย 2 ประการ คือ การเลี้ยงดูเด็กของครอบครัวที่มีฐานะดี และฐานะปานกลาง อาจดีกว่าครอบครัวที่มีฐานะยากจน และนอกจากนี้พื้นฐานทางเศรษฐกิจ อยู่ในระดับที่ไม่เป็นปัจจัยบีบบังคับให้เกิดการกระทำผิด

3.6 การคบเพื่อนที่ทำผิดกฎหมาย

ในช่วงวัยรุ่นถือว่าเป็นวัยที่กำลังแสวงหาเอกลักษณ์ของตนเอง ดังนั้นลักษณะพัฒนาการทางสังคมของเด็กวัยรุ่นก็คือการเรียนรู้จากกลุ่มเพื่อน วัยรุ่นจะให้ความสำคัญกับเพื่อน และเพื่อนจะมีอิทธิพลกับวัยรุ่นเป็นอย่างมาก อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนจะสอนให้วัยรุ่นรู้จักกฎเกณฑ์ และต้องรักษากฎระเบียบซึ่งจะอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ การรวมกลุ่มทำให้วัยรุ่นมีความกล้ามากขึ้น กล้าทดลอง กล้าขัดแย้ง ลองดีกับผู้ใหญ่ บางครั้งกลุ่มอาจมีอิทธิพลกำหนดให้วัยรุ่นทำตามมติของกลุ่ม โดยไม่คำนึงถึงความถูกต้อง (พาสนา ฝโลศิลป์, 2535) โดยเฉพาะในวัยรุ่นที่ขาดที่พึ่งทางบ้าน โดยพ่อแม่ไม่มีโอกาสอบรมสั่งสอน เนื่องจากสภาพครอบครัวแตกแยก หรือเด็กที่พ่อแม่ไม่พยายามเข้าใจปัญหาของลูก และเข้มงวดกับลูกมากเกินไป ย่อมทำให้เด็กหันไปยึดติดกลุ่มเพื่อนแทน (ชาญศักดิ์ จริยวิทยานนท์, 2536)

และเห็นเพื่อนสำคัญกว่าพ่อแม่ของตน ดังนั้น การรวมกลุ่มของวัยรุ่นหากไปรวมกลุ่มอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่ไม่ดี ก็อาจทำให้มีพฤติกรรมไม่ดีตามกลุ่มเพื่อนไปด้วย ทั้งนี้เพราะกลุ่มเพื่อนที่ไม่ดีเหล่านั้น จะชักจูงและส่งเสริมให้เด็กกระทำความผิด รวมทั้งการสนับสนุนกิจกรรมที่ก่อให้เกิดความสนุกที่นำตื่นเต้นเร้าใจ ส่งเสริมให้เกิดผลประโยชน์ร่วมกันในการกระทำความผิด (ป. กนิษฐนาคะ, 2538)

ดังที่ Reckless (1961) กล่าวว่า การคบเพื่อนเกเรเป็นแรงผลักดันที่สำคัญที่สุด ในการก่อให้เกิดปัญหาการทำผิดกฎหมาย และก่ออาชญากรรม เด็กเกเรส่วนใหญ่ก็มีเพื่อนเป็นเด็กเกเรด้วยกัน ซึ่งพอสรุปได้ว่า เด็กที่กระทำความผิดมักจะมีเพื่อนเกเร มากกว่าเด็กที่ไม่เคยกระทำความผิด ลักษณะของเด็กวัยรุ่นมักจะชอบทำตามกลุ่มเพื่อน ต้องการการยอมรับ ความคาดหวังจากพวกกลุ่มเพื่อนร่วมวัยเป็นสิ่งที่พวกเขายึดมั่น เด็กวัยรุ่นมักทำอะไร ตามกลุ่มเพื่อน แม้ตนเองจะรู้ว่าไม่เหมาะสม เช่น การใช้ยาเสพติด

Gabriel Trade (1978) เชื่อว่าไม่มีใครเป็นอาชญากรโดยกำเนิด แต่เชื่อว่าการแสดงออกในสังคมอยู่ภายใต้การนำของตัวอย่าง ที่ได้มีประสบการณ์ร่วมกัน ซึ่งตามความเชื่อของ Gabriel Trade ทำให้เขาได้ตั้งทฤษฎีการเลียนแบบขึ้น เพื่ออธิบายพฤติกรรมของอาชญากร โดยตั้งข้อสังเกตว่าอาชญากรรมที่เกิดขึ้นนั้นมีความคล้ายคลึงกัน และบุคคลจะเลียนแบบพฤติกรรมบุคคลอื่น ต่อเมื่อมีการติดต่อใกล้ชิดกัน ผู้ที่มีฐานะต่ำกว่าจะเลียนแบบผู้ที่มีฐานะสูงกว่า คนเราจะเลียนแบบพฤติกรรมที่เกิดขึ้นใหม่ การเลียนแบบเป็นการเรียนรู้อย่างหนึ่ง และการเลียนแบบบางอย่างทำให้เกิดอาชญากรรม

ทฤษฎีที่สามารถอธิบายพฤติกรรมการทำผิดกฎหมายของวัยรุ่น ที่เกิดจากการทำตามกลุ่มเพื่อน คือ ทฤษฎี Differential Association ของ Edwin H. Sutherland (1974) ได้อธิบายพฤติกรรมการทำผิดกฎหมายว่า เกิดจากการที่บุคคลได้เรียนรู้พฤติกรรมผิดกฎหมาย และยอมรับพฤติกรรมที่ละเมิดกฎหมายนั้น ซึ่งการเรียนรู้พฤติกรรมและทัศนคติดังกล่าว เกิดจากการคบหาสมาคมกับบุคคลที่ใกล้ชิด หมายความว่า บุคคลได้มีประสบการณ์กับค่านิยม ในการให้การยอมรับหรือไม่ยอมรับพฤติกรรมผิดกฎหมาย หลักการนี้ครอบคลุมทั้งมิติในการคบหาสมาคมกัน และค่านิยมของสังคม มิติในการคบหาสมาคมกัน คือ การที่บุคคลมีการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ที่เข้ามาร่วมในพฤติกรรมเดียวกัน ส่วนมิติทางค่านิยมนั้นเป็นประสบการณ์ที่บุคคลได้ประสบกับรูปแบบต่างๆของบรรทัดฐาน และค่านิยมในการคบหาสมาคมกับบุคคลอื่น กลุ่มชนที่บุคคลได้มีประสบการณ์ด้วยนี้ นอกจากจะให้การยอมรับแล้ว ยังเปิดโอกาสให้บุคคลได้มีการเลียนแบบพฤติกรรมทั้งที่ถูกกฎหมาย และผิดกฎหมายด้วย

ดังนั้น การเรียนรู้ตามทฤษฎีของ Sutherland มีองค์ประกอบสำคัญ 2 ประการ องค์ประกอบแรก คือ สารสำคัญของสิ่งที่ได้รับการเรียนรู้ (Content of What is Learned) ซึ่งรวมถึงเทคนิคพิเศษในการประกอบอาชญากรรม แรงดลใจ การอธิบายด้วยหลักเหตุผล ทัศนคติ และการทำให้บุคคลคล้อยตามหรือเห็นด้วยกับการทำผิดกฎหมาย สำหรับองค์ประกอบที่สองของการเรียนรู้ คือ

กระบวนการที่การเรียนรู้ได้เกิดขึ้น (Process by which the Learning take place) โดยการเรียนรู้จะเกิดขึ้นจากการคบหาสมาคมกับบุคคลที่ใกล้ชิด ซึ่งไม่ได้จำกัดเฉพาะกระบวนการเรียนรู้ที่เกิดจากความใกล้ชิดเท่านั้น บุคคลอาจเกิดกระบวนการเรียนรู้ได้ หากมีโอกาสคบหาสมาคมกับผู้ที่มีพฤติกรรมกระทำผิดกฎหมายอยู่แล้ว

นอกจากนี้กระบวนการเรียนรู้ยังแตกต่างกันตามความถี่ (Frequency) ระยะเวลา (Duration) การให้ความสำคัญ (Priority) และความเข้มข้น (Intensity) ดังนั้น ตามทฤษฎีแล้วหากบุคคลได้มีการเรียนรู้และยอมรับพฤติกรรมละเมิดกฎหมาย มากกว่าการยอมรับพฤติกรรมที่ไม่ละเมิดกฎหมาย ในลักษณะที่บ่อยครั้ง เป็นเวลาดำเนินช้านาน ในระยะตอนต้นของชีวิต และมีแรงบันดาลใจจากบุคคลที่มีความสำคัญแล้ว บุคคลก็มีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมละเมิดกฎหมายมากขึ้น (Sutherland, 1974)

ซึ่งจากทฤษฎีดังกล่าว Sutherland ได้ให้ความสนใจเป็นพิเศษกับการคบหาสมาคมของบุคคลกับกลุ่มเพื่อน หรือคนใกล้ชิดที่ทำผิดกฎหมาย โดยให้เหตุผลว่า ความผูกพันกับเพื่อนจะสร้างสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมต่อการเรียนรู้ รวมทั้งเป็นการส่งเสริมสนับสนุนพฤติกรรม และการยอมรับพฤติกรรมดังกล่าว วัยรุ่นที่มีความผูกพันกับกลุ่มเพื่อนที่เป็นคนดี มีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมที่ดีและยอมรับพฤติกรรมที่ถูกกฎหมาย ในทางตรงกันข้ามวัยรุ่นที่มีความผูกพันกับกลุ่มเพื่อนที่ทำผิดกฎหมาย จะมีแนวโน้มของการมีพฤติกรรมละเมิดกฎหมาย และยอมรับกับพฤติกรรมนั้นๆ (Sutherland และ Cressey, 1978)

จากแนวคิดทฤษฎีข้างต้นจะเห็นว่า อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนมีความเกี่ยวข้องกับการทำผิดกฎหมายของวัยรุ่นเป็นอย่างมาก ซึ่งได้มีผู้ศึกษาถึงสาเหตุจากกลุ่มเพื่อนต่อการทำผิดกฎหมาย และจากผลการศึกษา พบว่า มีความสอดคล้องไปในแนวทางเดียวกัน ดังต่อไปนี้

จากการศึกษาของ Shaw (1968) เกี่ยวกับการทำผิดกฎหมายของวัยรุ่น สรุปผลได้ว่า ไม่มีวัยรุ่นกระทำผิดคนใดที่ทำผิดกฎหมายครั้งแรกเพียงลำพัง และการกระทำผิดส่วนใหญ่ของวัยรุ่นเป็นผลจากการกระทำผิดร่วมกันในกลุ่มเพื่อน

จากการศึกษาเกี่ยวกับการคบค้าสมาคมกับผู้มีความประพฤติเบี่ยงเบน รวมถึงการเรียนรู้ในการรับเอาความรู้สึกที่ว่า การกระทำผิดให้คุณค่ามากจากกลุ่มเพื่อนที่ใกล้ชิด โดยศึกษาเยาวชนที่ทำผิดกฎหมายในสหรัฐอเมริกา พบว่า เด็กและเยาวชนกระทำผิดส่วนใหญ่กระทำผิดเป็นกลุ่ม แม้ว่าลักษณะการกระทำผิดเป็นกลุ่มอาจแตกต่างกันบ้างตามประเภทการกระทำผิด (Erickson & Jensen, อ้างถึงใน พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ, 2527)

นอกจากนี้ Gold และ Petronio ในปี 1980 ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการกระทำผิดของวัยรุ่น พบว่า วัยรุ่นที่มีพฤติกรรมกระทำผิดอาจเป็นผลมาจากการทำตามกลุ่ม ซึ่งสามารถชี้ให้เห็นว่าวัยรุ่นที่มีเพื่อน ที่มีพฤติกรรมกระทำผิดมักจะมีพฤติกรรมแบบเดียวกับเพื่อนด้วย

Wihlbeck (1989) พบว่า กลุ่มเพื่อนของวัยรุ่นจะต้องมีความสนใจ มีบรรทัดฐานค่านิยม รวมถึงความคิดเห็นในเรื่องที่สำคัญๆ ตรงกัน ส่วน Fuhrmann (1990) ได้ศึกษารายงานวิจัยเกี่ยวกับอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนที่มีต่อวัยรุ่น ซึ่งได้เสนอแนะไว้ว่า “อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนมีมากกว่าอิทธิพลของครอบครัว วัยรุ่นจะเลือกเข้าหาเพื่อนของตนมากกว่าพ่อแม่ และมีการศึกษาที่ชี้ให้เห็นว่าเพื่อนสนิทของบุคคลมักจะเป็นเพื่อนในช่วงวัยรุ่น

รายงานวิจัยของ Cashwell และ Vacc ในปี 1996 และ Karen ในปี 1997 (ปัทมา ศิริวิเวช, 2541) พบว่า ถ้าวัยรุ่นคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน เช่น อันธพาลหรือต่อต้านสังคม ก็จะเป็นตัวทำนายที่สำคัญว่าวัยรุ่นนั้นมักทำผิดกฎหมาย อีกทั้งยังพบว่า ความรุนแรงในการทำผิดกฎหมายของวัยรุ่นเกิดจากสาเหตุสำคัญประการหนึ่ง คือการคบเพื่อนที่มีลักษณะพฤติกรรมที่ก้าวร้าวรุนแรง

Wong (1998) ได้ทำการศึกษาลักษณะในการคบกลุ่มเพื่อน และการทำผิดกฎหมายของเด็กเชื้อสายจีนในแคนาดา พบว่า กลุ่มวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับกลุ่มเพื่อนที่ทำผิดกฎหมายจะส่งผลให้กลุ่มวัยรุ่นมีส่วนร่วมในการกระทำผิดสูง ขณะที่กลุ่มวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับกลุ่มวัยรุ่นปกติจะมีส่วนในการกระทำผิดต่ำกว่า เนื่องจากกลุ่มเพื่อนที่เป็นวัยรุ่นปกติ จะเป็นตัวสกัดกั้นและป้องกันการกระทำผิดกฎหมาย

ซึ่งการศึกษาวิจัยในประเทศไทย เกี่ยวกับกลุ่มเพื่อนกับการทำผิดกฎหมาย พบว่า ผลการศึกษาวิจัยมีความสอดคล้องกันกับการศึกษาที่ผ่านมา ดังเช่น การศึกษาของพรเพ็ญ เพชรสุขศิริ (2527) เกี่ยวกับการวิเคราะห์ปัจจัยบางประการของวัยรุ่นที่ทำผิดกฎหมาย พบว่า วัยรุ่นที่ทำผิดกฎหมายมีเพื่อนสนิทถูกจับกุมคิดเป็นจำนวนร้อยละ 67.2 ในขณะที่นักเรียนวัยรุ่นทั่วไป ซึ่งมีเพื่อนถูกจับกุมเพียงร้อยละ 10.3 เท่านั้น ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับ อัจฉนา ลิมปี่ไพฑูรย์ (2529) ที่พบว่า จำนวนสูงถึงร้อยละ 71.5 ของวัยรุ่นที่ทำผิดกฎหมาย ยอมรับว่ามีเพื่อนสนิทที่ทำผิดกฎหมาย แต่ไม่ได้ถูกจับกุมอยู่ภายนอกสถานพินิจฯ และมีจำนวนสูงถึงร้อยละ 52.5 ที่ทำผิดกฎหมายร่วมกับเพื่อนสนิท นอกจากนี้ยังพบว่า การคบเพื่อนไม่ดี จะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้วัยรุ่นทำผิดกฎหมาย

อูรพี ไชยสถานนท์ (2533) ได้ทำการศึกษาปัจจัยสิ่งแวดล้อมทางสังคมกับการกระทำผิดซ้ำของวัยรุ่น พบว่า การคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำของวัยรุ่น และวาสุเทพ ทองเจิม (2540) ได้ศึกษาถึงมูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดของวัยรุ่นชาย พบว่า สาเหตุสำคัญอันดับหนึ่งในการกระทำผิด คือ สาเหตุจากเพื่อนชวน

ดังนั้น สาเหตุจากกลุ่มเพื่อนถือว่ามีผลสำคัญต่อวัยรุ่นเป็นอันมาก เพราะนอกจากครอบครัวแล้ว วัยรุ่นจะคลุกคลีและใกล้ชิดกับกลุ่มเพื่อนมากที่สุด ฉะนั้นการรวมกลุ่มกันเป็นแก๊งค์ เป็นพวก ย่อมทำให้วัยรุ่นในกลุ่มเดียวกันมีความคิดเหมือนกัน มีทัศนคติที่คล้ายกัน มักจะทำอะไรเหมือนกันหมด และมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน จะเห็นว่าถ้าวัยรุ่นรวมกลุ่มอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่ไม่ดี ก็จะทำให้เด็กคนนั้นมีพฤติกรรมที่ไม่ดีตามไปด้วย ทั้งนี้เพราะกลุ่มเพื่อนหรือแก๊งค์ จะถ่ายทอดเทคนิคในการ

กระทำผิด หรือคอยช่วยเหลือส่งเสริมให้กระทำผิดหนักกว่าเดิมมากขึ้น (โสภณ ชูพิกุลชัย, 2532) รวมทั้งวัยรุ่นต้องการให้เพื่อนยอมรับตนเข้าเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม จึงทำให้มีความเสี่ยงสูงต่อการทำผิดกฎหมาย หากอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่ประพฤติตนเป็นปฏิปักษ์กับกฎหมายบ้านเมือง

3. สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จัดตั้งขึ้นตามนัยพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัว พิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 มาตรา 33 โดยมีผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน เป็นผู้บังคับบัญชา ภายใต้การบังคับบัญชาของอธิบดี ผู้พิพากษาศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง สังกัดกระทรวงยุติธรรม ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบงานของสถานพินิจฯ และเป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการของสถานพินิจฯ ทว่าราชอาณาจักร ซึ่งสถานพินิจฯ ได้จัดตั้งขึ้นแล้วรวม 29 จังหวัดทั่วประเทศ โดยในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจะทำการศึกษาเก็บข้อมูลจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ในเขตภาคใต้ ของประเทศไทย ซึ่งประกอบไปด้วย 6 จังหวัด ได้แก่ ตรัง นครศรีธรรมราช สุราษฎร์ธานี ภูเก็ต สงขลา และนราธิวาส (สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดภูเก็ต, 2541)

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนมีหน่วยงานดังนี้ คือ

- สถานแรกรับ (บ้านเมตตา)
- กองคุมความประพฤติ
- กองแพทย์
- สถานแนะนำเด็ก
- สถานฝึกและอบรม (บ้านอุเบกขา)
- สถานกักและอบรม (บ้านอุเบกขา)
- สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิง (บ้านปราณี)

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนมีหน้าที่ในการสงเคราะห์ คุ้มครอง และแก้ไขความประพฤติของเด็กและเยาวชนที่ต้องคดีอาญา ทั้งก่อนและหลังการพิจารณาพิพากษา พร้อมทั้งดูแลรักษาประโยชน์ของผู้เยาว์ในคดีแพ่งตามคำสั่งศาล (ประธาน วัฒนวาณิชย์, 2530)

อำนาจหน้าที่ของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 มาตรา 34 มีดังนี้

1. สืบเสาะและพินิจเรื่องอายุ ประวัติ ความประพฤติ สติปัญญา การศึกษาอบรม สุขภาพ ภาวะแห่งจิต นิสัย อาชีพ และฐานะของเด็กหรือเยาวชน ซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิด และของบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลซึ่งเด็กหรือเยาวชนนั้นอาศัยอยู่ ตลอดจนสิ่งแวดล้อมทั้งปวงเกี่ยวกับเด็กหรือเยาวชนนั้นรวมทั้งสาเหตุศาล

2. สอดส่องความประพฤติของเด็ก และเยาวชนตามคำสั่งศาล
3. ควบคุมเด็กและเยาวชน ซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิดไว้ในระหว่างการสอบสวน หรือพิจารณาคดี หรือตามคำพิพากษา หรือคำสั่งของศาล
4. สงเคราะห์และบำบัดแก้ไขเด็ก และเยาวชนในระหว่างที่ถูกควบคุมหรือภายหลังปล่อย
5. จัดให้มีการตรวจรักษาและพยาบาลเด็กหรือเยาวชน ในระหว่างการสอบสวนหรือพิจารณาคดี หรือในระหว่างการควบคุมตัวในสถานพินิจฯ
6. จัดการศึกษา ฝึกและอบรมดูแล อบรมสั่งสอนเด็กและเยาวชนซึ่งอยู่ในความควบคุม
7. สืบเสาะภาวะความเป็นอยู่ของครอบครัวในคดีครอบครัว รวมทั้งจัดให้แพทย์หรือจิตแพทย์ ตรวจร่างกาย สุขภาพหรือจิตใจของคู่ความ ในกรณีที่ศาลมีคำสั่งตามมาตรา 112
8. ประมวลและรายงาน ข้อเท็จจริง รวมทั้งเสนอความเห็นต่อศาลในคดีครอบครัว ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 117
9. ศึกษาค้นคว้าถึงสาเหตุแห่งการกระทำของเด็ก และ เยาวชนซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิดโดยทั่วไป จัดทำสถิติการกระทำความผิดดังกล่าวของเด็กและเยาวชน และเผยแพร่วิธีป้องกันหรือทำให้ลดน้อยลง ซึ่งการกระทำความผิดนั้น
10. ดำเนินการอื่นตามคำสั่งศาล หรือตามที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา ส่วนภารกิจหลักของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนมีดังนี้
 1. การสืบเสาะและพินิจเด็กหรือเยาวชน ผู้ต้องหาว่ากระทำความผิด พร้อมเสนอแนวทางแก้ไขต่อศาล และสืบเสาะสภาวะความเป็นอยู่ พร้อมเสนอแนวทางคุ้มครองสิทธิและประโยชน์ของผู้เยาว์ในคดีครอบครัว
 2. การสอดส่องความประพฤติของเด็กและเยาวชนตามคำสั่งศาล และการกำกับดูแลรักษาสิทธิและประโยชน์ในทางทรัพย์สินของผู้เยาว์ในคดีครอบครัว
 3. การควบคุมดูแลและจำแนกเด็กและเยาวชน ในระหว่างการสอบสวนหรือพิจารณาคดี และการบำบัดแก้ไขเด็กและเยาวชน ตลอดจนจนให้การสงเคราะห์ระหว่างที่ถูกควบคุมหรือภายหลังปล่อย
 4. การเสริมสร้างสมรรถนะ ในการบริหารงานสถานพินิจฯ อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล (ปริญญา จิตรการนทิกิจ, 2532)

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ในเขตภาคใต้ของประเทศไทย มีจำนวน 6 แห่ง ซึ่งตั้งอยู่ใน 6 จังหวัด ภาคใต้ ได้แก่ ตรัง สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช ภูเก็ต สงขลา และ นราธิวาส ซึ่งสถานพินิจฯทั้ง 6 แห่ง จะถูกแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ภาคใต้ตอนบน และภาคใต้ตอนล่าง

โดยที่ เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย และถูกจับกุมในเขตภาคใต้ตอนบนทั้ง 7 จังหวัด จะถูกกักกันตัวไว้ที่สถานพินิจฯ จังหวัดตรัง สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และจะเข้าสู่ศูนย์ ฝึกอบรมเด็ก และเยาวชนที่สถานพินิจฯ จังหวัด สุราษฎร์ธานี ส่วนเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย และถูกจับกุมในเขตภาคใต้ตอนล่างอีก 7 จังหวัดที่เหลือ จะถูกกักกันตัวไว้ที่สถานพินิจฯ จังหวัดภูเก็ต สงขลา นราธิวาส และจะเข้าสู่ศูนย์ ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนที่สถานพินิจฯ จังหวัดสงขลา

จากสถิติปี 2541 จำนวนเด็กและเยาวชนที่ถูกกักกันตัว ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก และเยาวชน ในเขตภาคใต้ของประเทศไทย ทั้ง 6 แห่ง มีจำนวน ดังต่อไปนี้

1. สถานพินิจจังหวัดตรัง มีเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย จำนวน 495 คน
2. สถานพินิจจังหวัดสุราษฎร์ธานี มีเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย จำนวน 992 คน
3. สถานพินิจจังหวัดนครศรีธรรมราช มีเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย จำนวน 11,249 คน
4. สถานพินิจจังหวัดภูเก็ต มีเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย จำนวน 604 คน
5. สถานพินิจจังหวัดสงขลา มีเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย จำนวน 1,080 คน
6. สถานพินิจจังหวัดนราธิวาส มีเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย จำนวน 498 คน

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เนื่องด้วยวัยรุ่นในปัจจุบันมีพฤติกรรมเบี่ยงเบน และกระทำผิดกฎหมายเพิ่มมากขึ้น ทำให้มีผู้สนใจทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับ การทำผิดกฎหมายของวัยรุ่น เพื่อหาแนวทางป้องกันแก้ไข พฤติกรรมอันไม่พึงประสงค์นั้นๆ ซึ่งมีงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศดังนี้

Sutherland และ Cressey (1978) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมและการ ทำผิดกฎหมายสัมพันธ์กับเงื่อนไขในแต่ละด้าน พบว่า การทำผิดกฎหมายมีความสัมพันธ์กับเงื่อนไข 6 ด้าน ดังต่อไปนี้คือ

- 1) การมีสมาชิกในครอบครัวเป็นอาชญากร ทำผิดกฎหมายหรือติดสุรา
- 2) ครอบครัวขาดความสุขเนื่องจากการหย่าร้าง พ่อแม่เสียชีวิต หรือพ่อแม่ทอดทิ้งลูกของตน
- 3) พ่อแม่ปล่อยปละละเลยเด็ก ไม่อบรมสั่งสอน
- 4) ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัวไม่ดี เช่น มีลักษณะการอิฉฉาวิชา การทอดทิ้ง การไม่สนใจใยดีกัน การเลือกที่รักมักที่ชัง
- 5) ครอบครัวที่มีลักษณะไม่ยอมรับกฎเกณฑ์ของสังคม และมีบรรยากาศในครอบครัวไม่เหมือนครอบครัว เช่น ต่างคนต่างอยู่ไม่เป็นปกติสุข
- 6) ส่วนใหญ่เป็นครอบครัวที่มีรายได้ไม่พอเพียง ว่างงาน และมีปัญหาทาง

เศรษฐกิจ

Karen Heimer (1997) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับสถานะทางเศรษฐกิจ สภาพแวดล้อม และความรุนแรงในการทำผิดกฎหมาย ผลการศึกษาแสดงให้เห็นถึง ความรุนแรงในการทำผิดกฎหมาย เป็นผลมาจากสาเหตุโดยตรงและโดยอ้อมของการคบเพื่อนที่มีความก้าวร้าว การมีปัญหากับฐานะทางเศรษฐกิจ การอบรมสั่งสอนของพ่อแม่ และการมีประสบการณ์ในการกระทำผิดมาก่อน

ส่วนการศึกษาในประเทศไทย เกี่ยวกับปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการทำผิดกฎหมายของวัยรุ่นในสถานพินิจฯ มีดังต่อไปนี้

การศึกษาของ พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ (2527) ถึงการวิเคราะห์ปัจจัยบางประการของวัยรุ่นที่ทำผิดกฎหมาย เพื่อศึกษาตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อวัยรุ่นที่ทำผิดกฎหมาย ผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยทางสภาพแวดล้อม ได้แก่ การศึกษา การเที่ยวเล่นกับเพื่อน การมีเพื่อนสนิทถูกจับกุม และปัจจัยทางครอบครัว ได้แก่ การหย่าร้าง และการเสียชีวิตของพ่อหรือแม่ รายได้ของครอบครัว การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย จำนวนพี่น้อง และการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกดขี่ ล้วนเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลทำให้วัยรุ่นทำผิดกฎหมาย

ชาญศักดิ์ จริยวิทยานนท์ (2536) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการกระทำความผิดของ เด็กและเยาวชนในสถานพินิจฯ จังหวัดอุบลราชธานี จากผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยทางครอบครัว ปัจจัยทางการศึกษา ปัจจัยทางเศรษฐกิจ และปัจจัยทางสังคมและสิ่งแวดล้อม มีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน

ต่อมาในปี 2541 ชไมพร ทวีขศรี และคณะ ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับตัวบ่งชี้สังคม และสิ่งแวดล้อมที่นำไปสู่ความรุนแรง และการกระทำความผิดในประชากรวัยรุ่นของประเทศไทย โดยใช้การศึกษาแบบ Cased-Control Study ในวัยรุ่นและเยาวชนผู้กระทำความผิด ที่อยู่ในสถานฝึกอบรมเด็กและเยาวชนเชียงใหม่ จำนวน 180 คน กลุ่มควบคุมได้แก่ วัยรุ่นและเยาวชนทั่วไปที่บริเวณสถานีขนส่งและสถานีรถไฟจังหวัดเชียงใหม่ รวมทั้งวัยรุ่นในห้างสรรพสินค้า จำนวน 187 คน ที่มีลักษณะต่างๆ ใกล้เคียงกัน โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์

กลุ่มวัยรุ่นที่อยู่ในสถานฝึกอบรมเด็กและเยาวชนเชียงใหม่ (n=130) เป็นผู้ทำผิดคดีเสพ และจำหน่ายสารประเภทแอมเฟตามีนมากที่สุดร้อยละ 27.3 เป็นคดีอื่นๆ ได้แก่ เสพและจำหน่ายสารเสพติดประเภทอื่นๆ เช่น เฮโรอีน กัญชา คดีข่มขืน พวากผู้เยาว์ กระทำชำเรา พยายามฆ่า ทำร้ายร่างกาย วางเพลิง และหลบหนีเข้าเมือง อายุเฉลี่ยของกลุ่มศึกษา 16.3 ปี และกลุ่มควบคุม (n=187) 16.4 ปี เป็นชาย 89.1% หญิง 10.9% ส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นต้น (ปวช.) และมีรายได้ทางครอบครัวโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อวิเคราะห์ลักษณะพื้นฐานทางประชากร ลักษณะทางครอบครัว ลักษณะทางพฤติกรรมสังคมของกลุ่มศึกษา และกลุ่มควบคุม พบว่า ลักษณะที่ส่งผลต่อการมีพฤติกรรมรุนแรง และการกระทำความผิดในวัยรุ่นที่มีนัยสำคัญทางสถิติ มี 9 ลักษณะคือ ลักษณะทางครอบครัว ได้แก่ พ่อแม่แยกกันอยู่ มีสมาชิกในครอบครัวใช้สารเสพติด ถูกพ่อคุด่าเชียนตี ลักษณะทางพฤติกรรมและสังคม ได้แก่ ใช้สารประเภท แอมเฟตามีน สติมมิ่ง ยาเสพติด เคยพบเห็นเหตุการณ์รุนแรงหรือผิดกฎหมาย ไม่เข้าสังคม พบพาอาวุธ และมีสัมฤทธิ์ผลการเรียนต่ำ

นอกจากนี้ โอฟาร์ เอี่ยมประภาส (2541) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ศึกษากรณีเด็กและเยาวชนในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านกรุณา) และสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนสตรีนคร เป็นการศึกษาเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ ได้แก่ ความรู้สึกผูกพันต่อพ่อแม่ ความใกล้ชิดกับเพื่อนที่กระทำผิด ฐานะทางเศรษฐกิจ ลักษณะชุมชนที่อยู่อาศัยและอิทธิพลของสื่อมวลชน กับตัวแปรตาม คือ การกระทำผิดของเด็กและเยาวชน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงลักษณะการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ในเยาวชนสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านกรุณา) และสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนสตรีนคร และเพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ ได้แก่ ความรู้สึกผูกพันต่อพ่อแม่ ความใกล้ชิดกับเพื่อนที่กระทำผิด ฐานะทางเศรษฐกิจ ลักษณะชุมชนที่อยู่อาศัย และอิทธิพลของสื่อมวลชนกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

ในการศึกษาวิจัยดังกล่าว กลุ่มตัวอย่าง คือ เด็กและเยาวชนที่ถูกควบคุมในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านกรุณา) จำนวน 150 คน และสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนสตรีนคร จำนวน 150 คน รวมทั้งสิ้น 300 คน การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม และนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม มาวิเคราะห์เกี่ยวกับลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง และหาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ ได้แก่ ความรู้สึกผูกพันต่อพ่อแม่ ความใกล้ชิดกับเพื่อนที่กระทำผิด ฐานะทางเศรษฐกิจ ลักษณะชุมชนที่อยู่อาศัย และอิทธิพลของสื่อมวลชนกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

ผลจากการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน มี 4 ปัจจัย ได้แก่ ความรู้สึกผูกพันต่อบิดามารดา ความใกล้ชิดกับเพื่อนที่กระทำผิด ฐานะทางเศรษฐกิจ และลักษณะชุมชนที่อยู่อาศัย โดยมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 มีเพียงปัจจัยเดียว คือ อิทธิพลของสื่อมวลชนที่ไม่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน โดยมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 และ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินจำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 44.3 รองลงมาได้แก่ การกระทำผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ จำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 37.7 การกระทำผิดเกี่ยวกับชีวิต และร่างกาย จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 10.3 และ การกระทำผิดเกี่ยวกับเพศน้อยที่สุด มีจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 7.7

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี รวมทั้งงานวิจัยสนับสนุน ทั้งในประเทศและต่างประเทศ พบว่าได้มีการนำเอาสาเหตุปัจจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการทำผิดกฎหมายมาศึกษา เพื่อค้นหาและวิเคราะห์เหตุปัจจัย ในการทำผิดกฎหมายของกลุ่มวัยรุ่น เช่นเดียวกันกับผู้วิจัยที่มีความสนใจในการศึกษาปัจจัย ซึ่งเป็นตัวเหตุปัจจัยเกี่ยวกับการเกิดพฤติกรรมกระทำความผิดของวัยรุ่น เพื่อสามารถเป็นแนวทางในการป้องกันแก้ไข สภาพปัญหา ที่สังคมกำลังเผชิญอยู่ในปัจจุบัน

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาปัจจัยคัดสรรที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ในเขตภาคใต้ของประเทศไทย

ขอบเขตการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ

- วัยรุ่นชาย อายุ 16-18 ปี ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ในเขตภาคใต้ ซึ่งประกอบด้วย 6 จังหวัด ได้แก่ จังหวัด ตรัง สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช ภูเก็ต สงขลา และ นราธิวาส รวมทั้งสิ้นจำนวน 300 คน

- นักเรียนวัยรุ่นชาย อายุ 16-18 ปี ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 4 5 และ 6 สายสามัญ ในโรงเรียนสหศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ได้แก่ โรงเรียนภูเก็ตวิทยาลัย จังหวัดภูเก็ต โรงเรียนสุราษฎร์ธานี จังหวัดสุราษฎร์ธานี และ โรงเรียนมหาวิทยาลัยราชภัฏ สงขลา จังหวัดสงขลา รวมทั้งสิ้นจำนวน 306 คน

2. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

* ตัวแปรตาม คือ การทำผิดกฎหมาย

* ตัวแปรอิสระ มี 17 ตัวแปร ซึ่งแบ่งเป็นปัจจัยหลัก และปัจจัยย่อย ดังนี้

2.1 การอบรมเลี้ยงดู (ปัจจัยหลัก) ประกอบด้วยปัจจัยย่อย ดังนี้

- การอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่

- การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม

- การอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ

- การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย

2.2 ลำดับการเกิด (ปัจจัยหลัก) ประกอบด้วยปัจจัยย่อย ดังนี้

- ลูกคนโต

- ลูกคนกลาง

- ลูกคนเล็ก

- ลูกคนเดียว

2.3 สถานภาพการสมรสของพ่อแม่ (ปัจจัยหลัก) ประกอบด้วยปัจจัยย่อย ดังนี้

- พ่อและแม่อยู่ร่วมกัน

- พ่อและแม่แยกกันอยู่

- พ่อและแม่หย่าร้าง

- พ่อเสียชีวิต

- แม่เสียชีวิต

- พ่อและแม่เสียชีวิต

2.4 ระดับการศึกษา (ปัจจัยหลัก)

2.5 รายได้เฉลี่ยของครอบครัว (ปัจจัยหลัก)

2.6 การคบเพื่อนที่ทำผิดกฎหมาย (ปัจจัยหลัก)

คำจำกัดความ

1. **การทำผิดกฎหมาย** หมายถึง วัยรุ่นชายที่กระทำผิดทางอาญา รวมทั้งวัยรุ่นชายที่กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิดสำหรับเด็กและเยาวชน ได้แก่ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ความผิดเกี่ยวกับชีวิต ความผิดเกี่ยวกับเพศ ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุข เสรีภาพ ชื่อเสียง และการปกครอง รวมถึงความผิดอื่นๆ (รายละเอียดของแต่ละประเภทความผิดดูจากภาคผนวก ก.)

2. **วัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย** หมายถึง วัยรุ่นชายที่มีอายุตั้งแต่ 16-18 ปี ซึ่งได้รับการตัดสินจากศาลคดีเด็กและเยาวชนว่าทำผิดกฎหมาย และถูกศาลพิพากษาให้ถูกกักกันตัว อยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในเขตภาคใต้ของประเทศไทย

3. **ปัจจัยคัดสรร** หมายถึง องค์ประกอบสำคัญที่มีความเกี่ยวข้องกับการทำผิดกฎหมายของวัยรุ่น ซึ่งในการวิจัยนี้มี 6 ปัจจัยหลัก ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดู ลำดับการเกิด สถานภาพการสมรสของพ่อแม่ ระดับการศึกษา รายได้ของครอบครัว และการคบเพื่อนที่ทำผิดกฎหมาย

4. **การอบรมเลี้ยงดู** หมายถึง สภาวะต่างๆ ที่เด็กรู้ด้วยตัวเอง เกี่ยวกับพฤติกรรมของพ่อแม่ในการปฏิบัติต่อเด็ก

รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู (Parenting Style) ตามการรับรู้ของตนเอง หมายถึง การรับรู้ของเด็กถึงพฤติกรรมของพ่อแม่ หรือผู้ปกครองที่ปฏิบัติต่อเด็กทั้งด้านคำพูดและการกระทำ ซึ่งเป็นการสื่อถึงอารมณ์และความรู้สึกของบิดามารดาต่อเด็ก โดยการประมวลจากประสบการณ์ที่ผ่านมาของเด็ก ในการศึกษาครั้งนี้ ใช้แนวทางการแบ่งรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู ตามแนวคิดของ Diana Baumrind ซึ่งประกอบด้วย 4 รูปแบบ ดังนี้

4.1) การอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่ (Authoritative Parenting Style)

หมายถึง การที่เด็กรับรู้ว่ามีพ่อแม่อบรมเลี้ยงดู โดยมีการควบคุม และเรียกร้อง ให้เด็กทำตามความต้องการของพ่อแม่ ในขณะเดียวกัน พ่อแม่ก็ยึดตัวเด็กเป็นศูนย์กลางด้วยการยอมรับ และให้การตอบสนองต่อความต้องการของเด็ก

4.2) การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม (Authoritarian Parenting Style)

หมายถึง การที่เด็กรับรู้ว่ามีพ่อแม่อบรมเลี้ยงดู โดยมีการควบคุม และเรียกร้อง ให้เด็กทำตามความต้องการของพ่อแม่ ในขณะเดียวกัน พ่อแม่ก็ยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง ด้วยการปฏิเสธและไม่ตอบสนองต่อความต้องการของเด็ก

4.3) การอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ (Permissive Parenting Style)

หมายถึง การที่เด็กรับรู้ว่ามีพ่อแม่อบรมเลี้ยงดู โดยไม่มีการควบคุม และไม่เรียกร้อง ให้เด็กทำตามความต้องการของพ่อแม่ ในขณะเดียวกัน พ่อแม่ก็ยึดตัวเด็กเป็นศูนย์กลาง ด้วยการยอมรับและตอบสนองต่อความต้องการทุกอย่างของเด็ก

4.4) การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย (Uninvolved Parenting Style)

หมายถึง การที่เด็กรับรู้ว่ามีพ่อแม่อบรมเลี้ยงดู โดยไม่มีการควบคุม และไม่เรียกร้อง ให้เด็กทำตามความต้องการของพ่อแม่ ในขณะเดียวกันบิดามารดาที่ยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง ด้วยการปฏิเสธและไม่ตอบสนองต่อความต้องการของเด็ก

5. **ลำดับการเกิด** หมายถึง สภาวะของลำดับการเกิด ได้แก่ ลูกคนโต ลูกคนกลาง ลูกคนเล็ก ลูกคนเดียว

5.1 ลูกคนโต หมายถึง ลูกคนที่ 1 ของครอบครัว

5.2 ลูกคนกลาง หมายถึง ลูกคนที่เกิดระหว่างลูกคนโต กับลูกคนเล็ก เช่น

- ลูกคนที่ 2 ของครอบครัวที่มีพี่น้องจำนวน 3 คน

- ลูกคนที่ 2 และ 3 ของครอบครัวที่มีพี่น้องจำนวน 4 คน

- ลูกคนที่ 2 3 และ 4 ของครอบครัวที่มีพี่น้องจำนวน 5 คน เป็นต้น

5.3 ลูกคนเล็ก หมายถึง ลูกคนสุดท้ายของครอบครัว

5.4 ลูกคนเดียว หมายถึง ลูกคนเดียวของครอบครัว ไม่มีพี่และน้อง

6. **สถานภาพการสมรสของพ่อแม่** หมายถึง สภาวะของสถานภาพการสมรสของพ่อแม่ ได้แก่ อยู่ร่วมกัน แยกกันอยู่ หย่าร้าง พ่อเสียชีวิต แม่เสียชีวิต พ่อและแม่เสียชีวิต

7. **ระดับการศึกษา** หมายถึง สภาวะของการได้รับการศึกษาขั้นสูงสุด ในระดับใดระดับหนึ่ง ของกลุ่มตัวอย่าง

8. **รายได้เฉลี่ยของครอบครัว** หมายถึง สภาวะของรายได้เฉลี่ยต่อเดือนจากพ่อและแม่

9. การคบเพื่อนที่ทำผิดกฎหมาย หมายถึง สภาวะของการคบค้าสมาคม กับเพื่อนที่ทำผิดกฎหมาย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. สามารถทราบถึง ปัจจัยค้ำสรรที่มีความเกี่ยวข้องกับวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
2. สามารถหาแนวทางป้องกันแก้ไข สาเหตุปัจจัยที่มีความเกี่ยวกฎหมายได้อย่างตรงจุด
3. สามารถนำมาเป็นข้อมูล ในการให้คำแนะนำส่งเสริมพ่อแม่ ผู้ปกครอง ครู และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับวัยรุ่น เพื่อป้องกันแก้ไข และลดจำนวนผู้กระทำผิดกฎหมายของวัยรุ่นลง
4. สามารถนำมาเป็นข้อมูลพื้นฐาน ในการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับการทำผิดกฎหมาย ในกลุ่มวัยรุ่นได้ต่อไปในอนาคต

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยคัดสรรที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ในเขตภาคใต้ของประเทศไทย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย มีอายุตั้งแต่ 16-18 ปี ซึ่งถูกกักกันตัวอยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ในเขตภาคใต้ทั้ง 6 จังหวัด ได้แก่ จังหวัดตรัง 50 คน จังหวัดนครศรีธรรมราช 50 คน จังหวัดสุราษฎร์ธานี 50 คน จังหวัดสงขลา 50 คน จังหวัดภูเก็ต 50 คน และจังหวัดนราธิวาส 50 คน รวมทั้งสิ้น จำนวน 300 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนวัยรุ่นชาย มีอายุตั้งแต่ 16 -18 ปี ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 5 และ 6 สายสามัญ ในโรงเรียนสหศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ได้แก่ โรงเรียนมหาวชิราวุธ จังหวัดสงขลา 102 คน โรงเรียนสุราษฎร์ธานี จังหวัดสุราษฎร์ธานี 102 คน โรงเรียนภูเก็ตวิทยาลัย จังหวัดภูเก็ต 102 คน และรวมทั้งสิ้น จำนวน 306 คน สาเหตุที่เลือกกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาอยู่ในระดับมัธยมปีที่ 4 5 และ 6 เนื่องจากมีอายุอยู่ในช่วงที่เทียบเท่า กับกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายในสถานพินิจฯ ส่วนสาเหตุที่ผู้วิจัยได้เลือกโรงเรียนที่อยู่ในเขต 3 จังหวัดภาคใต้ ได้แก่ สงขลา สุราษฎร์ธานี และภูเก็ต เนื่องจาก ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับภูมิลำเนาของวัยรุ่นชายในสถานพินิจฯ แล้ว พบว่า ส่วนใหญ่วัยรุ่นชายในสถานพินิจฯ มีภูมิลำเนาอยู่ในเขต 3 จังหวัดดังกล่าว เป็นจำนวนมากกว่าจังหวัดอื่นๆ ในเขตภาคใต้นั้นเอง

การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยจะดำเนินการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ติดต่อสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ในเขตภาคใต้ของประเทศไทยทั้ง 6 จังหวัด จากนั้นนำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย ยื่นต่อผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั้ง 6 จังหวัด เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษา

2. ติดต่อผู้อำนวยการโรงเรียนทั้ง 3 แห่ง จากนั้นนำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย ยื่นต่อผู้อำนวยการโรงเรียนทั้ง 3 แห่ง เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษา

3. ทำการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ดังต่อไปนี้

* กลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย

3.1 ทำการคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จากประชากรทั้งหมด โดยพิจารณาคัดเลือกตามเกณฑ์ ดังนี้

- เป็นวัยรุ่นชาย ที่มีอายุตั้งแต่ 16-18 ปี ไม่ระบุประเภทคดี
- สามารถอ่านหนังสือได้

3.2 ใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) กับกลุ่มตัวอย่างข้างต้น โดยวิธีการคัดเลือกตามบัญชีรายชื่อ คือ เลือกตามลำดับเลขที่ ซึ่งเป็นเลขคู่ (2 4 6 8...) จนได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 50 คน ต่อสถานพินิจฯ 1 แห่ง เมื่อรวมกลุ่มตัวอย่างจากสถานพินิจฯ ทั้ง 6 แห่ง จะได้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น จำนวน 300 คน

* กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย

ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Sampling) ดังนี้

3.3 ทำการคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยพิจารณาคัดเลือก 3 จังหวัด ในเขตภาคใต้ ได้แก่ สงขลา สุราษฎร์ธานี และภูเก็ต เนื่องจาก ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับภูมิ ล่าเนาของวัยรุ่นชายในสถานพินิจฯ แล้ว พบว่า ส่วนใหญ่วัยรุ่นชายในสถานพินิจฯ มีภูมิลำเนา อยู่ในเขต 3 จังหวัดดังกล่าว เป็นจำนวนมากกว่าจังหวัดอื่นๆ ในเขตภาคใต้

3.4 ทำการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับสลากรายชื่อโรงเรียนมัธยมขนาดใหญ่ ซึ่งเป็นโรงเรียนสหศึกษาประจำจังหวัดของทั้ง 3 จังหวัดที่คัดเลือกไว้ (สงขลา สุราษฎร์ธานี ภูเก็ต) จังหวัดละ 1 แห่ง ซึ่งได้โรงเรียนตัวอย่าง 3 โรงเรียน คือ โรงเรียนมหาวิทยาลัย สงขลา โรงเรียนสุราษฎร์ธานี จังหวัดสุราษฎร์ธานี และโรงเรียนภูเก็ตวิทยาลัย จังหวัดภูเก็ต

3.5 ใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับสลากห้องเรียนของแต่ละโรงเรียนที่ได้ทำการสุ่มมาแล้ว เพื่อให้ได้ห้องเรียนที่เป็นตัวแทนของแต่ละโรงเรียน โดยทำการสุ่ม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 5 และ 6 ระดับชั้นละ 3 ห้อง จนได้ห้องเรียนจากชั้นชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 5 และ 6 ที่เป็นตัวแทนทั้งสิ้น จำนวน 9 ห้อง

3.6 ทำการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างนักเรียน จากห้องเรียนแต่ละห้องที่สุ่มมา โดยทำการคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จากประชากรทั้งหมด โดยพิจารณาคัดเลือกตามเกณฑ์ดังนี้ คือ เป็นนักเรียนวัยรุ่นชาย ที่มีอายุตั้งแต่ 16-18 ปี กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 5 และ 6

3.7 ใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) กับกลุ่มตัวอย่างข้างต้นโดยวิธีการคัดเลือกตามบัญชีรายชื่อ คือ เลือกตามลำดับเลขที่ ซึ่งเป็นเลขคู่ (2 4 6 8...) จนได้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง ระดับชั้นละ 34 คน โรงเรียนละ 102 คน รวมกลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนมัธยมทั้ง 3 แห่ง เป็นจำนวนทั้งสิ้น 306 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่นำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

1. มาตรการวัดการอบรมเลี้ยงดูตามแนวคิดของ Baumrind
(พัฒนาโดย คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปี 2543)
2. แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

1. มาตรการวัดการอบรมเลี้ยงดูตามแนวคิดของ Baumrind

มาตรการวัดการอบรมเลี้ยงดูที่ผู้วิจัยนำมาใช้ เป็นมาตรวัดรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู ที่พัฒนาขึ้นโดยคณะผู้วิจัย คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้แก่ พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์ (หัวหน้าโครงการ) คัดนางค์ มณีศรี วีระพร อุวรรณโณ พรรณระพี สุทธิวรรณ เพ็ญพิไล ฤทธาคนานนท์ สุภาพรรณ

โคตรจรัส (เรียงตามลำดับตัวอักษร) ได้ทำการวิจัยร่วมกันเกี่ยวกับ พฤติกรรมของคนไทยกับกระบวนการสังคมประกิตของครอบครัวไทยในปัจจุบัน ที่เอื้อต่อการพัฒนาประเทศในปัจจุบัน (2543) โดยได้สร้างและพัฒนาข้อกระทงตามแนวคิดของ Baumrind ที่ใช้รูปแบบการรายงานตนเอง ซึ่งผู้วิจัยได้นำมาตรวัดมาใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษาในครั้งนี้ ซึ่งได้จัดรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูเป็น 4 แบบ คือ

- 1) รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่ (Authoritative Parenting Style)
- 2) รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม (Authoritarian Parenting Style)
- 3) รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ (Permissive Parenting Style)
- 4) รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย (Uninvolvement Parenting Style)

ลักษณะมาตรวัด

มาตรการวัดการอบรมเลี้ยงดูตามการรับรู้ของตนเอง ซึ่งพัฒนาโดยคณะผู้วิจัย ได้แก่ พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์ (หัวหน้าโครงการ) คัดนางค์ มณีศรี วีระพร อุวรรณโณ พรรณระพี สุทธิวรรณ เพ็ญพิไล ฤทธาคนานนท์ สุภาพรรณ โคตรจรัส (เรียงตามลำดับตัวอักษร) และผู้วิจัยร่วมในโครงการวิจัย จุลภาค ได้ร่วมกันพัฒนามาตรวัดการอบรมเลี้ยงดู โดยใช้แบบประเมินค่าของลิเคิร์ต (Likert Scale) มีข้อเลือก 5 ระดับ คือ ไม่ตรงเลย ไม่ค่อยตรง ตรงและไม่ตรงพอๆกัน ตรง และตรงมาก ซึ่งรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูทั้ง 4 แบบ ประกอบด้วยข้อกระทงจำนวน 99 ข้อ โดยรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูในแต่ละแบบ จะประกอบด้วยลักษณะคำสำคัญ 8 ประการ (Key Word 8) โดยคณะผู้วิจัยได้ศึกษาจากงานวิจัย และการศึกษาค้นคว้าตามทฤษฎีการอบรมเลี้ยงดูของ Baumrind ซึ่งการวัดข้อกระทงในแต่ละลักษณะ คณะผู้วิจัยได้พัฒนาข้อกระทง ในแต่ละลักษณะคำสำคัญ (Key Word 8) ละไม่น้อยกว่า 2 ข้อ ดังต่อไปนี้

1. รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ (Authoritative) จำนวน 25 ข้อ
 - 1.1 Demands ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 8 16 24
 - 1.2 Rules / regulations / discipline ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 33 39
 - 1.3 Rule enforcement ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 56 64 72
 - 1.4 Warmth / affection / support ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 3 11 19 25 26
 - 1.5 Bi-directional and clear communication ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 42 49 55
 - 1.6 Encouraging independence & individuality ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 5 13 21
 - 1.7 Right of both parent and child ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 30 36 51
 - 1.8 Reward > punishment ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 61 69 77
2. รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม (Authoritarian) จำนวน 26 ข้อ
 - 2.1 Strong demand ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 82 89 96
 - 2.2 Absolute sets of standards ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 4 9 17
 - 2.3 Value of obedience ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 27 34 47 54
 - 2.4 Less nurturant ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 59 67 75 80
 - 2.5 Discouraging bi-directional ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 84 91 98
 - 2.6 Suppressing child independence and individuality ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 44 86 93
 - 2.7 Biased in favor of parental needs ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 6 14 22
 - 2.8 Threat and punishment ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 31 37 52
3. รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ (Permissive) จำนวน 23 ข้อ
 - 3.1 Avoid making demands ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 57 65 73
 - 3.2 Few rules / limits ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 83 90 97
 - 3.3 Tolerate and accepting immature behavior without parental restraint ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 2 10 18
 - 3.4 Moderate nurturant, less involved ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 1 12 20
 - 3.5 Child dominated communication ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 29 35 50
 - 3.6 Allow immature and irresponsible decision making ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 62 70 78
 - 3.7 Biased in favor of child needs ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 87 94
 - 3.8 Little punishment ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 7 15 23
4. รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย (Uninvolved) จำนวน 25 ข้อ
 - 4.1 Undemanding ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 28 41 48
 - 4.2 No rules / ignoring ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 58 66 74

- 4.3 Neglect / maltreatment ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 40 43 46
- 4.4 Emotionally detached ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 60 68 76 81
- 4.5 Infrequent communication ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 85 92 99
- 4.6 Allow child independence without parental support ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 32 38 53
- 4.7 Biased in favor of parental needs ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 63 71 79
- 4.8 Physical and / or psychological abuse ซึ่งใช้วัดอยู่ในข้อที่ 45 88 95

วิธีตอบแบบสอบถาม

ให้ผู้ตอบแบบสอบถามพิจารณาว่าข้อความแต่ละข้อตรงกับกรกระทำหรือทำที่ของพ่อแม่หรือของผู้ตอบเพียงไร แล้วขีดเครื่องหมายถูก (✓) ทับตัวเลขที่เหมาะสม

- หากตรงมากสำหรับผู้ตอบ ก็ขอให้ผู้ตอบขีด (✓) ทับเลข 5
- หากตรงสำหรับผู้ตอบ ก็ขอให้ผู้ตอบขีด (✓) ทับเลข 4
- หากตรงและไม่ตรงพอๆ กันสำหรับผู้ตอบ ก็ขอให้ผู้ตอบขีด (✓) ทับเลข 3
- หากไม่ค่อยตรงสำหรับผู้ตอบ ก็ขอให้ผู้ตอบขีด (✓) ทับเลข 2
- หากไม่ตรงเลยสำหรับผู้ตอบ ก็ขอให้ผู้ตอบขีด (✓) ทับเลข 1

เกณฑ์การให้คะแนน

คำตอบในกระถงของมาตรวัดชุดนี้คือ 1 ถึง 5 ดังนี้

การกระทำหรือทำที่		ตรงมาก	ตรง	ตรงและไม่ตรงพอๆ กัน	ไม่ค่อยตรง	ไม่ตรงเลย
		5	4	3	2	1
0	พ่อแม่คาดหวังให้ฉันทำตามกฎเกณฑ์ที่ตั้งไว้	5	4 ✓	3	2	1

จากตัวอย่างข้างบน หมายความว่านักเรียนเห็นข้อข้อความทางด้านซ้ายมือ “ตรง” กับกรกระทำของพ่อแม่ของนักเรียน จะได้ 4 คะแนน

ตารางเกณฑ์การให้คะแนนแบบมาตรฐานประเมินค่า

คำตอบ	คะแนน (ข้อกระทงเป็นบวก)	คะแนน (ข้อกระทงเป็นลบ)
ตรงมาก	5	1
ตรง	4	2
ตรงและไม่ตรงพอๆ กัน	3	3
ไม่ค่อยตรง	2	4
ไม่ตรงเลย	1	5

1. การสร้างและคุณภาพเครื่องมือ

การสร้างและพัฒนาเครื่องมือมีขั้นตอน ดังต่อไปนี้

- 1) พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์ (หัวหน้าโครงการ) คัดนางค์ มณีศรี วีระพร อุวรรณโณ พรรณระพี สุทธิวรรณ เพ็ญพิไล ฤทธาคนานนท์ สุภาพรรณ โคตรจรัส (เรียงตามลำดับตัวอักษร) ได้ทำการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสารข้อมูลของ Diana Baumrind รวมทั้ง เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อศึกษาความเป็นมา และวัตถุประสงค์ที่ทำการศึกษา ซึ่งได้มีการสัมมนาร่วมกัน เพื่อสร้างและพัฒนามาตรวัดการอบรมเลี้ยงดู เป็นจำนวน 5 ครั้ง ด้วยกัน
- 2) คณะผู้วิจัย (จากข้อที่ 1) ได้ทำการเรียบเรียงข้อกระทง เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูทั้ง 4 แบบ ตามแนวทฤษฎีของ Baumrind และปรับให้มีความสอดคล้องกับกระบวนการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวไทย ซึ่งศึกษาจากงานวิจัยที่ทำมาระหว่างปี 2528-2542
- 3) ต่อมาคณะผู้วิจัยโครงการมหภาค และโครงการจุลภาค (รายชื่อคณะผู้วิจัย โครงการมหภาค และโครงการจุลภาค คูในภาคผนวก ข.) ได้สัมมนาร่วมกัน เพื่อพิจารณาข้อกระทงในแต่ละด้านของมาตรวัดการอบรมเลี้ยงดู และทำการสรุปข้อกระทงเป็นด้านละ 16-32 ข้อ รวมเป็นข้อกระทงทั้งสิ้น จำนวน 104 ข้อ
- 4) หลังจากนั้น คณะผู้วิจัย (โครงการมหภาค และโครงการจุลภาค) ได้นำข้อกระทงไปหาค่าความตรง และค่าความเที่ยง กับกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนสหศึกษาขนาดใหญ่จำนวน 2 โรงเรียน คือ โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย กรุงเทพมหานคร และโรงเรียนพระปฐมวิทยาลัย จังหวัดนครปฐม จำนวนระดับชั้นละ 150 คน โรงเรียนละ 300 คน รวมเป็น นักเรียน จำนวน 600 คน

5) ต่อจากนั้น จึงได้หาค่าความตรง และความเที่ยงของมาตรวัด โดยการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์แบบรายข้อ (Item Correlation) พบว่า มีข้อที่มีค่านัยสำคัญต่ำ จึงพิจารณาตัดข้อกระทงทิ้งไป จำนวน 5 ข้อ จากเดิม 104 ข้อกระทง จึงเหลือข้อกระทง จำนวน 99 ข้อกระทง ที่มีค่านัยสำคัญสูงสุดในแต่ละด้าน ซึ่งจากการนำมาตรวัดการอบรมเลี้ยงดูไปทดลองใช้ โดยคณะผู้วิจัย (โครงการมหภาค และโครงการจุลภาค) คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และนำข้อมูลจากมาตรวัดการอบรมเลี้ยงดูที่ได้มาหาค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงตามสูตรของครอนบาค (Cronbach) ซึ่งได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงของมาตรวัดการอบรมเลี้ยงดู ดังที่เสนอในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 แสดงค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยง ของลักษณะคำสำคัญ 8 ประการ (Key Word 8) จำแนกตามการอบรมเลี้ยงดูทั้ง 4 แบบ

รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู	ลักษณะคำสำคัญ 8 ประการ (Key Word 8)	ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยง (Cronbach)
1.รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ (Authoritative)	1.1 Demands	0.27
	1.2 Rules / regulations / discipline	0.58
	1.3 Rule enforcement	0.52
	1.4 Warmth / affection / support	0.71
	1.5 Bi-directional and clear communication	0.68
	1.6 Encouraging independence and individuality	0.47
	1.7 Right of both parent and child	0.49
	1.8 Reward > punishment	0.59
2.รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม (Authoritarian)	2.1 Strong demand	0.50
	2.2 Absolute sets of standards	0.69
	2.3 Value of obedience	0.69
	2.4 Less nurturant	0.64
	2.5 Discouraging bi-directional	0.67
	2.6 Suppressing child independence and individuality	0.41
	2.7 Biased in favor of parental needs	0.59
	2.8 Threat and punishment	0.59

รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู	ลักษณะคำสำคัญ 8 ประการ (Key Word 8)	ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยง (Cronbach)
3.รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ (Permissive)	3.1 Avoid making demands 3.2 Few rules / limits 3.3 Tolerate and accepting immature behavior without parental restraint 3.4 Moderate nurturant / less involved 3.5 Child dominated communication 3.6 Allow immature and irresponsible decision making 3.7 Biased in favor of child needs 3.8 Little punishment	0.55 0.27 0.54 0.35 0.48 0.49 0.31 0.45
4.รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย (Uninvolved)	4.1 Undemanding 4.2 No rules / ignoring 4.3 Neglect / maltreatment 4.4 Emotionally detached 4.5 Infrequent communication 4.6 Allow child independence without parental support 4.7 Biased in favor of parental needs 4.8 Physical and / or psychological abuse	0.32 0.48 0.63 0.63 0.54 0.51 0.62 0.60

การทดลองใช้และการหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองใช้มาตรวัดการอบรมเลี้ยงดู ที่มีข้อกระทงจำนวน 99 ข้อ โดยนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คือกลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย ซึ่งมีอายุตั้งแต่ 16-18 ปี ในสถานพินิจ จังหวัดภูเก็ต จำนวน 70 คน และกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีอายุตั้งแต่ 16-18 ปี ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 5 และ 6 โรงเรียนสตรีภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต จำนวน 70 คน ซึ่งได้ค่าความเที่ยง และค่าความตรงของเครื่องมือ ดังนี้

มาตรวัดการอบรมเลี้ยงดู ตามแนวคิดของ Baumrind

* ค่าความเที่ยง (Reliability) ของมาตรวัดการอบรมเลี้ยงดู

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการทดลองใช้มาวิเคราะห์ เพื่อหาค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยง โดยใช้สูตรของครอนบาค (Cronbach) ผลการวิเคราะห์ค่าความเที่ยงของมาตรวัดการอบรมเลี้ยงดู มีดังนี้

1. ค่าความเที่ยงของรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูในแต่ละด้าน

1.1 รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่ (Authoritative Parenting Style)

- มีค่าความเที่ยง เท่ากับ 0.8237

1.2 รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม (Authoritarian Parenting Style)

- มีค่าความเที่ยง เท่ากับ 0.8900

1.3 รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ (Permissive Parenting Style)

- มีค่าความเที่ยง เท่ากับ 0.7517

1.4 รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย (Uninvolvement Parenting Style)

- มีค่าความเที่ยง เท่ากับ 0.9043

2. ค่าความเที่ยงของเครื่องมือ จากกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม

2.1 กลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย

- มีค่าความเที่ยงของเครื่องมือ เท่ากับ 0.8884

2.2 กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย

- มีค่าความเที่ยงของเครื่องมือ เท่ากับ 0.8971

3. ค่าความเที่ยงของลักษณะคำสำคัญ 8 ประการ (Key Word 8) ของมาตรวัดการอบรมเลี้ยงดู เสนอในตารางที่ 5

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 5 แสดงค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยง ของลักษณะคำสำคัญ 8 ประการ (Key Word 8)
จำแนกตามการอบรมเลี้ยงดูทั้ง 4 แบบ

รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู	ลักษณะคำสำคัญ 8 ประการ (Key Word 8)	ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยง (ครอนบาค)
1. รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู แบบดูแลเอาใจใส่ (Authoritative)	1.1 Demands	0.41
	1.2 Rules / regulations / discipline	0.59
	1.3 Rule enforcement	0.55
	1.4 Warmth / affection / support	0.71
	1.5 Bi-directional and clear communication	0.70
	1.6 Encouraging independence and individuality	0.41
	1.7 Right of both parent and child	0.27
	1.8 Reward > punishment	0.50
2. รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู แบบใช้อำนาจควบคุม (Authoritarian)	2.1 Strong demand	0.56
	2.2 Absolute sets of standards	0.59
	2.3 Value of obedience	0.68
	2.4 Less nurturant	0.55
	2.5 Discouraging bi-directional	0.61
	2.6 Suppressing child independence and individuality	0.46
	2.7 Biased in favor of parental needs	0.54
	2.8 Threat and punishment	0.52
3. รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู แบบรักตามใจ (Permissive)	3.1 Avoid making demands	0.36
	3.2 Few rules / limits	0.18
	3.3 Tolerate and accepting immature behavior without parental restraint	0.44
	3.4 Moderate nurturant, less involved	0.23
	3.5 Child dominated communication	0.35
	3.6 Allow immature and irresponsible decision making	0.42
	3.7 Biased in favor of child needs	0.41

รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู	ลักษณะคำสำคัญ 8 ประการ (Key Word 8)	ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยง (كرونบาค)
	3.8 Little punishment	0.41
4.รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู แบบปล่อยปละละเลย (Uninvolved)	4.1 Undemanding 4.2 No rules / ignoring 4.3 Neglect / maltreatment 4.4 Emotionally detached 4.5 Infrequent communication 4.6 Allow child independence without parental support 4.7 Biased in favor of parental needs 4.8 Physical and / or psychological abuse	0.48 0.51 0.61 0.70 0.58 0.59 0.64 0.64

* ค่าความตรง (Validity) ของมาตรวัดการอบรมเลี้ยงดู

มาตรวัดการอบรมเลี้ยงดู ตามแนวคิดของ Baumrind ซึ่งพัฒนาโดย คณะผู้วิจัย คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับการพิจารณาหาค่าความตรงของเนื้อหา จากการสัมมนาร่วมกัน เป็นจำนวน 5 ครั้ง เพื่อให้มีความสอดคล้อง ตรงกัน ของรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู ทั้ง 4 แบบ ตามแนวคิด ทฤษฎีของ Baumrind รวมทั้ง มีการพิจารณาปรับแก้ไขให้มีความสอดคล้อง กับกระบวนการอบรมเลี้ยงดู ของครอบครัวไทย

2. แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

เป็นเครื่องมือที่ใช้เพื่อรายงานข้อมูลทั่วไป ที่ตรงกับความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวผู้ตอบ แบบสอบถาม ครอบครัว และเพื่อน ซึ่งผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามให้มีความครอบคลุม กับเนื้อหาสาระในแต่ละปัจจัยที่ศึกษา

ลักษณะมาตรวัด

เครื่องมือที่ใช้สำหรับรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวผู้ตอบแบบสอบถาม ครอบครัว และเพื่อน คือแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับปัจจัยที่ศึกษา ซึ่งมีลักษณะของข้อคำถามแบบปลายเปิด และข้อคำถามแบบปลายปิด ซึ่งประกอบด้วยแบบเลือกตอบ (ตัวเลือกตั้งแต่ 3 ตัวขึ้นไป)

แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แบ่งเป็น 6 ส่วนดังนี้

- ลำดับการเกิด หมายถึง สภาวะของลำดับการเกิด ได้แก่ ลูกคนโต ลูกคนกลาง ลูกคนเล็ก ลูกคนเดียว

1. ลำดับการเกิด หมายถึง สภาวะของลำดับการเกิด ได้แก่ ลูกคนโต ลูกคนกลาง ลูกคนเล็ก ลูกคนเดียว
 - 1.1 ลูกคนโต หมายถึง ลูกคนที่ 1 ของครอบครัว
 - 1.2 ลูกคนกลาง หมายถึง ลูกคนที่เกิดระหว่างลูกคนโตกับลูกคนเล็ก เช่น
 - ลูกคนที่ 2 ของครอบครัวที่มีพี่น้องจำนวน 3 คน
 - ลูกคนที่ 2 และ 3 ของครอบครัวที่มีพี่น้องจำนวน 4 คน
 - ลูกคนที่ 2, 3 และ 4 ของครอบครัวที่มีพี่น้องจำนวน 5 คน เป็นต้น
 - 1.3 ลูกคนเล็ก หมายถึง ลูกคนสุดท้ายของครอบครัว
 - 1.4 ลูกคนเดียว หมายถึง ลูกคนเดียวของครอบครัว ไม่มีพี่และน้อง
2. สถานภาพการสมรสของพ่อแม่ หมายถึง สภาวะของสถานภาพการสมรสของพ่อแม่ว่าอยู่ร่วมกัน แยกกันอยู่ หย่าร้าง พ่อเสียชีวิต แม่เสียชีวิต พ่อและแม่เสียชีวิต
3. ระดับการศึกษา หมายถึง สภาวะของการได้รับการศึกษาขั้นสูงสุดในระดับใด ระดับหนึ่ง ของกลุ่มตัวอย่าง
4. รายได้เฉลี่ยของครอบครัว หมายถึง สภาวะของรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของพ่อและแม่
5. การคบเพื่อนที่ทำผิดกฎหมาย หมายถึง สภาวะของการคบค้าสมาคม กับเพื่อนที่ทำผิดกฎหมาย

วิธีตอบแบบสอบถาม

ให้ผู้ตอบแบบสอบถามเติมข้อความลงในช่องว่าง หรือขีดเครื่องหมายถูก (✓) ลงในช่องว่าง หน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริง

ซึ่งเกณฑ์ในการให้คะแนนของแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปในแต่ละข้อนั้น จะเป็นรูปแบบการให้คะแนนโดยการใส่รหัส และคะแนนดิบ

เนื่องจากมีตัวแปรบางส่วนที่ใช้ในการเก็บข้อมูลทั่วไป ซึ่งได้แก่ ตัวแปรลำดับการเกิด และตัวแปรสถานภาพการสมรสของพ่อแม่เป็นตัวแปรกลุ่ม คือ มีลักษณะย่อยในแต่ละกลุ่มตัวแปร ผู้วิจัยจึงได้สร้างตัวแปรกลุ่ม 2 ตัวนี้ เป็นตัวแปรระดับขั้น (Dummy Variables) ทั้งหมด เนื่องจากตัวแปรกลุ่ม แต่ละตัวจะมีลักษณะย่อยๆ รวมอยู่ ซึ่งในการสร้างตัวแปรระดับขั้นนั้น มีวิธีการสร้างโดยการให้คะแนน 0 หรือ 1 แก่การเป็นสมาชิกกลุ่มของแต่ละลักษณะย่อย (Categories) ของตัวแปรกลุ่มแต่ละตัว ซึ่งถือเป็นการสร้างตัวแปรใหม่ที่มีลักษณะเป็นตัวแปรทวิ (Dichotomous Variables) ที่ชี้ให้ทราบว่า มีคุณสมบัติในลักษณะ “ใช่” หรือ “ไม่ใช่” เท่านั้น ซึ่งผู้วิจัยได้แสดงการให้คะแนนตัวแปรระดับขั้น ในตารางที่ 4 - 5 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 6 แสดงการให้คะแนนตัวแปรระดับชั้นแต่ละตัว จากตัวแปรกลุ่มลำดับการเกิด

ลักษณะย่อยของตัวแปรกลุ่มลำดับการเกิด	จำนวนตัวแปรระดับชั้น			
	A1	A2	A3	A4
ลูกคนโต	1	0	0	0
ลูกคนกลาง	0	1	0	0
ลูกคนเล็ก	0	0	1	0
ลูกคนเดียว	0	0	0	1

A1 = ลูกคนโต

A2 = ลูกคนกลาง

A3 = ลูกคนเล็ก

A4 = ลูกคนเดียว

ตารางที่ 7 แสดงการให้คะแนนตัวแปรระดับชั้นแต่ละตัว จากตัวแปรกลุ่มสถานภาพการสมรสของพ่อแม่

ลักษณะย่อยของตัวแปรกลุ่มสถานภาพการสมรสของพ่อแม่	จำนวนตัวแปรระดับชั้น					
	B1	B2	B3	B4	B5	B6
อยู่ร่วมกัน	1	0	0	0	0	0
แยกกันอยู่	0	1	0	0	0	0
หย่าร้าง	0	0	1	0	0	0
พ่อเสียชีวิต	0	0	0	1	0	0
แม่เสียชีวิต	0	0	0	0	1	0
พ่อและแม่เสียชีวิต	0	0	0	0	0	1

B1 = อยู่ร่วมกัน

B2 = แยกกันอยู่

B3 = หย่าร้าง

B4 = พ่อเสียชีวิต

B5 = แม่เสียชีวิต

B6 = พ่อและแม่เสียชีวิต

ส่วนตัวแปรระดับการศึกษา ผู้วิจัยได้กำหนดรหัสแทนระดับการศึกษา ด้วยจำนวนปีที่ได้รับการศึกษา เพื่อความสะดวกในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ ด้วยโปรแกรม SPSS ดังต่อไปนี้

ป.1 แทนรหัสด้วย 1 ปี

ป.2 แทนรหัสด้วย 2 ปี

ป.3 แทนรหัสด้วย 3 ปี

ป.4 แทนรหัสด้วย 4 ปี

ป.5 แทนรหัสด้วย 5 ปี

ป.6 แทนรหัสด้วย 6 ปี

ม.1 แทนรหัสด้วย 7 ปี

ม.2 แทนรหัสด้วย 8 ปี

ม.3 แทนรหัสด้วย 9 ปี ม.4 แทนรหัสด้วย 10 ปี

ม.5 แทนรหัสด้วย 11 ปี ม.6 แทนรหัสด้วย 12 ปี

วิธีดำเนินการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง โดยวิธีเดินทางไปเก็บข้อมูลด้วยตนเอง ดังนี้

- * การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลกลุ่มตัวอย่าง ที่เป็นวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย
 1. นำเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลจำนวน 2 ชุด คือ มาตรการอบรมเลี้ยงดู และแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป ตามจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้
 2. คัดกลุ่มตัวอย่างที่สุ่มไว้จากบัญชีรายชื่อ ตามจำนวนที่กำหนด
 3. ผู้วิจัยแจกเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล รวมทั้งอุปกรณ์การเขียนให้กับกลุ่มตัวอย่าง
 4. ผู้วิจัยอ่านคำแนะนำในการตอบแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างฟังอย่างละเอียด โดยผ่านเครื่องขยายเสียง
 5. สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่อ่านหนังสือได้ แต่ไม่ได้นัก ผู้วิจัยได้จัดแยกกลุ่ม และได้อ่านข้อกระทงให้ฟังพร้อมๆกันที่ละข้อ
- * การดำเนินการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนวัยรุ่นชาย
 1. นำเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลจำนวน 2 ชุด คือ มาตรการอบรมเลี้ยงดู และแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป ตามจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้
 2. คัดกลุ่มตัวอย่างที่สุ่มไว้จากบัญชีรายชื่อ ตามจำนวนที่กำหนด
 3. ติดต่อกับอาจารย์ฝ่ายวิชาการ (หน่วยสนับสนุนการวิจัย) เพื่อชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับเครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูล มอบเครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูลให้กับอาจารย์ เพื่อใช้ในการแจกแบบสอบถามให้กับกลุ่มตัวอย่าง
 4. ติดต่อบริษัทรับข้อมูลจากอาจารย์ฝ่ายวิชาการ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ใช้สถิติร้อยละ (%) ค่ามัธยฐานเลขคณิต (X) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ในการวิเคราะห์ข้อมูล จากมาตรการอบรมเลี้ยงดู และแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป
2. ในการศึกษาปัจจัยคัดสรรที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย ในสถานพินิจฯ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการวิเคราะห์การจำแนกกลุ่ม (Discriminant Analysis) โดยวิธีการวิเคราะห์แบบขั้นตอน (Stepwise) ใช้สถิติวิลคิส แลมดา (Wilks's Lambda) เป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกตัวแปร ที่มีอยู่เข้ามาวิเคราะห์เป็นขั้นๆ โดยการเพิ่มตัวแปรครั้งละ 1 ตัว ตามลำดับความสำคัญของตัวแปร ในการจำแนกความแตกต่างระหว่าง

กลุ่ม และการเกาะกลุ่มกันภายในกลุ่ม หากค่า Wilks's Lambda ที่ได้มีค่าต่ำ คือ มีค่าใกล้ศูนย์จะหมายความว่า ตัวแปรที่นำมาวิเคราะห์นั้นๆ มีความสามารถในการจำแนกความแตกต่างระหว่างกลุ่มได้ดี

การนำเสนอข้อมูล

1. แสดงผลการวิเคราะห์ตัวแปร ที่มีความสามารถในการจำแนกความแตกต่าง ระหว่างกลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมายและกลุ่มนักเรียนชาย โดยเสนอในรูปตาราง
2. แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และอัตราส่วนร้อยละ ระหว่างกลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมายและกลุ่มนักเรียนชาย โดยเสนอในรูปตาราง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิเคราะห์แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ วัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย และ นักเรียนวัยรุ่นชาย ในการเก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มมีจำนวนรวมทั้งสิ้น 800 คน แบ่งออกเป็น กลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย 400 คน และกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย 400 คน แต่ข้อมูลที่มีผู้วิจัยได้นำมาวิเคราะห์จริง มีจำนวนรวม 606 คน จากกลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย จำนวน 300 คน และกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย จำนวน 306 คน เนื่องจากแบบสอบถามบางส่วนที่ต้องคัดทิ้งไป ไม่มีความสมบูรณ์เพียงพอในการนำมาวิเคราะห์ผล

ผู้วิจัยนำข้อมูลมาวิเคราะห์การจำแนกกลุ่มโดยวิธีตรง (Direct Method) เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยทุกตัวที่ใช้เป็นตัวแปร จากนั้นจึงใช้การวิเคราะห์ผลแบบขั้นตอน (Stepwise) โดยวิธีวิลคิส แลมบ์ดา (Wilks's Lambda Method) ซึ่งใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistical Package for Social Sciences - X Release 1) ซึ่งตัวแปรทั้งหมดที่ศึกษา รวมทั้งตัวแปรระดับชั้นที่สร้างขึ้น มีจำนวนทั้งสิ้น 17 ตัวแปร ดังนี้

1. การอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่
2. การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม
3. การอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ
4. การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย
5. ลูกคนโต
6. ลูกคนกลาง
7. ลูกคนเล็ก
8. ลูกคนเดียว
9. พ่อและแม่อยู่ร่วมกัน
10. พ่อและแม่แยกกันอยู่
11. พ่อและแม่หย่าร้าง
12. พ่อเสียชีวิต
13. แม่เสียชีวิต
14. พ่อและแม่เสียชีวิต
15. ระดับการศึกษา
16. รายได้เฉลี่ยของครอบครัว
17. การคบเพื่อนที่ทำผิดกฎหมาย

ในขั้นแรกผู้วิจัยได้นำตัวแปรทั้ง 17 ตัว เข้าวิเคราะห์ผลด้วยวิธีตรง (Direct Method) เนื่องจากผู้วิจัยต้องการวิเคราะห์ตัวแปรทุกตัว ที่คาดว่าจะสามารถจำแนกกลุ่มได้ก่อนที่จะนำตัวแปรทั้ง 17 ตัว ไปวิเคราะห์ผลแบบขั้นตอน (Stepwise) โดยวิธี Wilks's Lambda ซึ่งแสดงผลการวิเคราะห์ด้วยวิธีตรง (Direct Method) ในตารางที่ 8 ดังนี้

ตารางที่ 8 แสดงค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรทุกตัว จากการวิเคราะห์ด้วยวิธีตรง (Direct Method)

ตัวแปร	Function Coefficients (Ci)
ลูกคนโต	-0.066
ลูกคนกลาง	-0.138
ลูกคนเล็ก	-0.008
พ่อและแม่อยู่ร่วมกัน	0.388
พ่อและแม่แยกกันอยู่	0.207
พ่อและแม่หย่าร้าง	0.172
พ่อเสียชีวิต	0.135
แม่เสียชีวิต	0.005
ระดับการศึกษา	0.663
การอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่	0.060
การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม	-0.117
การอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ	-0.249
การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย	0.333
รายได้เฉลี่ยของครอบครัว	0.547
การคบเพื่อนที่ทำผิดกฎหมาย	-0.440

หมายเหตุ ตัวแปรลูกคนเดียว และตัวแปรพ่อและแม่เสียชีวิตเป็นตัวแปรที่ไม่ผ่านการทดสอบ (Variables Falling Tolerance Test)

การวิเคราะห์ผลด้วยวิธีตรง (Direct Method) คือ การวิเคราะห์ตัวแปรทุกตัวที่ใช้ในการจำแนกความแตกต่างระหว่างกลุ่มพร้อมๆกัน เพื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของตัวแปรทุกตัวที่มีผลต่อสมการ โดยไม่คำนึงถึงเครื่องหมายบวก (-) ซึ่งหากค่าสัมประสิทธิ์มีค่าสูง แสดงว่าตัวแปรดังกล่าวมีความสัมพันธ์ต่อสมการสูง หากค่าสัมประสิทธิ์มีค่าต่ำ แสดงว่าตัวแปรดังกล่าวมีความสัมพันธ์ต่อสมการต่ำ

หลังจากวิเคราะห์ผลด้วยวิธีตรง (Direct Method) แล้ว ผู้วิจัยจึงได้นำตัวแปรทั้ง 17 ตัว ไปวิเคราะห์โดยวิธี Wilks's Lambda โดยวิเคราะห์ผลแบบขั้นตอน (Stepwise) ซึ่งเป็นวิธีการเลือกตัวแปรเข้าสู่สมการทีละตัว โดยนำตัวแปรที่ดีที่สุดในการจำแนก มาเข้าสมการเป็นตัวแรก จากนั้นก็นำตัวแปรที่ดีที่สุดตัวที่สองมาเข้าสมการ เพื่อปรับปรุงให้สมการจำแนกได้ดีขึ้น และในขั้นตอนต่อไป ก็จะทำตัวแปรที่ดีที่สุดแต่ละตัวที่เหลืออยู่ มาเข้าสมการในแต่ละขั้นตอน ตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือกมาก่อน อาจถูกตัดทิ้งออกไป หากพบว่า เมื่อนำมารวมกับตัวแปรอื่นๆแล้วไม่ช่วยให้สมการจำแนกกลุ่มได้ดีขึ้น ซึ่งผลการวิเคราะห์โดยการเลือกตัวแปรเข้ามาวิเคราะห์ตามลำดับชั้น โดยถือเกณฑ์การคัดเลือกตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่ม และในขณะเดียวกันก็คงความเป็นสมาชิกภายในกลุ่มด้วยนั้น (Klecka,1980) พบว่า มีตัวแปรทั้งสิ้น 6 ตัวแปร ที่มีความสามารถในการจำแนกกลุ่ม ซึ่งได้แสดงในตารางที่ 9 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 9 ตารางสรุปตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่ม เรียงตามลำดับชั้นที่นำมารวมวิเคราะห์เพิ่มขึ้น ชั้นละ 1 ตัวแปร

ชั้นที่	ตัวแปร	Wilks's Lambda
1	ระดับการศึกษา	0.479 *
2	รายได้เฉลี่ยของครอบครัว	0.375 *
3	การคบเพื่อนที่ทำผิดกฎหมาย	0.321 *
4	การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย	0.317 *
5	การอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ	0.310 *
6	พ่อและแม่อยู่ร่วมกัน	0.305 *

*p < 0.01

Wilks's Lambda เป็นสถิติที่ใช้วิเคราะห์ความแตกต่างของตัวแปรจำแนกต่างๆ ระหว่างกลุ่ม โดยที่ใช้วัดว่ายังคงมีอำนาจในการจำแนกที่เหลือ (Residual Discrimination) ซึ่งตัวแปรต่างๆ ที่นำมาวิเคราะห์นั้นยังไม่สามารถอธิบายได้หมด ดังนั้น ค่า Lambda จึงมีค่าในทางผกผัน กล่าวคือ ถ้าค่า Lambda มีค่าใกล้ศูนย์มากเท่าไร แสดงว่า ตัวแปรต่างๆ ที่นำมาวิเคราะห์สามารถจำแนกกลุ่มได้สูงมาก นั่นคือ หากค่า Lambda เท่ากับ 0 แสดงว่า ตัวแปรสามารถจำแนกกลุ่มได้อย่างเด็ดขาด แต่หากค่า Lambda เท่ากับ 1 แสดงว่า ตัวแปรไม่สามารถจำแนกกลุ่มได้เลย ซึ่งค่า Lambda มีค่าสูงสุดเท่ากับ 1 และมีค่าต่ำสุดเท่ากับ 0

ดังนั้นจากตารางที่ 9 จะเห็นได้ว่า เมื่อนำตัวแปรระดับการศึกษามาวิเคราะห์เพียงตัวเดียว ในการจำแนกชั้นที่หนึ่งนั้น ปรากฏว่า ได้ค่า Lambda เท่ากับ 0.479 แสดงว่า ตัวแปรระดับการศึกษาเพียงตัวเดียว สามารถอธิบายความแปรปรวนของการเป็นสมาชิกกลุ่มได้ร้อยละ 52.1 แต่เนื่องจากค่า Lambda ที่ได้มีจำนวนค่าห่างจากศูนย์มาก เมื่อเทียบกับค่าสูงสุด - ต่ำสุด คือ 1.00 - 0.00 ดังนั้นยังคงมีอำนาจจำแนกที่เหลือ ซึ่งไม่ได้จำแนกโดยตัวแปรระดับการศึกษาอีก เป็นจำนวนร้อยละ 47.9 ต่อมาในขั้นที่สอง เมื่อนำตัวแปรรายได้เฉลี่ยของครอบครัวเข้ามาวิเคราะห์ ปรากฏว่าค่า Lambda ลดลงเหลือ 0.375 แสดงว่า ตัวแปรรายได้เฉลี่ยของครอบครัวช่วยอธิบายการจำแนกกลุ่มได้ชัดเจนเพิ่มขึ้น เมื่อเทียบกับการใช้ตัวแปรระดับการศึกษาเพียงตัวเดียว การนำตัวแปรเข้ามาวิเคราะห์ตามลำดับขั้นตอน ชั้นละ 1 ตัวแปรเช่นนี้ จนกระทั่งถึงขั้นที่หก ซึ่งเป็นขั้นที่ตัวแปรพ่อและแม่อยู่ร่วมกัน ถูกคัดเลือกเข้ามาวิเคราะห์เป็นตัวแปรสุดท้ายนั้น เป็นผลทำให้ค่า Lambda ลดลงเหลือ 0.305 โดยที่ค่า Lambda มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($\text{Chi-square} = 713.163$, $\text{degrees of freedom} = 6$)

ผลการวิเคราะห์แบบขั้นตอน (Stepwise) โดยวิธี Wilks's Lambda จากตารางที่ 9 แสดงให้เห็นได้ว่า ตัวแปรทั้ง 6 ตัวร่วมกัน สามารถใช้จำแนกกลุ่มวัยรุ่นผู้ชายในสถานพินิจ และนักเรียนวัยรุ่นชายได้ โดยมีอำนาจจำแนกที่เหลือลดลง จากการใช้ตัวแปรระดับการศึกษาเพียงตัวเดียวในการจำแนกกลุ่ม โดยจะเห็นได้จากค่า Lambda ที่ลดลงจาก 0.479 ในการวิเคราะห์ขั้นที่หนึ่ง จนกระทั่งเหลือ 0.305 ในขั้นที่หก แสดงว่า ตัวแปรทั้ง 6 ตัวร่วมกัน ได้แก่ ตัวแปรระดับการศึกษา ตัวแปรรายได้เฉลี่ยของครอบครัว ตัวแปรการคบเพื่อนที่ทำผิดกฎหมาย ตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ และ ตัวแปรพ่อและแม่อยู่ร่วมกัน สามารถอธิบายการจำแนกความแตกต่างของการเป็นสมาชิกกลุ่มได้ 69.5 %

ตารางที่ 10 ตารางแสดงค่าสัมประสิทธิ์คานอนิคัลมาตรฐาน (Standardized Canonical Discriminant Function Coefficients หรือ Ci)

ลำดับที่	ตัวแปร	Function Coefficients (Ci)
1	ระดับการศึกษา	0.682
2	รายได้เฉลี่ยของครอบครัว	0.560
3	การคบเพื่อนที่ทำผิดกฎหมาย	-0.440
4	การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย	0.223
5	การอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ	-0.200
6	พ่อและแม่อยู่ร่วมกัน	0.149

จากตารางที่ 10 แสดงค่าสัมประสิทธิ์คานอนิคัลมาตรฐาน (Ci) โดยเรียงตามลำดับความสำคัญจากมากไปหาน้อย ซึ่งค่าสัมประสิทธิ์คานอนิคัลมาตรฐานนี้ เป็นค่าสำคัญที่สามารถใช้ในการตัดสินความสำคัญของตัวแปร โดยชี้ให้ทราบว่าตัวแปรใดที่มีความสำคัญมากหรือน้อยเพียงใด เมื่อเทียบกับตัวแปรอื่นๆ (บุญชม ศรีสะอาด, 2540) ซึ่งในการพิจารณาความสำคัญจากค่าสัมประสิทธิ์คานอนิคัลมาตรฐานนี้ พิจารณาได้จากจำนวนค่าตัวเลข นั่นคือ หากค่าตัวเลขที่ได้มีค่าต่ำ แสดงว่า ตัวแปรดังกล่าวไม่สามารถใช้ในการจำแนกการเป็นสมาชิกกลุ่มได้ดีนัก ในทางตรงข้าม หากค่าตัวเลขที่ได้มีค่าสูง แสดงว่า ตัวแปรดังกล่าวสามารถใช้ในการจำแนกการเป็นสมาชิกกลุ่มได้ดี ซึ่งในการพิจารณาค่าตัวเลขนั้นจะไม่คำนึงถึงเครื่องหมายบวก (-) (Klecka,1980) ซึ่งจากตารางที่ 10 จะเห็นได้ว่า ตัวแปรที่มีความสำคัญในการจำแนกการเป็นสมาชิกกลุ่มได้ดีที่สุด คือ ตัวแปรระดับการศึกษา ส่วนตัวแปรที่เหลืออีก 5 ตัว ก็จะมีมีความสำคัญในการจำแนกการเป็นสมาชิกกลุ่มได้ดี ลดหลั่นลงมาตามลำดับ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 11 แมตริกซ์โครงสร้าง (Structure Matrix) แสดงลำดับค่าสัมประสิทธิ์โครงสร้าง (Structure Coefficients)

ลำดับที่	ตัวแปร	Structure Coefficients
1	ระดับการศึกษา	0.691
2	รายได้เฉลี่ยของครอบครัว	0.566
3	การคบเพื่อนที่ทำผิดกฎหมาย	-0.325
4	พ่อและแม่อยู่ร่วมกัน	0.289
5	พ่อและแม่หย่าร้าง	-0.180
6	การอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ	-0.149
7	พ่อและแม่แยกกันอยู่	-0.121
8	พ่อเสียชีวิต	-0.112
9	ลูกคนกลาง	-0.053
10	ลูกคนโต	0.043
11	การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม	0.033
12	การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย	-0.018
13	พ่อและแม่เสียชีวิต	-0.016
14	แม่เสียชีวิต	-0.009
15	ลูกคนเล็ก	0.005
16	การอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่	-0.002
17	ลูกคนเดียว	0.001

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากตารางที่ 11 เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์โครงสร้าง ซึ่งชี้ให้เห็นถึงสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจำแนก และฟังก์ชันการจำแนก สหสัมพันธ์นี้เป็นเพียงสหสัมพันธ์แบบสองตัวแปร (Simple bivariate correlation) ซึ่งไม่ได้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรใดตัวแปรหนึ่ง กับตัวแปรอื่นๆ (Klecka, 1980)

ดังนั้น ค่าสัมประสิทธิ์โครงสร้างจึงชี้ให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่าง ตัวแปรใดตัวแปรหนึ่งกับกลุ่มเท่านั้น โดยการพิจารณาที่เครื่องหมายบวก (+,-) ซึ่งแสดงทิศทางความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน และทิศทางตรงกันข้าม ของตัวแปรนั้นๆกับกลุ่ม

จากผลการวิเคราะห์ จะเห็นได้ว่า เครื่องหมายของค่าสัมประสิทธิ์โครงสร้าง ชี้ให้เห็นทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรนั้นๆ กับกลุ่มวัยรุ่นผู้ชายที่ทำผิดกฎหมาย และนักเรียนวัยรุ่นผู้ชาย ซึ่งจากตารางที่ 11 เมื่อพิจารณาเฉพาะตัวแปรที่มีความสามารถในการจำแนกกลุ่มทั้ง 6 ตัว จะพบได้ว่า ตัวแปรที่มีเครื่องหมายของค่าสัมประสิทธิ์โครงสร้างเป็นลบ มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกัน กับกลุ่มวัยรุ่นผู้ชายที่ทำผิดกฎหมาย ได้แก่ ตัวแปรการคบเพื่อนที่ทำผิดกฎหมาย ตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ และตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ในขณะที่ ตัวแปรที่มีเครื่องหมายของค่าสัมประสิทธิ์โครงสร้างเป็นบวก มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นผู้ชาย ได้แก่ ตัวแปรระดับการศึกษา ตัวแปรรายได้เฉลี่ยของครอบครัว และตัวแปรพ่อและแม่อยู่ร่วมกัน ซึ่งรายละเอียดจะพิจารณาได้จากตารางที่ 12 - 17

นอกจากนี้เป็นที่น่าสังเกตว่า ตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่ มีค่าสัมประสิทธิ์เป็นลบ (-0.002) แต่เนื่องจากว่า ค่าสัมประสิทธิ์โครงสร้างที่ปรากฏ มีค่าต่ำมากจนถือได้ว่าไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และไม่ส่งผลต่อความสัมพันธ์ของสมการ แต่อย่างไรก็ตามค่าสัมประสิทธิ์ที่เป็นลบนั้น แสดงให้เห็นว่า ตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่ มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับกลุ่มวัยรุ่นผู้ชายที่ทำผิดกฎหมาย ซึ่งผลดังกล่าวอาจเกิดจากสาเหตุ ดังต่อไปนี้

- 1) มาตรวัดการอบรมเลี้ยงดูยังไม่สามารถแยกรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูในแต่ละแบบได้อย่างเด็ดขาด เนื่องจากการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ที่แสดงต่อเด็ก มักมีการผสมผสานกันจากการอบรมเลี้ยงดูในแต่ละรูปแบบ
- 2) การอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่ อาจส่งผลให้เด็กเกิดความรู้สึกอึดอัดไม่เป็นตัวของตัวเอง ประกอบกับมีปัจจัยอื่นๆร่วมด้วย ซึ่งไม่สามารถควบคุมปัจจัยแทรกซ้อนอื่นๆได้ ส่งผลให้มีเด็กบางส่วนที่แม้จะได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่ แต่ก็ยังกระทำผิดกฎหมายได้

ตารางที่ 12 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการคบเพื่อนที่ทำผิดกฎหมายจำแนกตามกลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย และกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย

กลุ่ม	จำนวน (N)	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)
วัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย	300	6.98	7.69
นักเรียนวัยรุ่นชาย	306	1.36	2.68

จากตารางที่ 12 เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของการคบเพื่อนที่ทำผิดกฎหมาย จะเห็นว่า กลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย มีเพื่อนที่ทำผิดกฎหมายเป็นจำนวนมาก เมื่อเทียบกับการมีเพื่อนที่ทำผิดกฎหมายของกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย โดยที่กลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย มีเพื่อนที่ทำผิดกฎหมาย โดยเฉลี่ยเท่ากับ 6.98 คือ มีจำนวนเพื่อนที่ทำผิดกฎหมาย ประมาณ 7 คน ในขณะที่ กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย มีเพื่อนที่ทำผิดกฎหมาย โดยเฉลี่ยเท่ากับ 1.36 คือ มีจำนวนเพื่อนที่ทำผิดกฎหมาย ประมาณ 1 คน

ตารางที่ 13 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการอบรมเลี้ยงดูแบบ
ปล่อยปละละเลย จำแนกตามกลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย และกลุ่มนัก
เรียนวัยรุ่นชาย

กลุ่ม	จำนวน (N)	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)
วัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย	300	53.80	14.17
นักเรียนวัยรุ่นชาย	306	53.06	12.91

จากตารางที่ 13 เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละ
เลย พบว่า กลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมายได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย โดยเฉลี่ย
สูงกว่ากลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชายเพียงเล็กน้อย

ตารางที่ 14 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ จำแนกตามกลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย และกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย

กลุ่ม	จำนวน (N)	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)
วัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย	300	60.11	10.18
นักเรียนวัยรุ่นชาย	306	55.57	10.00

จากตารางที่ 14 เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ จะเห็นได้ว่า กลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ โดยเฉลี่ยสูงกว่า กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 15 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนระดับการศึกษา โดยพิจารณาจากจำนวนปีที่ได้รับการศึกษาจำแนกตามกลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย และกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย

กลุ่ม	จำนวน (N)	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)
วัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย	300	7.89	2.09
นักเรียนวัยรุ่นชาย	306	11.42	1.19

จากตารางที่ 15 จะเห็นได้ว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนระดับการศึกษา โดยพิจารณาจาก จำนวนปีที่ได้รับการศึกษา ในกลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย จะมีจำนวนปีที่ได้รับการศึกษาน้อยกว่า กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย นั่นคือ กลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย ได้รับการศึกษาโดยเฉลี่ย 7.89 คือ ได้รับการศึกษาประมาณ 8 ปี ซึ่งเทียบได้กับการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 ในขณะที่ กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชายได้รับการศึกษาโดยเฉลี่ย 11.42 คือ ได้รับการศึกษาประมาณ 11 ปี ซึ่งเทียบได้กับการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 หรือสูงกว่า

ตารางที่ 16 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรายได้เฉลี่ยของครอบครัวต่อเดือนจำแนกตามกลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย และกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย

กลุ่ม	จำนวน (N)	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)
วัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย	300	5410.67	4225.97
นักเรียนวัยรุ่นชาย	306	13395.24	5098.66

จากตารางที่ 16 พบว่า โดยเฉลี่ยกลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย มีรายได้เฉลี่ยของครอบครัวต่ำกว่า กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย กล่าวคือ กลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย มีรายได้เฉลี่ยของครอบครัวต่อเดือนเพียง 5410.67 คือ ประมาณ 5,411 บาท ต่อเดือน ในขณะที่ รายได้เฉลี่ยของครอบครัวต่อเดือน ในกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชายมีถึง 13395.24 คือ ประมาณ 13,395 บาท ต่อเดือน

ตารางที่ 17 แสดงจำนวน และร้อยละของกลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย และกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชายจำแนกตามสถานภาพการสมรสในกรณีที่พ่อและแม่อยู่ร่วมกัน

สถานภาพการสมรสของพ่อแม่	วัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย		นักเรียนวัยรุ่นชาย	
	จำนวน (N)	ร้อยละ (%)	จำนวน (N)	ร้อยละ (%)
พ่อและแม่อยู่ร่วมกัน	148	49.3	265	86.6
อื่นๆ	152	50.7	41	13.4
รวม	300	100.0	306	100.0

จากตารางที่ 17 จะเห็นได้ว่า วัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมายมีพ่อและแม่ที่อยู่ร่วมกันเพียง 49.3 % ในขณะที่ นักเรียนวัยรุ่นชายมีพ่อแม่ที่อยู่ร่วมกันถึง 86.6 % นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาถึงสถานภาพการสมรสของพ่อแม่ในลักษณะอื่นๆ ยังพบว่า วัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมายถึงร้อยละ 50.7 มีพ่อแม่ที่มีสถานภาพการสมรสในลักษณะอื่นๆ อันได้แก่ สถานภาพการสมรสแบบแยกกันอยู่ หย่าร้าง พ่อเสียชีวิต แม่เสียชีวิต พ่อและแม่เสียชีวิต เป็นจำนวนสูงกว่ากลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย ที่มีพ่อแม่ซึ่งมีสถานภาพการสมรสในลักษณะอื่นๆ ดังกล่าวเพียงร้อยละ 13.4 เท่านั้น

บทที่ 4 การอภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลในบทที่ 3 พบว่า มีตัวแปรจำนวน 6 ตัวแปร ได้แก่ ตัวแปรระดับการศึกษา ตัวแปรรายได้เฉลี่ยของครอบครัว ตัวแปรการคบเพื่อนที่ทำผิดกฎหมาย ตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ และ ตัวแปรพ่อและแม่อยู่ร่วมกัน ที่สามารถจำแนกความแตกต่างระหว่างวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย และกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชายได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตัวแปรทั้ง 6 ตัวแปรดังกล่าว จัดอยู่ในปัจจัยหลักและปัจจัยย่อยดังนี้ คือ ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยของครอบครัว การคบเพื่อนที่ทำผิดกฎหมาย การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย การอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ พ่อและแม่อยู่ร่วมกัน (เรียงตามลำดับความสำคัญจากมากไปน้อย) ซึ่งจากผลการวิเคราะห์จะเห็นได้ว่า ปัจจัยคัดสรรดังกล่าวมีความเกี่ยวข้องกับวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ในเขตภาคใต้ของประเทศไทย ซึ่งผู้วิจัยได้อภิปรายผลในแต่ละด้าน ดังนี้

1. ระดับการศึกษา

เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญ ที่สามารถจำแนกความแตกต่างระหว่างกลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย และกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชายได้ดีที่สุด เมื่อเทียบกับตัวแปรอื่นๆที่นำมาวิเคราะห์ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์คานอนิคัลมาตรฐาน เท่ากับ 0.682 ($C_i = 0.682$)

การที่ระดับการศึกษาเป็นตัวแปรสำคัญ ที่มีความเกี่ยวข้องกับการทำผิดกฎหมายนั้น พิจารณาได้จากแนวคิดที่ว่า การศึกษาเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยให้มนุษย์เราฉลาดขึ้น มีความรู้ความสามารถสูงขึ้น รวมทั้งการใช้ความคิดวิจารณ์ญาณในการหาเหตุผลต่างๆ มาประกอบการตัดสินใจในการที่จะกระทำ หรือไม่กระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้ดีขึ้น หากสมาชิกส่วนใหญ่ในสังคมมีการศึกษาดี ก็จะสามารถในการไตร่ตรองหาเหตุผลอย่างรอบคอบ ก่อนที่จะตัดสินใจกระทำการสิ่งต่างๆ โดยประพฤติตนตามแบบฉบับของวัฒนธรรมอันดีงามเป็นส่วนใหญ่ ส่งผลให้การปฏิบัติตนออกนอกกฎเกณฑ์ลดน้อยลง ในทางตรงข้าม หากสมาชิกส่วนใหญ่ในสังคมมีระดับการศึกษาต่ำ ก็จะทำให้สังคมนั้นไม่พัฒนาเท่าที่ควร เนื่องจากสมาชิกในสังคมขาดวิจารณ์ญาณในการไตร่ตรอง และอาจถูกชักจูงไปทำสิ่งที่ผิดกฎหมายได้โดยง่ายนั่นเอง ซึ่งแนวคิดดังกล่าวสอดคล้องกับผลการวิจัยต่างๆ ที่พบว่า วัยรุ่นที่ทำผิดกฎหมายโดยส่วนใหญ่จะมีระดับการศึกษาต่ำ และต้องออกจากโรงเรียนก่อนเวลาอันควร (ประเทินมหาพันธ์ และคณะ, 2521; Cloward และ Ohlin, 1960; Shaw และ Mckay, 1969; Sutherland และ Cressey, 1978; Rowe, 1994)

นอกจากนี้แนวคิดเกี่ยวกับ Commitment ของ Hirschi ที่กล่าวว่า การที่บุคคลมีความรู้สึกยึดมั่นอยู่กับแบบแผนบรรทัดฐานของสังคม เช่น กฎระเบียบของการศึกษา รวมทั้งมีความคาดหวัง (Prospects) ที่จะได้รับความสำเร็จ หรือความก้าวหน้าในการศึกษาเล่าเรียน จะสามารถเห็นยั้งหรือยับยั้งไม่ให้เกิดพฤติกรรมที่ผิดได้ เพราะก่อนที่บุคคลจะกระทำผิด ย่อมจะคิดเสียก่อนว่าคุ้มค่ากับสิ่งที่จะต้องสูญเสียไปหรือไม่ บุคคลที่ได้รับการศึกษาสูง หรือมีความสนใจที่จะศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น ก็ย่อมมองเห็นประโยชน์ ที่จะได้รับจากการปฏิบัติตามบรรทัดฐานของสังคม ในขณะที่เด็กที่มีระดับการศึกษาต่ำ ก็จะไม่ผูกพันหรือให้ความสนใจต่อความก้าวหน้าทางการศึกษา รวมทั้งมองเห็นประโยชน์ของการปฏิบัติตามบรรทัดฐานต่ำ ทำให้มีแนวโน้มที่จะทำผิดกฎหมายสูงกว่าเด็กที่มีระดับการศึกษาสูง (Hirschi, 1969) ดังที่ งานวิจัยต่างๆ ในประเทศไทยที่พบว่า วัยรุ่นที่ทำผิดกฎหมายส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับต่ำ และออกจากโรงเรียนก่อนเวลาอันสมควร โดยที่ระดับการศึกษาสูงสุดของวัยรุ่นที่ทำผิดเกินครึ่ง เป็นผู้ที่มีการศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หรือต่ำกว่า (อัธนา ลิมปปีไพฑูรย์, 2521; สมจิต วัฒนาศยากุล และคณะ, 2526; พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ, 2527)

อย่างไรก็ตามผลการวิจัยในปีต่อๆ มา พบว่า ระดับการศึกษาในกลุ่มวัยรุ่นที่ทำผิดกฎหมาย มีแนวโน้มของการมีระดับการศึกษาสูงขึ้น เมื่อเทียบกับงานวิจัยในอดีต เนื่องจากในปัจจุบัน การศึกษาภาคบังคับ (Compulsory Education) ของประเทศไทย ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ได้กำหนดให้ขยายการศึกษาภาคบังคับออกเป็น 9 ปี (ตามมาตรา 11) จากเดิม 6 ปี (เพ็ญจันทร์ ทัพประเสริฐ, 2542) ดังนั้น วัยรุ่นที่ทำผิดกฎหมายจึงมีระดับการศึกษาสูงสุดเฉลี่ยกันไป คือในระดับประถมศึกษาตอนปลาย (ป.5 - ป.6) มากที่สุด รองลงมาคือ มีการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.1 - ม.3) ส่วนที่เหลือ จะมีการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.4 - ม.6 และ อาชีวฯ ปี 1 - 3) หรือเทียบเท่า (ศักดิ์ศรี บริบาลบรรพตเขตต์ และ สุรพล ปธานวนิช, 2538; จารุวรรณ ริสาเซ็น, 2539; วาสเทพ ทองเจิม, 2540) ต่อมาในปี 2541 โอฟาร์ เขียมประภาส ได้ศึกษา ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน โดยศึกษารณณีเด็กและเยาวชนในสถานฝึกและอบรมเด็กและ เยาวชนชาย (บ้านกรูณา) สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนสตรีนธร ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านกรูณา) มีระดับการศึกษาส่วนใหญ่ อยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า คิดเป็นร้อยละ 58 รองลงมาคือ ระดับประถมศึกษาตอนปลาย ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า ระดับประถมศึกษาตอนต้น ไม่ได้รับการศึกษา และ ระดับการศึกษาสูงกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย คิดเป็นร้อยละ 35.3, 3.3, 2, 0.7 และ 0.7 ตามลำดับ ส่วนกลุ่มตัวอย่างในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนสตรีนธร มีระดับการศึกษาส่วนใหญ่ อยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า คิดเป็นร้อยละ 60.2 รองลงมาคือ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า ระดับประถมศึกษาตอนปลาย ระดับประถมศึกษาตอนต้น และไม่ได้รับการศึกษา คิดเป็นร้อยละ 21.3, 16, 1.3, และ 0.7 ตามลำดับ (โอฟาร์ เขียมประภาส, 2541) ในทำนองเดียวกันกับผลการวิจัยครั้ง

นี้ ที่พบว่า วัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย ได้รับการศึกษาโดยเฉลี่ยประมาณ 8 ปี ซึ่งเทียบได้กับการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 ในขณะที่นักเรียนวัยรุ่นชายที่ได้รับการศึกษาโดยเฉลี่ยประมาณ 11 ปี ซึ่งเทียบได้กับการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 หรือสูงกว่า จะเห็นได้ว่า วัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย มีระดับการศึกษาต่ำกว่านักเรียนวัยรุ่นชาย

ถึงแม้ว่าวัยรุ่นที่ทำผิดกฎหมายในปัจจุบัน โดยส่วนใหญ่จะมีระดับการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น แต่ก็ยังถือว่าวัยรุ่นที่ทำผิดกฎหมาย ยังมีการศึกษาในระดับที่ต่ำอยู่ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างในการเก็บข้อมูลครั้งนี้ มีอายุ 16-18 ปีซึ่งโดยปกติแล้วผู้ที่มีอายุระหว่าง 16-18 ปีจะต้องได้รับการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 4-6 แต่วัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย ได้รับการศึกษาโดยเฉลี่ยเพียงระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 เท่านั้น แสดงว่า วัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมายโดยส่วนใหญ่ต้องออกจากโรงเรียน ก่อนที่จะศึกษาจบในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น นอกจากนี้ ในปัจจุบันการศึกษาภาคบังคับ (Compulsory Education) ของประเทศไทย ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ได้กำหนดให้ขยายการศึกษาภาคบังคับออกเป็น 9 ปี (ตามมาตรา 11) จากเดิม 6 ปี (เพ็ญจันทร์ ทัพประเสริฐ, 2542) จะเห็นได้ว่า เด็กจะต้องได้รับการศึกษาอย่างต่ำ ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.3) ดังนั้น เมื่อพิจารณาจากระดับการศึกษาของกลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมายในปัจจุบัน จึงถือได้ว่ายังอยู่ในระดับต่ำ เนื่องจาก วัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย มีระดับการศึกษาต่ำกว่าการศึกษาภาคบังคับนั่นเอง

2. รายได้เฉลี่ยของครอบครัว

เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญรองลงมา ในการสามารถจำแนกความแตกต่างระหว่างกลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย และกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย โดยมีค่าสัมประสิทธิ์คานอนิคัลมาตรฐานเท่ากับ 0.560 ($C_i = 0.560$)

จากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า กลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย มีรายได้เฉลี่ยของครอบครัวเท่ากับ 5,411 บาทต่อเดือน ซึ่งต่ำกว่าในกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย ที่มีรายได้เฉลี่ยของครอบครัวเท่ากับ 13,395 บาทต่อเดือน ซึ่งจากผลการวิจัยดังกล่าว สอดคล้องกับทฤษฎี Anomie ของ Robert K. Merton ซึ่งได้อธิบายถึงสาเหตุที่กลุ่มบุคคล ที่มีสภาพอันสลับซับซ้อน ที่ประกอบไปด้วยความยากจน การมีโอกาสอย่างจำกัดที่จะดำเนินไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมายในสังคม สภาพดังกล่าวจะสร้างความกดดันให้กับบุคคล โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมปัจจุบัน เน้นเรื่องความสำเร็จในชีวิตโดยถือเอาความร่ำรวย วัตถุเงินทอง เป็นสำคัญ ทำให้บุคคลที่มีฐานะยากจน แต่มีความต้องการที่จะได้มาซึ่งวัตถุเงินทอง เพื่อประสบความสำเร็จเช่นคนทั่วไปในสังคม โดยไม่คำนึงถึงวิธีการที่ถูกต้องในการบรรลุเป้าหมาย ทำการกระทำที่ฝ่าฝืนกฎหมายขึ้นได้ เช่น บุคคลที่ยากจนอาจจะหาวิธีการสร้างฐานะทางเศรษฐกิจที่ผิดกฎหมาย โดยการขายยาเสพติด ตั้งแก๊งค์ลักทรัพย์ ทำร้ายร่างกายผู้อื่นเพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพย์สิน เป็นต้น ซึ่งโดยส่วนใหญ่ความกดดันทางสังคม หรือ “อโนมี” มักเกิดขึ้นกับกลุ่มที่มีฐานะทาง

เศรษฐกิจค่อนข้างต่ำ (Merton, 1961) เนื่องจากความยากจน เป็นสาเหตุนำไปสู่การขาดการศึกษา ขาดโอกาสในสังคม ขาดการฝึกอาชีพ ทำให้วัยรุ่นไม่มีรายได้เพียงพอในการใช้จ่าย และเกิดความกดดัน ในขณะที่สังคมส่วนใหญ่ยอมรับความมั่งมี มีลักษณะวัตถุนิยม ทำให้วัยรุ่นส่วนหนึ่งละเมิดกฎหมาย เพื่อให้ได้มาซึ่งเงินทองสิ่งของต่างๆ หรือกระทำผิดลงไปเพราะความคับแค้นใจนั่นเอง (วารุณี ภูริสิน ลิทธิ, 2531) ซึ่งพบว่ามีผลงานการวิจัยที่สนับสนุนแนวคิดดังกล่าวจำนวนมาก ดังที่ Glueck และ Glueck (1952) ได้ศึกษาฐานะทางเศรษฐกิจ และความเป็นอยู่ของกลุ่มวัยรุ่น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 500 คน คือ กลุ่มที่เป็นเด็กวัยรุ่นที่ทำผิดกฎหมาย และกลุ่มที่เป็นวัยรุ่นปกติ ผลการวิจัยพบว่า 9 ใน 10 คน ของกลุ่มที่เป็นเด็กวัยรุ่นที่ทำผิดกฎหมายมีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ และมาจากครอบครัวชั้นต่ำ ในขณะที่ 5 ใน 10 คน ของกลุ่มที่เป็นวัยรุ่นปกติที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ แสดงให้เห็นว่า ฐานะของครอบครัว รายได้เฉลี่ย หรือความยากจน เป็นปัจจัยสำคัญที่ผลักดันให้วัยรุ่นทำผิดกฎหมาย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยต่างๆ เช่น Braithwaite (1979) ที่ได้ศึกษาวิเคราะห์สถิติของตำรวจและศาล พบว่า วัยรุ่นที่ทำผิด เป็นผู้ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ เช่นเดียวกับ Dentler (1961) ที่พบว่า วัยรุ่นที่มาจากครอบครัวที่มีรายได้ต่ำ มีโอกาสในการทำผิดกฎหมายได้มากกว่า วัยรุ่นที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะดี นอกจากนี้ Karen Heimer (1997) ทำการศึกษาวิเคราะห์รายได้ของครอบครัว วัฒนธรรมรอง และความรุนแรงในการทำผิดกฎหมาย จากการศึกษาพบว่า รายได้ของครอบครัวเป็นปัจจัยหนึ่ง ที่มีความสัมพันธ์ ทั้งทางตรง และทางอ้อมกับการทำผิดกฎหมาย คือ ครอบครัวที่มีรายได้เฉลี่ยน้อย ไม่เพียงพอกับการใช้จ่ายในครอบครัว รวมถึงการมีหนี้สิน เป็นเหตุให้บุคคลทำผิดกฎหมายได้ ซึ่งผลการวิจัยของประเทศไทยหลายชิ้น ที่สนับสนุนงานวิจัยต่างประเทศ และแนวคิดดังกล่าว ดังเช่น ผลการวิจัยของ โอฬาร เขี่ยมประภาส (2541) ที่พบว่า รายได้เฉลี่ยต่อเดือนของพ่อแม่ รวมทั้งการมีภาระหนี้สินของพ่อแม่ และตัววัยรุ่นเอง จะมีความสัมพันธ์กับการทำผิดกฎหมายของวัยรุ่น ดังนี้คือ วัยรุ่นที่ทำผิดกฎหมาย ส่วนใหญ่ ถึง 48 % มาจากครอบครัวที่มีรายได้เฉลี่ยต่ำ คือ ประมาณ 1,501 - 3,000 บาท ต่อเดือน นอกจากนี้ พ่อแม่ของวัยรุ่นที่ทำผิดกฎหมาย 47.7% มีหนี้สิน รวมทั้งวัยรุ่นที่ทำผิดกฎหมายถึง 89% ยังมีภาระหนี้สินอีกด้วย เช่นเดียวกับงานวิจัยอื่นๆ ที่พบว่า วัยรุ่นที่ทำผิดกฎหมายมาจากครอบครัวที่มีฐานะยากจน มีรายได้เฉลี่ยค่อนข้างต่ำ และมีภาระหนี้สิน (อัชฌา ลิมปีไพฑูรย์, 2521; อูรพี ไอสถานนท์, 2533; ชาญศักดิ์ จริยวิทยานนท์, 2536)

สถานะภาพของบุคคลที่จะต้องเผชิญกับความหิวโหย ไม่มีที่พักอาศัย ขาดแคลนเครื่องนุ่งห่ม สภาพดังกล่าวย่อมเป็นแรงผลักดันให้บุคคล ดิ้นรนหาหนทางเพื่อที่จะอยู่รอดในวิถีทางที่ไม่เหมาะสม ด้วยการประทุษร้ายต่อทรัพย์สินของผู้อื่น นอกจากนี้เด็กที่อยู่ในครอบครัวที่มีฐานะยากจน มักจะไม่เคยได้รับการตอบสนองต่อความต้องการขั้นพื้นฐาน (ปัจจัย 5) ส่วนพ่อแม่ก็จะมีเวลาในการอบรมดูแลลูกๆ ส่งผลให้เด็กต้องช่วยเหลือตนเองด้วยวิธีการต่างๆ เช่น การลักขโมย เมื่อกระทำเป็นประจำ ก็จะกลายเป็นนิสัย และอาจก่ออาชญากรรมที่รุนแรงขึ้นได้ ซึ่งจากการศึกษาสถิติของศาลคดี

เด็ก และสถิติอาชญากรรม พบว่า กลุ่มที่มีรายได้น้อย หรือมาจากครอบครัวที่มีฐานะยากจน มักจะมีความเกี่ยวข้องกับการทำผิดกฎหมายมากที่สุด คือ เป็นกลุ่มที่ถูกจับกุมสูง ซึ่งเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีรายได้น้อย จะทำผิดกฎหมายในประเภทคดีเกี่ยวกับการทำร้ายร่างกาย เพื่อแย่งชิงทรัพย์ อันมีสาเหตุเนื่องมาจากความรู้สึกลับค้ำแค้นใจในฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว เกี่ยวกับความยากจน การมีรายได้น้อย และการมีปัญหาการเงินในครอบครัว นอกจากนี้ เด็กในครอบครัวที่มีรายได้น้อย มีภาระหนี้สิน จะมีความถี่ของการทำผิดในคดีที่รุนแรงอย่างชัดเจน เช่น การทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนถึงแก่ความตาย และคดีข่มขืน เป็นต้น (ประสาร ทิพย์ธารา, 2521; Gerzine & More, 1991 cited in Sullivan & Thompson, 1994) ในทำนองเดียวกันกับผลการวิจัยครั้งนี้ ที่สามารถยืนยันได้ว่าวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย มาจากครอบครัวที่มีฐานะยากจน คือ มาจากครอบครัวที่มีรายได้น้อยของครอบครัวตัวเอง

จะเห็นได้ว่า การที่เด็กอยู่ในสภาพครอบครัวที่มีรายได้น้อย ไม่เพียงพอต่อการครองชีพ ทำให้เกิดความอึดอัดขัดสน เด็กต้องดิ้นรนช่วยพ่อแม่ประกอบอาชีพหารายได้เลี้ยงครอบครัว หรือหาเลี้ยงตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งสภาพเศรษฐกิจในสังคม มีความเหลื่อมล้ำกันอย่างมากระหว่างคนจนกับคนรวย ทำให้เด็กมองเห็นความไม่เป็นธรรม และความไม่เท่าเทียมกันในสังคม จึงก่อให้เกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อสังคม ซึ่งอาจชักนำไปสู่การก่ออาชญากรรมได้ ดังที่จะเห็นได้จากผลการวิจัยครั้งนี้ ที่พบว่า กลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย มีรายได้น้อยของครอบครัวต่ำกว่า กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย โดยมีค่าสัมประสิทธิ์คานอนิคัลมาตรฐาน เท่ากับ 0.560 ($C_i = 0.560$) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 โดยที่กลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย มีรายได้น้อยของครอบครัวเท่ากับ 5,411 บาท ต่อเดือน ในขณะที่กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย มีรายได้น้อยของครอบครัวเท่ากับ 13,395 บาท ต่อเดือน ซึ่งหากพิจารณาเปรียบเทียบส่วนต่างของรายได้น้อยของครอบครัวระหว่าง 2 กลุ่ม จะเห็นได้ว่า กลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย มีรายได้น้อยของครอบครัวต่อเดือน ต่ำกว่ากลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชายถึง 7,984 บาท ซึ่งถือว่ามี ความแตกต่างกันเกี่ยวกับรายได้น้อยของครอบครัว ระหว่าง 2 กลุ่มนี้ อย่างชัดเจน

3. การคบเพื่อนที่ทำผิดกฎหมาย

เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญเป็นอันดับที่สาม ในการเป็นตัวแปรที่สามารถจำแนกความแตกต่างระหว่างกลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย และกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย โดยมีค่าสัมประสิทธิ์คานอนิคัลมาตรฐาน เท่ากับ -0.440 ($C_i = -0.440$)

ทฤษฎีที่สามารถอธิบายพฤติกรรมการทำผิดกฎหมายของวัยรุ่น ที่เกิดจากอิทธิพลของกลุ่มเพื่อน คือ ทฤษฎี Differential Association ของ Edwin H. Sutherland ที่อธิบายพฤติกรรมการทำผิดกฎหมายว่า เกิดจากการที่บุคคลได้เรียนรู้พฤติกรรมผิดกฎหมาย และยอมรับพฤติกรรมที่ละเมิดกฎหมายนั้น ซึ่งการเรียนรู้พฤติกรรมและทัศนคติดังกล่าว เกิดจากการคบหาสมาคมกับบุคคลที่ใกล้ชิด ซึ่งกลุ่มเพื่อนที่บุคคลได้มีการคบหาสมาคมด้วยนี้ นอกจากจะให้การยอมรับแล้ว ยังเปิดโอกาสให้บุคคลได้มีการเลียนแบบพฤติกรรมทั้งที่ถูกกฎหมาย และผิดกฎหมายด้วย ดังนั้น ตามทฤษฎีแล้วหากบุคคล

ได้มีการเรียนรู้ และยอมรับพฤติกรรมละเมิดกฎหมาย มากกว่าการยอมรับพฤติกรรมที่ไม่ละเมิดกฎหมาย ในลักษณะที่บ่อยครั้ง เป็นเวลาค่อนข้างนาน ในระยะตอนต้นของชีวิต และมีต้นกำเนิดมาจากบุคคลที่มีความสำคัญแล้ว บุคคลก็มีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมละเมิดกฎหมายมากขึ้น (Sutherland, 1974)

จากทฤษฎีดังกล่าว Sutherland ได้ให้ความสนใจเป็นพิเศษกับการคบหาสมาคม ของบุคคลกับกลุ่มเพื่อน หรือคนใกล้ชิดที่ทำผิดกฎหมาย โดยให้เหตุผลว่า ความผูกพันกับเพื่อนจะสร้างสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมต่อการเรียนรู้ รวมทั้งเป็นการส่งเสริมสนับสนุนพฤติกรรม และการยอมรับพฤติกรรมดังกล่าว วัยรุ่นที่มีความผูกพันกับกลุ่มเพื่อนที่เป็นคนดี มีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมที่ดีและยอมรับพฤติกรรมที่ถูกกฎหมาย ในทางตรงกันข้ามวัยรุ่นที่มีความผูกพันกับกลุ่มเพื่อนที่ทำผิดกฎหมาย จะมีแนวโน้มที่จะยอมรับพฤติกรรมนั้นๆ และมีพฤติกรรมละเมิดกฎหมาย (Sutherland และ Cressey, 1978) ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับแนวทฤษฎีของ Sutherland กล่าวคือ จากการศึกษ พบว่า กลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมายก่อนถูกจับกุมได้มีการคบค้าสมาคม อยู่กับกลุ่มเพื่อนที่ทำผิดกฎหมาย เป็นจำนวนมาก เมื่อเทียบกับการคบเพื่อนที่ทำผิดกฎหมายของกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย โดยที่กลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมายมีเพื่อนที่ทำผิดกฎหมายโดยเฉลี่ย 7 คน ในขณะที่กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชายมีเพื่อนที่ทำผิดกฎหมาย โดยเฉลี่ยเพียง 1 คน เท่านั้น ซึ่งจะเห็นได้ว่า การคบเพื่อนเกรเป็นแรงผลักดันที่สำคัญที่สุด ในการก่อให้เกิดปัญหาการทำผิดกฎหมายและก่ออาชญากรรม เด็กเกรส่วนใหญ่มักมีเพื่อนเป็นเด็กเกรด้วยกัน จึงมักพบว่า วัยรุ่นที่กระทำผิดมักจะทำผิดเพราะเพื่อนที่ทำผิดกฎหมาย มากกว่าจะคบเพื่อนที่ไม่เคยทำผิดกฎหมาย ลักษณะของเด็กวัยรุ่นมักจะทำตามกลุ่มเพื่อน ต้องการการยอมรับ ความคาดหวังจากกลุ่มเพื่อนร่วมวัยเป็นสิ่งที่พวกเขาเชื่อมั่น (Reckless, 1961) มีผลการวิจัยอื่นๆซึ่ง สอดคล้องกับทฤษฎีและผลการวิจัยครั้งนี้ ที่พบว่า วัยรุ่นที่มีนิสัยเกรจะมีเพื่อนที่มีนิสัยเกรเหมือนกัน มีพฤติกรรมทำตามแบบกลุ่มเพื่อน นอกจากนี้ยังพบว่า วัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับกลุ่มเพื่อนที่ทำผิดกฎหมาย จะส่งผลให้วัยรุ่นมีส่วนร่วมในการทำผิดกฎหมายสูง ขณะที่กลุ่มวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์กับวัยรุ่นปกติจะมีส่วนร่วมในการทำผิดกฎหมายต่ำกว่า และก่อนถูกจับกุมวัยรุ่นที่ทำผิดกฎหมายส่วนใหญ่จะมีเพื่อนสนิทที่ทำผิดกฎหมายมาก่อน (Briar และ Pilliavin, 1965; Shaw, 1968; Hirschi, 1974; Wong, 1998; พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ, 2527; อัจฉนา ลิมปิไพบุญ, 2529)

จากการวิจัยครั้งนี้เห็นได้ว่า ปัจจัยการคบเพื่อนที่ทำผิดกฎหมาย เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความเกี่ยว ข้องกับวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมายในสถานพินิจฯ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยอื่นๆ เช่น งานวิจัยของ โอฟาร์ เขียมประภาส (2541) ที่พบว่า ปัจจัยความใกล้ชิดกับเพื่อนที่ทำผิดกฎหมาย ซึ่งประกอบด้วย การมีเพื่อนที่ทำผิดกฎหมาย การทำผิดกฎหมายเพราะเพื่อนชักชวน และการมีเพื่อนสนิทที่เคยถูกจับกุม มีความสัมพันธ์กับการทำผิดกฎหมายของวัยรุ่นในสถานพินิจฯ นอกจากนี้ยังมีผลงานวิจัยของ วาสูเทพ ทองเจิม (2540) ที่ศึกษาเกี่ยวกับมูลเหตุจูงใจในการทำผิดของวัยรุ่นชาย ซึ่งพบว่า

สาเหตุสำคัญอันดับหนึ่งในการทำผิด คือ สาเหตุจากเพื่อนชักชวน เช่นเดียวกับ รายงานข้อมูลทางสถิติ ประจำปี 2541 ของศาลเยาวชนและครอบครัว ที่ทำการสำรวจจำนวนเด็กและเยาวชน ซึ่งถูกจับกุม มายังสถานพินิจ ตั้งแต่ปี 2537 - 2541 โดยจำแนกตามสาเหตุแห่งการทำผิดกฎหมาย พบว่า ตลอดปี 2537 - 2541 สาเหตุการคบเพื่อนเป็นสาเหตุสำคัญอันดับหนึ่ง ที่มีอิทธิพลต่อการทำผิดกฎหมายของเด็กและเยาวชนที่ถูกจับกุมในสถานพินิจ (ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง, 2541)

หากพิจารณาถึงสาเหตุความสำคัญในการคบเพื่อนของวัยรุ่น ซึ่งเกี่ยวข้องกับการทำผิดกฎหมายแล้ว จะเห็นได้ว่าช่วงวัยรุ่นถือเป็นวัยที่กำลังแสวงหาเอกลักษณ์ของตนเอง เนื่องจากวัยรุ่นเป็นช่วงของการเปลี่ยนแปลงสภาพ จากความเป็นเด็กที่อยู่ในความดูแลของพ่อแม่ มาสู่การเป็นผู้ใหญ่ที่พึ่งตนเอง วัยรุ่นจึงมักออกห่างจากครอบครัวเพื่อค้นหาตนเอง และต้องการเป็นอิสระจากการควบคุมของพ่อแม่ จึงถือเป็นช่วงที่วัยรุ่นจะห่างเหินพ่อแม่ และมักต่อต้านผู้ใหญ่ แต่ในขณะเดียวกันวัยรุ่นก็ยังอยู่ในวัยที่ไม่สามารถพึ่งตนเองทางจิตใจได้ กลุ่มเพื่อนจึงเป็นกลุ่มสำคัญที่วัยรุ่นใช้ยึดเหนี่ยวจิตใจ เพื่อเรียนรู้กฎเกณฑ์ และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ดังนั้น ลักษณะพัฒนาการทางสังคมของวัยรุ่น จะได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนเป็นอย่างมาก วัยรุ่นจึงชอบทำตามกลุ่มเพื่อน ต้องการการยอมรับจากเพื่อน ความคาดหวังจากกลุ่มเพื่อนร่วมวัยเป็นสิ่งที่พวกเขายึดมั่น ดังนั้น หากวัยรุ่นไปคบหาสมาคมกับกลุ่มเพื่อนที่ทำผิดกฎหมาย ก็จะทำให้วัยรุ่นคนนั้นมีพฤติกรรมทำผิดกฎหมายไปด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มวัยรุ่นที่หมดที่พึ่งทางบ้าน พ่อแม่ไม่มีเวลาอบรมดูแลสั่งสอน หรือพ่อแม่ไม่เข้าใจพฤติกรรมวัยรุ่นด้วยแล้ว วัยรุ่นก็มักหันไปหาเพื่อน และจะยึดติดกับกลุ่มเพื่อนอย่างมาก ซึ่งเพื่อนอาจชักจูงกันไปในทางเลื่อมเสีย เช่น เทียวเตร่ตามแหล่งอบายมุข ลักขโมย เสพยาเสพติด และทำผิดกฎหมายที่รุนแรงขึ้นได้ พ่อแม่ผู้ปกครองจึงควรให้การดูแล ให้คำแนะนำแก่วัยรุ่นในการคบเพื่อน รวมทั้งรับฟังปัญหาต่างๆของวัยรุ่น อย่างเข้าอกเข้าใจ เพื่อป้องกันการหันไปคบกลุ่มเพื่อนที่ไม่ดี ซึ่งถือว่าเป็นปัจจัยหนึ่งนำไปสู่การทำผิดกฎหมายของวัยรุ่นได้ในอนาคต

4. การอบรมเลี้ยงดู

การอบรมเลี้ยงดูถือเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความเกี่ยวข้องกับการทำผิดกฎหมายของวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย ซึ่งจากผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า การอบรมเลี้ยงดู 2 แบบ ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย และ การอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ เป็นตัวแปรที่สามารถจำแนกความแตกต่าง ระหว่างกลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย และกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย โดยตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มีค่าสัมประสิทธิ์ค่านินิต์มาตรฐาน เท่ากับ 0.223 ($C_i = 0.223$) ส่วนตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ มีค่าสัมประสิทธิ์ค่านินิต์มาตรฐาน เท่ากับ -0.200 ($C_i = -0.200$)

จากผลการวิจัยครั้งนี้ยังพบว่า กลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมายได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย และแบบรักตามใจโดยเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย โดยที่ค่าเฉลี่ยของคะแนนการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย และแบบรักตามใจ มีค่าเฉลี่ย (Mean) เท่ากับ 53.80 และ 60.11 ตามลำดับ ซึ่งผู้วิจัยจะขอเสนอตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูทั้ง 2 แบบ ตามลำดับความสำคัญ โดยพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์ค่าโนนิกัลมาตรฐาน (Ci) ดังต่อไปนี้

4.1 การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย (Uninvolved)

จากแนวคิดของ Baumrind ได้อธิบายถึงรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ดังนี้คือ เป็นการเลี้ยงดูที่พ่อแม่ไม่ให้ความสนใจ ในการตอบสนองต่อความต้องการของเด็ก ในขณะเดียวกัน ก็ไม่ได้เรียกร้องสิ่งต่างๆจากเด็ก เฉยเมย ไม่ให้ความสนใจในเรื่องต่างๆของเด็ก ขาดการดูแลเอาใจใส่ในการดำเนินชีวิตของเด็ก รวมทั้งไม่เสนอแนะแนวทางที่เหมาะสมที่ควรแก่เด็ก (Baumrind,1991 cited in Berk,1994) ซึ่งเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูในลักษณะดังกล่าวตั้งแต่เล็ก เมื่อโตขึ้นจะส่งผลให้เด็กมีปัญหาในอนาคต รู้สึกขาดความมั่นคง โดดเดี่ยวขาดความอบอุ่น มีความน้อยเนื้อต่ำใจ เกิดความกดดันในจิตใจส่งผลให้มีนิสัยเกเร มีความประพฤติในทำนองต่อต้าน ก้าวร้าว ขาดความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น และ พยายามทำสิ่งต่างๆเพื่อให้ผู้อื่นสนใจตน โดยไม่คำนึงถึงความถูกต้อง สภาพดังกล่าวถือเป็นความกดดันในจิตใจของเด็กที่สั่งสมมาจากอดีต ซึ่งเป็นปัจจัยที่ส่งผลให้เด็กมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม และกระทำผิดกฎหมายในเวลาต่อมา (Berk, 1994; ชาย เสวิกุล, 2517; ประธาน วัฒนวานิชย์, 2530; อังศนา เปศะนันท์, 2537; วิชัย พงษ์ศิริ, 2538; วาสุเทพ ทองเจิม, 2540; ศักดา ชำคม, 2540)

ซึ่งมีผลการวิจัยต่างๆ ที่สนับสนุนแนวคิดดังกล่าว เช่น การศึกษาวิจัย ของ Nye (1958) โดยการสำรวจวัยรุ่น จำนวน 780 คน ที่กำลังศึกษาอยู่ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งได้เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม เกี่ยวกับชีวิตภายในครอบครัว และการรายงานความผิด ซึ่งแบ่งออกเป็น 7 ประเภท ได้แก่ การทำร้ายร่างกายของพ่อแม่ การหนีโรงเรียน การลักขโมยทรัพย์สินของบุคคลอื่น การซื้อสุราหรือดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ การทำลายทรัพย์สินของผู้อื่น และการมีเพศสัมพันธ์ จากการสำรวจพบว่า วัยรุ่นจำนวน 1 ใน 4 ถูกจัดอยู่ในกลุ่มที่กระทำผิดสูง ส่วนที่เหลือถูกจัดอยู่ในกลุ่มที่กระทำผิดต่ำ ซึ่งวัยรุ่นในกลุ่มที่กระทำผิดสูง จะมีลักษณะของชีวิตครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์แบบ กล่าวคือได้รับการอบรมเลี้ยงดูที่ขาดความอบอุ่น และถูกปฏิเสธความรักจากพ่อแม่ เช่นเดียวกับผลการวิจัยอีกมากมาย ที่ได้ทำการศึกษาจากกลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย โดยได้ทำการศึกษาภูมิหลังของครอบครัวเกี่ยวกับลักษณะการอบรมเลี้ยงดูซึ่งวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมายเคยได้รับ จากการศึกษาพบว่า กลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมายโดยส่วนใหญ่ ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย โดยที่พ่อแม่ให้ความสนใจน้อยเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตของเด็ก ไม่ยอมรับในตัวเด็กไม่เข้าใจถึงสภาพจิตใจของเด็ก ขาดการสนทนากับพ่อแม่ และขาดความรักความอบอุ่น ซึ่งส่งผลให้เด็กมีความอดทนต่ำต่อสภาพ

ความคับข้องใจ ไม่สามารถควบคุมอารมณ์ได้ มีความก้าวร้าวสูง และมีแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรมการทำผิดกฎหมาย ดังนั้นจึงมีผลการวิจัยจำนวนมากที่พบว่า วัยรุ่นชายที่กระทำผิดกฎหมายส่วนใหญ่ ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย (Glueck และ Glueck, 1952; McCord และ Zola, 1959; Maleska และ Musynski, 1970; Ruchkin, Eisemann และ Haeggler, 1998; Baumrind, 1991; Kurdek และ Fine, 1994; Lamborn และคณะ, 1991; Pulkkinen, 1982 cited in Berk, 1994; พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ, 2524; พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ, 2527; สมจิต วัฒนาศยากุล, 2526; อังสนา เปตะนันท์, 2537)

หากวิเคราะห์ถึงผลการวิจัยที่แสดงให้เห็นว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มีความเกี่ยวข้องกับการทำผิดกฎหมายของวัยรุ่นแล้ว สามารถวิเคราะห์โดยใช้ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ ของ Sigmund Freud (1856 - 1939) ซึ่ง Freud ได้อธิบายไว้ว่า พฤติกรรมการทำผิดกฎหมายเกิดจากสภาพความไม่สมดุล ระหว่าง Id, Ego, และ Superego ซึ่งแสดงออกให้เห็นถึงความบกพร่องทางบุคลิกภาพ

ซึ่ง Freud เชื่อว่า สาเหตุของสภาพดังกล่าว มาจากสาเหตุ 2 ประการ คือ ประการแรก เกิดจากการที่บุคคลไม่เจริญเติบโตตามสภาพที่เหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การขาดความรักความเอ็นดูจากพ่อแม่ ประการที่สอง เกิดจากการไม่พัฒนา Superego เนื่องจากการขาดความรักความอบอุ่นจากพ่อแม่ ซึ่งจากเหตุปัจจัยดังกล่าว Freud เน้นว่า พฤติกรรมการทำผิดกฎหมายจะเกิดขึ้น หากบุคคลมีปัญหาด้านการพัฒนาจิตใจในวัยเด็ก โดยเฉพาะในช่วง 5 ปีแรกของชีวิต จะนำไปสู่การพัฒนาพฤติกรรมต่อต้านสังคม หรือกระทำผิดกฎหมายได้ เมื่อบุคคลนั้นเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ เช่นเดียวกับ Alfred Adler (1870 -1937) ที่อธิบายเหตุปัจจัยการทำผิดกฎหมายของบุคคลว่า เกิดจากการเรียกร้องความสนใจจากผู้อื่น เพื่อเป็นการชดเชยปมด้อย (Inferiority Complex) มักมีพฤติกรรมก้าวร้าว ตี้อันเนื่องมาจาก การไม่ได้รับความรักความอบอุ่น หรือการเอาใจใส่ในวัยเด็ก

นอกจากนี้ ทฤษฎี ของ Bowlby (Bowlby, 1953 อ้างถึงใน พรชัย ชันติ, 2543) ยังกล่าวถึงการทำผิดกฎหมายไว้ว่า การขาดความรักความผูกพันกับพ่อแม่ มีความเกี่ยวข้องกับการทำผิดกฎหมาย เนื่องจาก บุคคลไม่สามารถพัฒนาความรักความผูกพันขั้นพื้นฐานได้นั่นเอง ซึ่งแนวคิดทฤษฎีดังกล่าวข้างต้น สามารถอธิบายผลการวิจัยครั้งนี้ที่พบว่า วัยรุ่นชายที่กระทำผิดกฎหมายได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย โดยเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนวัยรุ่นชาย ได้เป็นอย่างดี

4.2 การอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ (Permissive)

จากแนวคิดของ Baumrind ได้อธิบายถึงรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ ดังนี้คือการอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่ยอมรับเด็กสูงโดย ไม่มีการเรียกร้องหรือบังคับควบคุม อนุญาตให้เด็กทำสิ่งต่างๆ ตามการตัดสินใจของเด็กเอง โดยปราศจากขอบเขต (Baumrind, 1991 cited in Berk, 1994) พ่อแม่จะไม่คาดหวังหรือกำหนดพฤติกรรมให้เด็กปฏิบัติตาม พ่อแม่จะแสดงพฤติกรรมด้านต่างๆ เพื่อ

ให้ลูกเห็นเป็นแบบอย่าง ซึ่งเด็กจะปฏิบัติตามหรือไม่ก็ได้ หลีกเลี่ยงการฝึกฝนและควบคุมเด็ก พ่อแม่จะไม่มีอำนาจต่อตัวเด็ก และใช้วิธีการลงโทษน้อย (Baumrind, 1972) ซึ่ง Dombuch (1987) ได้ทำการศึกษารูปแบบการอบรมเลี้ยงดู ของ Baumrind กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า ครอบครัวที่เลี้ยงดูเด็กแบบรักตามใจนั้น พ่อแม่จะไม่ตำหนิแม้ว่าลูกจะละเลยการเรียน รวมทั้งไม่กำหนดกฎเกณฑ์การใช้เวลาของลูก

จากแนวคิดและผลการวิจัย ซึ่งแสดงให้เห็นถึงลักษณะโดยรวม ของการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจแล้ว จะเห็นได้ว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ เป็นการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบหนึ่ง ที่จะส่งผลต่อการเกิดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาได้ในอนาคต ซึ่งมีแนวคิดเกี่ยวกับลักษณะของเด็ก ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจตั้งแต่เล็กๆ เมื่อโตขึ้นจะส่งผลให้เด็กเป็นบุคคลที่ไม่มีศักยภาพตามวุฒิภาวะที่ควรจะเป็น (Immature) มีความสามารถต่ำทั้งในด้านการควบคุมตนเอง และการตัดสินใจวินิจฉัยสิ่งต่างๆ มีบุคลิกภาพที่ไม่มั่นคงเปลี่ยนแปลงง่าย มีความเห็นแก่ตัว เอาแต่ใจตน ขาดความรับผิดชอบ มักจะเรียกร้องจากบุคคลอื่นเสมอ ไม่มีความอดทนต่อสภาพความผิดหวัง มีความวิตกกังวลสูง มีปัญหาทางอารมณ์ และใช้ระยะเวลาในการแก้ไขปัญหาทางอารมณ์ที่เกิดขึ้น รวมทั้งการที่เด็กได้รับการตามใจเอาใจใส่มากเกินไป (Overprotection) จะทำให้เด็กไม่เป็นตัวของตัวเอง รู้สึกอึดอัดไม่พอใจพ่อแม่ จนกลายเป็นความรู้สึกเป็นปฏิปักษ์กับพ่อแม่ ซึ่งอาจจะทำสิ่งที่ไม่ดีเพื่อเป็นการระบายอารมณ์ หรือต่อต้านพ่อแม่ จนกลายเป็นเด็กก้าวร้าวเกราะไปในที่สุด นอกจากนี้การที่เด็กไม่ยอมคิดหรือทำอะไรด้วยตนเอง ขาดความคิดริเริ่ม ต้องพึ่งพาผู้อื่นอยู่เสมอ มีลักษณะของการยอมตาม (Submissive) จะก่อให้เกิดปัญหาการทำผิดกฎหมายตามกลุ่มเพื่อน หรือถูกชักจูงจากบุคคลอื่นได้โดยง่าย (Sutherland และ Cressey, 1955; Baumrind, 1971; Baumrind, 1975 cited in Joseph, 1986; อุมพร ตรีงคสมบัติ, 2534; วิชัย พงษ์ศิริ, 2538)

ซึ่งมีงานวิจัยต่างๆที่พบว่า พ่อแม่ที่ยังคงให้การอบรมเลี้ยงดูเด็กแบบรักตามใจอย่างต่อเนื่อง จะทำให้เด็กเกิดปัญหาในการควบคุมตนเองในช่วงวัยรุ่น ไม่สามารถแก้ปัญหาเกี่ยวกับการเรียน และมีแนวโน้มในการใช้ยาเสพติด สูงกว่าวัยรุ่นที่พ่อแม่มีมาตรฐานในการอบรมดูแลเด็กอย่างเหมาะสม (Baumrind, 1991; Kurdek และ Fine, 1994; Lamborn และคณะ, 1991 cited in Berk, 1994) จากแนวคิดและผลการศึกษาวิจัยข้างต้น สามารถชี้ให้เห็นได้ว่า เด็กที่ได้การอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ มีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหา รวมทั้งกระทำพฤติกรรมที่ผิดกฎหมายขึ้นได้ ซึ่งมีผลการศึกษาวิจัยต่างๆ ที่สนับสนุนแนวคิดและงานวิจัยข้างต้น ดังที่ อังสนา เปศะนันท์ (2537) ได้ทำการศึกษาผลงานวิจัยต่างๆเกี่ยวกับ การเกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็ก อันเกิดจากได้รับการอบรมเลี้ยงดูที่ไม่เหมาะสม พบว่า นอกจากการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจ (Authoritarian) และการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย (Uninvolved) ที่สามารถก่อให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กได้แล้วนั้น ยังพบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ (Permissive) ก็เป็นวิธีการอบรมเลี้ยงดูอีกรูปแบบ

หนึ่ง ที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กได้ โดยการอบรมเลี้ยงดูแบบตามใจมากเกินไปนั้น จะทำให้เด็กทำอะไรเอาแต่ใจตนเอง ช่วยเหลือตนเองไม่ได้ ส่วนพ่อแม่ก็จะมองว่าลูกเป็นเด็กเสมอ จนเด็กเกิดความเชื่อหน่ายครอบครัว เมื่อเข้าสู่ช่วงวัยรุ่นเด็กจึงหันไปแสวงหาสิ่งใหม่ๆ เชื้อคนง่าย ชอบลองไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสมก็ตาม ทำให้ถูกหลอกลวงไปในทางที่ผิดได้ง่าย ส่งผลต่อการทำผิดกฎหมายได้ในเวลาต่อมา ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ พูลศักดิ์ สัมภวะผล (2523) ที่พบว่า วัยรุ่นที่ติดยาเสพติดส่วนใหญ่ มาจากครอบครัวที่ไม่มีความสุข พ่อแม่อบรมเลี้ยงดูในลักษณะที่เคร่งครัดหรือตามใจจนเกินไป ซึ่งการอบรมเลี้ยงดูแบบตามใจนั้น ทำให้เด็กต้องพึ่งพาผู้อื่นเสมอ และถูกชักจูงไปลองเสพยา และทำผิดกฎหมายได้ง่าย

เช่นเดียวกับการศึกษา ของ Conyers (1977) ซึ่งได้ศึกษาเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรม พบว่า เด็กที่มาจากครอบครัวที่ไม่เคร่งครัดในเรื่องระเบียบวินัย มีแนวโน้มที่จะขาดโรงเรียนสูง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ชอบรังแกผู้อื่น ถูกภาคทัณฑ์บ่อยครั้ง และต้องออกจากโรงเรียนก่อนเวลาอันควร ซึ่งเรื่องนี้ Schoenfeld (1971) ได้รายงานเพิ่มเติมว่า เด็กเกรจะมีความรู้สึกที่พ่อแม่ได้ใช้ความพยายามอย่างมาก ในการจัดการเกี่ยวกับระเบียบวินัยภายในครอบครัว แต่ส่วนใหญ่กระทำไม่สำเร็จ เนื่องจากพ่อแม่ยินยอมให้ละเมิดกฎเกณฑ์นั่นเอง นอกจากนี้ Sutherland (1974) ได้ศึกษาถึงสิ่งแวดล้อมในครอบครัว ที่ส่งผลไปถึงการทำผิดกฎหมายของวัยรุ่น พบว่า ลักษณะครอบครัวที่วัยรุ่นทำผิดกฎหมายเป็นสมาชิกอยู่นั้น จะมีลักษณะสำคัญประการหนึ่งจากหลากหลายประการ คือ การที่พ่อแม่แสดงความรักและการตามใจ หรือโอ้อวดมากเกินไป ดังนั้น จากแนวคิดและการศึกษาวิจัยดังที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น มีความสอดคล้องกับผลการวิจัยครั้งนี้ที่พบว่า วัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยโดยเฉลี่ย สูงกว่านักเรียนวัยรุ่นชาย

หากพิจารณาถึงผลการวิจัยครั้งนี้ที่พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย และแบบรักตามใจ มีความเกี่ยวข้องกับการทำผิดกฎหมายของวัยรุ่น ซึ่งสามารถอธิบายถึงเหตุปัจจัยโดยใช้ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ ของ August Aichhorn (August Aichhorn, 1963 อ้างถึงใน พรชัย ชันติ และคณะ, 2543) ซึ่งได้ศึกษาพฤติกรรมของวัยรุ่นที่ทำผิดกฎหมาย ได้สรุปผลการศึกษาวิจัย และอธิบายตามแนวทฤษฎีไว้ว่า เหตุปัจจัยหลักที่วัยรุ่นทำผิดกฎหมายนั้นมีอยู่ 3 ประการ คือ 1) อภิปตตา (Superego) ขาดการพัฒนาหรือได้รับการพัฒนาไม่เพียงพอ 2) การได้รับความรักตามใจจากพ่อแม่มากเกินไป และ 3) การได้รับการถ่ายทอดแบบอย่างของพฤติกรรมที่ผิดจากพ่อแม่ ซึ่ง Aichhorn เชื่อว่า การทำผิดกฎหมายเกิดจากการแสดงออกของอิด (Id) ที่ขาดการเหนี่ยวรั้งไว้ สาเหตุเนื่องมาจาก พ่อแม่ของวัยรุ่นที่ทำผิดกฎหมาย ไม่เอาใจใส่ดูแลพวกเขาเท่าที่ควร ทำให้วัยรุ่นเหล่านี้ ไม่สามารถพัฒนาอภิปตตาได้อย่างเต็มที่ และการให้ความรักตามใจมากเกินไป ก็เป็นเหตุปัจจัยของการทำผิดกฎหมายได้เช่นกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยครั้งนี้ที่พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย และแบบรักตามใจ มีความเกี่ยวข้องกับการทำผิดกฎหมายของวัยรุ่น

อย่างไรก็ตามจากการศึกษาวิจัยที่ผ่านมาพบว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย และแบบรักตามใจแล้ว ยังมีการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจ (Authoritarian) ที่พบว่ามี ความเกี่ยวข้องต่อการทำผิดกฎหมายเช่นกัน แต่ในการศึกษาครั้งนี้พบว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจ ไม่สามารถจำแนกความแตกต่างระหว่างกลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย และกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชายได้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก สภาพครอบครัวในปัจจุบัน พ่อและแม่ต้องทำงานนอกรบ้านทั้งคู่ เพื่อหารายได้เลี้ยงครอบครัวในสภาพเศรษฐกิจที่ฝืดเคือง ส่งผลให้พ่อแม่ไม่มีเวลาเพียงพอในการควบคุมดูแลหรือจัดระบบระเบียบกฎเกณฑ์กับลูกได้อย่างเข้มงวดกดขันเหมือนก่อน โดยเฉพาะครอบครัวที่ยากจนต้องปล่อยลูกตามยถากรรม ส่วนครอบครัวที่มีฐานะปานกลาง ก็ต้องพยายามหาเงินมาจุนเจือครอบครัว ครอบครัวประเภทนี้ มักจะตอบสนองความต้องการของลูกเป็นวัตถุนิยม เพื่อให้ลูกทัดเทียมกับคนอื่น ๆ แต่ปราศจากการอบรมด้านระเบียบวินัยที่เหมาะสมที่ควร นอกจากนี้ในปัจจุบันพ่อแม่มีการศึกษาที่สูงขึ้น มีการรับข้อมูลข่าวสารต่างๆ กว้างขวางขึ้น มีการรณรงค์ให้ความสำคัญต่อสิทธิเด็กมากขึ้น และมีบทลงโทษต่อผู้ที่ทำร้ายเด็กทั้งทางกฎหมาย และทางสังคม การลงโทษลูกแบบรุนแรงไร้เหตุผลในครอบครัวปัจจุบันจึงมีลดน้อยลง เมื่อพิจารณาจากเหตุผลข้างต้น สามารถอธิบายได้ว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจในกลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมายจึงได้ลดลง จนใกล้เคียงกับกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย จึงทำให้การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจไม่สามารถจำแนกความแตกต่าง ระหว่าง 2 กลุ่ม ได้นั่นเอง

5. สถานภาพการสมรสของพ่อแม่

สถานภาพการสมรสของพ่อแม่ ถือเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความเกี่ยวข้องกับการทำผิดกฎหมาย ของวัยรุ่นที่ทำผิดกฎหมาย ซึ่งจากผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า ตัวแปรพ่อและแม่อยู่ร่วมกันสามารถจำแนก ความแตกต่างระหว่างกลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย และนักเรียนวัยรุ่นชายได้ ซึ่งตัวแปรพ่อและแม่อยู่ร่วมกัน มีค่าสัมประสิทธิ์คานอนิคัลมาตรฐาน เท่ากับ 0.149 ($C_i = 0.149$) โดยที่ กลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมายมีพ่อแม่ที่อยู่ร่วมกัน 49.3% ในขณะที่ กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชายมีพ่อแม่ที่อยู่ร่วมกันถึง 86.6% นอกจากนี้ยังพบว่า กลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมายถึงร้อยละ 50.7 มีพ่อแม่ที่มีสถานภาพการสมรสในลักษณะอื่นๆ อันได้แก่ สถานภาพการสมรสแบบแยกกันอยู่ หย่าร้าง พ่อเสียชีวิต แม่เสียชีวิต พ่อและแม่เสียชีวิต ในขณะที่กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย มีพ่อแม่ซึ่งมีสถานภาพการสมรสดังกล่าวเพียงร้อยละ 13.4 เท่านั้น

จากผลการวิจัยครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า สถานภาพการสมรสแบบแยกกันอยู่ หย่าร้าง พ่อเสียชีวิต แม่เสียชีวิต พ่อและแม่เสียชีวิต เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความเกี่ยวข้องกับวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดต่างๆ ที่กล่าวไว้ว่า การขาดความรักความอบอุ่นจากพ่อแม่ อันเกิดจากพ่อหรือแม่เสียชีวิต หรือเด็กตกอยู่ในสภาพบ้านแตก (Broken Home) โดยที่พ่อแม่หย่าร้าง ละทิ้ง หรือแยกกันอยู่เฉยๆ ย่อมนำไปสู่ความไม่สมดุลขึ้นภายในครอบครัว ส่งผลทำให้เด็กมีจิตใจแข็ง

กระด้าง เกิดความสับสนทางจิตใจ ซึมเศร้า ขาดที่พึ่งทางใจ หาวิถีทางเพื่อชดเชยสิ่งที่ตนเองขาดไปในแนวทางที่ผิด ขอบรรณ มองโลกในแง่ร้าย และถูกเพื่อนชักจูงไปทำสิ่งผิดกฎหมายได้ง่าย จึงมักพบว่าครอบครัวที่ขาดพ่อหรือแม่ หรือขาดทั้งพ่อและแม่ อันเนื่องมาจากการเสียชีวิต หย่าร้าง หรือแยกกันอยู่ จะมีส่วนทำให้เกิดอาชญากรรมวัยรุ่นได้ (Schafer และ Knudten, 1970; Sutherland และ Cressey, 1974; Taft, 1956; โสภกา ซปีล์มันน์, 2537) ซึ่งมีการศึกษาจำนวนมากที่ยืนยันได้ว่า สถานภาพการสมรสของพ่อแม่ มีส่วนเกี่ยวข้องกับการทำผิดของวัยรุ่น โดยที่สภาพครอบครัวที่วัยรุ่นขาดพ่อแม่ เนื่องจากการหย่าร้าง แยกกันอยู่ หรือเสียชีวิต จะก่อให้เกิดพฤติกรรมการทำผิดกฎหมายของวัยรุ่นได้ (Monahan, 1957; Sheldon และ Gleuck, 1964; Sutherland, 1974; Hetherington, 1979 cited in Penny และ Bussey, 1984; เสริน ปุณณะนิตานนท์, 2523; โสภกา ชูพิกุลชัย, 2532; ชาญศักดิ์ จริยวิทยานนท์, 2536; นพพร พานิชสุข, 2523; วาสุเทพ ทองเจิม, 2540; โอฟาร์ เอี่ยมประภาส, 2541)

นอกจากนี้ยังมีทฤษฎีของ Merton (1957) ที่สามารถสนับสนุนผลการวิจัยครั้งนี้ได้เป็นอย่างดี ซึ่ง Merton ได้กล่าวถึง ทฤษฎี Structural-Function เกี่ยวกับโครงสร้างและหน้าที่ของครอบครัวไว้ว่า หากโครงสร้างของครอบครัวผิดปกติ กล่าวคือ พ่อแม่เสียชีวิต หย่าร้าง แยกกันอยู่ หรืออื่นๆ จะทำให้ครอบครัวไม่สามารถทำหน้าที่ของตนได้อย่างสมบูรณ์ เกิดความบกพร่องในการดูแลสมาชิกในครอบครัว ซึ่งส่งผลให้สมาชิกในครอบครัวมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เช่น กระทำผิดกฎหมาย หรือก่ออาชญากรรมร้ายแรงได้ ซึ่งจากทฤษฎี ของ Merton นอกจากจะสอดคล้องกับผลการวิจัยครั้งนี้แล้ว ยังสอดคล้องกับการศึกษาวิจัยอื่นๆ อีก ได้แก่ การศึกษาของ Chilton และ Markle (1972) ที่ได้ทำการเปรียบเทียบภูมิหลังทางครอบครัว ของวัยรุ่นที่ทำผิดกฎหมายจำนวนมากกว่า 5,000 คน กับวัยรุ่นปกติ ผลการวิจัย พบว่า วัยรุ่นที่ทำผิดกฎหมายส่วนใหญ่ มาจากครอบครัวที่มีโครงสร้างไม่สมบูรณ์ คือ มีพ่อหรือแม่เพียงคนเดียว เนื่องจากการหย่าร้าง และเสียชีวิต

เช่นเดียวกับ ผลการวิจัยของ พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ (2527) ที่พบว่า วัยรุ่นที่ทำผิดกฎหมาย ร้อยละ 28.2 มีพ่อแม่ที่ไม่ได้อยู่ด้วยกันเพราะการหย่าร้าง และร้อยละ 14.9 มีพ่อแม่ที่ไม่ได้อยู่ด้วยกันเพราะเสียชีวิต ในขณะที่นักเรียนวัยรุ่น มีพ่อแม่ที่ไม่ได้อยู่ด้วยกันเพราะการหย่าร้างเพียงร้อยละ 7 และมีพ่อแม่ที่ไม่ได้อยู่ด้วยกันเพราะเสียชีวิต ร้อยละ 3.3 เท่านั้น นอกจากนี้ ยังมีการวิจัยซึ่งได้ผลการวิจัยในแนวทางเดียวกันกับงานวิจัยข้างต้น ที่พบว่า สถานภาพการสมรสของพ่อแม่มี ความเกี่ยวข้องกับการทำผิดกฎหมายของวัยรุ่น (Berk และคณะ, 1967; Nuell และ Hidley, 1974 ; Slater และ Herber, 1984 อ้างถึงใน กิ่งเพชร ชนะชัยวิบูลย์วัฒน์, 2533; ชไมพร ทวีชศรี, 2541; ปัทมา ศิริเวช และคณะ, 2541)

จากแนวคิดทฤษฎีและการศึกษาวิจัยดังกล่าวข้างต้น แสดงให้เห็นได้ว่า สถานภาพการสมรสของพ่อแม่ เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความเกี่ยวข้องกับวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย เนื่องจากในวัยเด็กบุคคลจำเป็นต้องได้รับประสบการณ์ที่อบอุ่น มีความสัมพันธ์อย่างต่อเนื่องกับสมาชิกในครอบครัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากพ่อแม่ หากบุคคลต้องเผชิญกับสภาวะครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ เช่น มีการสูญเสียพ่อ

แม้ไม่ว่าจะเป็นการตาย หย่าร้าง หรือแยกกันอยู่ สภาพดังกล่าวจะก่อให้เกิดความกระทบกระเทือน ต่อพัฒนาการของบุคคล เกิดความคับข้องใจ มีปัญหาในการปรับตัวในด้านต่างๆ ซึ่งเป็นเหตุสำคัญต่อการเกิดปัญหาทางพฤติกรรม และก่อให้เกิดการทำผิดกฎหมายขึ้นได้

อย่างไรก็ตามในปัจจุบันปัญหาการหย่าร้าง หรือแยกทางกันมีเพิ่มมากขึ้น แต่ไม่ได้หมายความว่า เด็กที่อยู่ในครอบครัวที่มีสภาพดังกล่าว จะต้องมีปัญหาทางพฤติกรรม หรือจะต้องกระทำผิดกฎหมายเสมอไปทุกคน ทั้งนี้ย่อมขึ้นอยู่กับว่าเด็กมีความสุข เข้าใจ และยอมรับกับสภาพดังกล่าวมากน้อยแค่ไหน เช่นเดียวกับ เด็กที่ต้องอยู่ในสภาพที่ขาดพ่อหรือแม่เนื่องจากการเสียชีวิต แต่หากเด็กยังคงได้รับความรักความอบอุ่น ไม่แตกต่างจากที่เขาเคยได้รับจากทั้งพ่อและแม่ ปัญหาการทำผิดกฎหมายก็ยากที่จะเกิดขึ้น ในทางตรงข้าม หากเด็กต้องเผชิญอยู่ในสภาพครอบครัวที่แตกแยก ไม่ได้รับความสุข ความอบอุ่นใจเพียงพอ เด็กจะเกิดความสับสน ว้าวุ่น และโทษตนเองว่าเป็นสาเหตุที่พ่อแม่ต้องแยกทางกัน หรืออาจเกิดความคับข้องใจ รู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ โกรธแค้น พ่อหรือแม่ที่ทอดทิ้งตนเองไป และทำตัวเป็นปรปักษ์กับพ่อหรือแม่ เรียกร้องความสนใจโดยการทำสิ่งที่ไม่พึงประสงค์ ซึ่งง่ายต่อการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน หรือถูกชักจูงไปทำสิ่งที่ผิดกฎหมายได้โดยง่าย ดังนั้น สถานภาพการสมรสของครอบครัว จึงถือเป็นปัจจัยหนึ่ง ที่มีความเกี่ยวข้องกับการทำผิดกฎหมายของวัยรุ่นอย่างค่อนข้างชัดเจน

นอกเหนือจากปัจจัยคัดสรรทั้ง 6 ปัจจัย ที่มีความเกี่ยวข้องกันกับวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย ในสถานพินิจฯ ดังที่ได้กล่าวแล้วนั้น ยังมีปัจจัยคัดสรรอีกด้านหนึ่งที่ผู้วิจัยศึกษา คือ ลำดับการเกิด แต่เนื่องจากการวิเคราะห์ผลทางสถิติ ซึ่งผู้วิจัยได้พิจารณาค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 พบว่า ปัจจัยลำดับการเกิด เป็นปัจจัยเดียวที่ไม่สามารถจำแนกความแตกต่าง ระหว่างวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย และนักเรียนวัยรุ่นชายได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงไม่ได้นำปัจจัยดังกล่าวมาวิเคราะห์ดังเช่นปัจจัยอื่นๆ

อย่างไรก็ตามเมื่อผู้วิจัยได้ทดลองวิเคราะห์ผลทางสถิติ โดยพิจารณาค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 พบว่า ลูกคนกลาง เป็นตัวแปรตัวที่ 7 ที่ถูกคัดเลือกเข้าสู่การวิเคราะห์ โดยมีค่า Wilks's Lambda เท่ากับ 0.303 และมีค่าสัมประสิทธิ์คานอนิคัลมาตรฐาน เท่ากับ -0.108 ($C_i = -0.108$) โดยพบว่า กลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมายจำนวน 108 คน หรือ ร้อยละ 36 เป็นลูกคนกลาง ในขณะที่กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชายที่เป็นลูกคนกลาง มีจำนวนเพียง 47 คน หรือ ร้อยละ 15.4 เท่านั้น นอกจากนี้ยังพบอีกว่า กลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมายโดยส่วนใหญ่ เป็นลูกคนกลางมากที่สุด รองลงมา คือ ลูกคนโต ลูกคนเล็ก และลูกคนเดียว โดยคิดเป็นร้อยละ 30.3 , 26.3 และ 7.3 ตามลำดับ

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ทำการศึกษาเพิ่มเติม เกี่ยวกับการกระทำผิดซ้ำ โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 300 คน ซึ่งเป็นกลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย ในสถานพินิจฯ ในเขตภาคใต้ของประเทศไทย พบว่า กลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย 73% ถูกจับกุมเป็นครั้งแรก ส่วนที่เหลือ 22% , 3.3% และ 1.3% เป็นผู้ที่กระทำผิดซ้ำ เป็นครั้งที่ 2 , 3 และ 4 ตามลำดับ

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาปัจจัยคัดสรรที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ในเขตภาคใต้ของประเทศไทย

กลุ่มตัวอย่าง

1. กลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย มีอายุตั้งแต่ 16-18 ปี ซึ่งถูกกักกันตัวอยู่ใน สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ในเขตภาคใต้ทั้ง 6 จังหวัด ได้แก่ จังหวัดตรัง 50 คน จังหวัดนครศรีธรรมราช 50 คน จังหวัดสุราษฎร์ธานี 50 คน จังหวัดสงขลา 50 คน จังหวัดภูเก็ต 50 คน และจังหวัดนราธิวาส 50 คน รวมทั้งสิ้น จำนวน 300 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนวัยรุ่นชาย มีอายุตั้งแต่ 16 -18 ปี ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 5 และ 6 สายสามัญ ในโรงเรียนสหศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ได้แก่ โรงเรียนมหาวิทยาลัย จังหวัดสงขลา 102 คน โรงเรียนสุราษฎร์ธานี จังหวัดสุราษฎร์ธานี 102 คน โรงเรียนภูเก็ตวิทยาลัย จังหวัดภูเก็ต 102 คน และรวมทั้งสิ้น จำนวน 306 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. มาตรฐานการอบรมเลี้ยงดูตามแนวคิดของ Baumrind
(พัฒนาโดยคณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปี 2543)
2. แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ทดลองใช้และหาประสิทธิภาพของแบบสอบถาม ทั้ง 2 ชุด โดยนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คือ กลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย ซึ่งมีอายุตั้งแต่ 16-18 ปี ในสถานพินิจฯ จังหวัดภูเก็ต จำนวน 70 คน และกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีอายุตั้งแต่ 16-18 ปี ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 5 และ 6 จากโรงเรียนสตรีภูเก็ต จำนวน 70 คน
2. นำแบบสอบถามทั้ง 2 ชุด ซึ่งผ่านการทดลองใช้ และได้หาประสิทธิภาพของเครื่องมือเป็นที่เรียบร้อยแล้วนั้น ไปเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คือ กลุ่มวัยรุ่นชายที่มีอายุตั้งแต่

16-18 ปี ในสถานพินิจ ทั้ง 6 จังหวัด ในเขตภาคใต้ จำนวน 300 คน และกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย ที่มีอายุตั้งแต่ 16 -18 ปี ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 5 และ 6 สายสามัญ ในโรงเรียนสหศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 306 คน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ใช้สถิติร้อยละ (%) ค่ามัชฌิมเลขคณิต (X) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ในการวิเคราะห์ข้อมูล จากมาตรวัดการอบรมเลี้ยงดู และแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป
2. ในการศึกษาปัจจัยคัดสรรที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมายในสถานพินิจ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการวิเคราะห์การจำแนกกลุ่ม (Discriminant Analysis) โดยวิธีการวิเคราะห์แบบขั้นตอน (Stepwise) ใช้สถิติวิลคิส แลมดา (Wilks's Lambda) เป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกตัวแปรที่มีอยู่ เข้ามาวิเคราะห์เป็นขั้นๆ ด้วยการเพิ่มตัวแปรครั้งละ 1 ตัว ตามลำดับความสำคัญของตัวแปร โดยการใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS

ผลการวิจัย

จากตัวแปรที่นำมาศึกษาทั้งหมด 17 ตัวแปร มีตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย ในสถานพินิจ 6 ตัวแปร ได้แก่ ตัวแปรระดับการศึกษา ตัวแปรรายได้เฉลี่ยของครอบครัว ตัวแปรการคบเพื่อนที่ทำผิดกฎหมาย ตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ และ ตัวแปรพ่อและแม่อยู่ร่วมกัน ซึ่งนำเสนอรายละเอียดของตัวแปร ที่สามารถจำแนกความแตกต่างระหว่าง วัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย ในสถานพินิจ และนักเรียนวัยรุ่นชาย โดยจำแนกตามปัจจัยหลัก และปัจจัยย่อยได้ ดังต่อไปนี้

1. ระดับการศึกษา ($C_i = 0.682$) พบว่า กลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย ในสถานพินิจ มีระดับการศึกษาโดยเฉลี่ย อยู่ในระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 ในขณะที่ กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย มีระดับการศึกษาโดยเฉลี่ย อยู่ในระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 หรือสูงกว่า
2. รายได้เฉลี่ยของครอบครัว ($C_i = 0.560$) พบว่า กลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย ในสถานพินิจ มีรายได้โดยเฉลี่ยของครอบครัวต่อเดือน ประมาณ 5,411 บาท ในขณะที่ กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย มีรายได้โดยเฉลี่ยของครอบครัวต่อเดือน ประมาณ 13,395 บาท
3. การคบเพื่อนที่ทำผิดกฎหมาย ($C_i = -0.440$) พบว่า กลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย ในสถานพินิจ มีเพื่อนที่ทำผิดกฎหมาย ประมาณ 7 คน ในขณะที่ กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย มีเพื่อนที่ทำผิดกฎหมาย ประมาณ 1 คน

4. การอบรมเลี้ยงดู

4.1 การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ($C_i = 0.149$) พบว่า กลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย ในสถานพินิจฯ ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย โดยเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย

4.2 การอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ ($C_i = -0.200$) พบว่า กลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย ในสถานพินิจฯ ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ โดยเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย

5. สถานภาพการสมรสของพ่อแม่

5.1 พ่อและแม่อยู่ร่วมกัน ($C_i = 0.149$) พบว่า กลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย ในสถานพินิจฯ มีพ่อและแม่ที่อยู่ร่วมกัน 49.3% ในขณะที่ นักเรียนวัยรุ่นชาย มีพ่อและแม่ที่อยู่ร่วมกัน 86.6% นอกจากนี้ยังพบว่า กลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย ในสถานพินิจฯ 50.7% มีพ่อและแม่ที่แยกกันอยู่หย่าร้าง พ่อเสียชีวิต แม่เสียชีวิต พ่อและแม่เสียชีวิต ในขณะที่ กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย มีพ่อและแม่ซึ่งมีสถานภาพการสมรสดังกล่าว 13.4%

ข้อเสนอแนะ

1. จากผลการวิจัยครั้งนี้จะเห็นได้ว่า ลำดับการเกิดเป็นเพียงปัจจัยเดียว ที่ไม่มีความเกี่ยวข้องกับวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย แต่จากแนวคิดทฤษฎีและการศึกษาวิจัยที่ผ่านมา ชี้ให้เห็นว่าลำดับการเกิด น่าจะมีความเกี่ยวข้องกับการทำผิดกฎหมายของวัยรุ่น ดังนั้น จึงควรมีการศึกษาซ้ำเพื่อหาข้อสรุปที่ชัดเจน และ เพื่อสนับสนุนแนวคิดทฤษฎี รวมทั้งงานวิจัยต่างๆที่เกี่ยวข้องได้

2. ควรศึกษาปัจจัยต่างๆเพิ่มเติม เช่น พัฒนาการทางจริยธรรม (Moral Development) ความฉลาดทางอารมณ์ (E.Q) สื่อสารสนเทศ (Internet) ฯลฯ ว่ามีความเกี่ยวข้องกับการทำผิดกฎหมายของวัยรุ่นมากน้อยเพียงใด

3. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมายในคดีรุนแรงมาก และวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมายในคดีรุนแรงน้อย เพื่อศึกษาว่ามีปัจจัยใดบ้างที่ส่งผลต่อการทำผิดกฎหมาย ในคดีที่มีความรุนแรงแตกต่างกัน

4. ควรมีการศึกษาเหตุปัจจัยของการกระทำผิดซ้ำ เพื่อหาแนวทางป้องกันแก้ไขปัญหาดังกล่าว

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กอบโชค จวงษ์. (2541). รายงานการวิจัยหัวข้อ การทำร้ายผู้อื่นของวัยรุ่นในภาคใต้. **วารสารสุขภาพจิตแห่งประเทศไทย**. 5 (3) : 106-112.
- กิ่งเพชร ชนะชัยวิบูลย์วัฒน์. (2534). การศึกษาอัตมโนทัศน์ของวัยรุ่นเพศชายที่กระทำผิดในสถานฝึกและอบรมของสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- แก้วตา คณະวรรณ. (2510). ความสัมพันธ์ของลำดับการเกิดกับบุคลิกภาพบางด้าน. วิทยา
นิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จารุวรรณ ธีสาเซ็น. (2539). การศึกษางานด้านการฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่ทำความ
ผิด : ศึกษาเฉพาะกรณีการฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ในสถานฝึกและอบรม
ของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ชไมพร ทวิชศรี, รัชสวรรค์ วรวงศ์ และชยันต์ธร ปรทมานนท์. (2541). รายงานการวิจัยหัวข้อเรื่อง
ลักษณะทางสังคมที่นำไปสู่ความรุนแรง และการกระทำผิดในวัยรุ่นและเยาวชน.
วารสารสุขภาพจิตแห่งประเทศไทย. 3 (2) : 101-112.
- ชัชฉินท์ สุวินทรากร. (2536). สาเหตุและผลกระทบของการหย่าร้าง : ศึกษาเฉพาะกรณี
พนักงานการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขา
บัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ชาญศักดิ์ จริยวิทยานนท์. (2536). ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการทำความผิดของเด็กและ
เยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดอุบลราชธานี. วิทยา
นิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ชาย เสวิกุล. (2517). **อาชญาวิทยา และทัณฑวิทยา**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- ดวงใจ กสานติกุล. (2532) **วัยรุ่น**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชวนพิมพ์.
- ตรีสุข รัชไชย. (2540). ปัญหาความเครียดภายในครอบครัวและวิธีการแก้ปัญหาของวัยรุ่นที่อยู่ในครอบครัวที่พ่อหรือแม่เลี้ยงดูเพียงคนเดียว และครอบครัวปกติ :
ศึกษาในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์
ปริญญามหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- นพพร พานิชสุข. (2523). **อิทธิพลของครอบครัวที่มีผลต่อการใช้จ่ายกระตุ้นประสาทประเภทแอมเฟตามีนของเด็กวัยรุ่น**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นวลจันทร์ ทศนชัยกุล. (2540). **อาชญากรรม (การป้องกัน : การควบคุม)**. นนทบุรี : พรทิพย์การพิมพ์.
- นวลละออ สุภาพล. (2541). **ทฤษฎีบุคคลิกภาพ**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ประมวลศิลป์.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2540). **วิธีการทางสถิติการวิจัย**. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์นการพิมพ์.
- ป. กนิษฐนาคะ. (2538). ยุทธวิธีด้านการกระทำคามผิดของเด็กและเยาวชน. **วารสารแนว** **แนว**. 29 (160) (สิงหาคม-กันยายน 2531) : 62-72.
- ปนัดดา มุมบ้านเช่า. (2537). **ปัญหาพฤติกรรมในเด็กวัยรุ่นชั้นมัธยมต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดลพบุรี**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประดินันท์ อุปรมัย. (2532). **พฤติกรรมวัยรุ่น**. พิมพ์ครั้งที่ 1. นนทบุรี: โรงพิมพ์สุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ประเทิน มหาจันทร์ และคณะ. (2521). **การศึกษากับการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน**. วิทยานิพนธ์ปริญญาตรีมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- ประธาน วัฒนาวณิชย์. (2530). **กฎหมายเกี่ยวกับความผิดของเด็กและกระบวนกรยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชน**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ประกายพริก.
- ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร. (2530). **จิตวิทยาวัยรุ่น**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประมาณ ชันชื้อ. (2539). **คำกล่าวในพิธีเปิดสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนสิรินธร**. กรุงเทพมหานคร: สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง.
- ประสาร ทิพย์ธารา. (2521). **พัฒนาการเด็กและการอบรมเลี้ยงดู**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แพร่พิทยา.
- ปราณี รามสูตร. (2528). **จิตวิทยาวัยรุ่น**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์รุ่งวัฒนา.
- ปริญญา จิตรการณทิกิจ. (2537). **ย่อหลักกฎหมายเด็กและเยาวชน**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นิติธรรม.
- ปรีชา วิหคโต. (2532). **พฤติกรรมวัยรุ่น**. พิมพ์ครั้งที่ 1. นนทบุรี: โรงพิมพ์สุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ปัทมา ศิริเวช และคณะ. (2541). รายงานการวิจัยหัวข้อเรื่อง **สภาพครอบครัวและการอบรมเลี้ยงดูวัยรุ่นที่กระทำผิดกฎหมาย**. **วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย**. 43 (3) (กรกฎาคม-กันยายน 2541) : 217-224.

- ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์. (2531). **อาชญาวิทยา : สหวิทยาการว่าด้วยปัญหาอาชญากรรม.**
พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- พรชัย ชันดี, ถัชชัย ปิตะนิละบุตร และอัศวิน วัฒนวิบูลย์. (2543). **ทฤษฎี และงานวิจัยทางอาชญาวิทยา.** กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์บู๊คเน็ท.
- พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ. (2524). **แบบจำลองความคาดคะเนปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน.** วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ. (2527). **การวิเคราะห์ปัจจัยบางประการของเยาวชนกระทำผิดกฎหมาย.** วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรพรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์. (2530). **ทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการ.** พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พาสณา ฝโลศิลป์. (2535). **การสำรวจปัญหาการปรับตัวในเด็กวัยรุ่นกรุงเทพมหานคร.** วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พูลศักดิ์ สัมภาวะผล. (2523). **การตรวจหาสารเสพติดและอนุพันธ์ในผู้ต้องโทษ จังหวัดเชียงใหม่.** รายงานการวิจัย.
- เพชรรัตน์ จันทศ. (2542). **การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมทำให้ความร่วมมือและรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูตามการรับรู้ของตนเอง ที่แตกต่างกันของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6.** วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เพ็ญจันทร์ ทัพประเสริฐ. (2542). **อดีต ปัจจุบัน อนาคต ของการศึกษาไทยภาคบังคับ.** พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์สถาบันราชภัฏธนบุรี.
- วาสุเทพ ทองเจิม. (2540). **มูลเหตุจูงใจในการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนชาย : ศึกษาเฉพาะสถานแรกรับ (บ้านเมตตา) สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง.** วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วารุณี ภูริสินสิทธิ์. (2531). **การกระทำผิดของเด็กและเยาวชน: แนวคิดทางสังคมวิทยา.** พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ ไอ.เอส. พรินติ้ง เฮาส์.
- วารุณี อมรทัต. (2530). **จิตวิทยาพัฒนาการในช่วงวัยรุ่น.** กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชวนพิมพ์.
- วิชัย พงษ์ศิริ. (2538). **การวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงทางสังคมต่อการป้องกันอาชญากรรม.** พิมพ์ครั้งที่ 1. นครปฐม: โรงพิมพ์โรงเรียนนายร้อยตำรวจ.
- ศรีเวื่อน แก้วก้างวาล. (2538). **จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย.** พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ศักดิ์ดา ขำคม. (2540). **รูปแบบการสื่อสารในครอบครัวตามการรับรู้ของเด็ก และเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย และไม่กระทำผิดกฎหมายในกรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศักดิ์ศรี บริบาลบรรพตเขตต์ และสุรพล ปธานวนิช. (2538). **แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมกระทำผิดของเด็กและเยาวชนไทย**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์สถาบันไทยคดีศึกษา.
- ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง. (2541). **รายงานประจำปี 2541**. กรุงเทพมหานคร: ศาลเยาวชนและครอบครัวสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม. สมาคมส่งเสริมแห่งชาติแห่งประเทศไทย.
- ศิริพร เกษบุรมย์. (2519). **สถานภาพทางครอบครัวของเด็กวัยรุ่นที่ติดยาเสพติด ซึ่งรับไว้รักษาในโรงพยาบาลกรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดภูเก็ต. (2541). **เอกสารข้อมูลสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน**.
- สมร ทองดี. (2532). **พฤติกรรมวัยรุ่น**. พิมพ์ครั้งที่ 1. นนทบุรี: โรงพิมพ์สุโขทัยธรรมมาธิราช.
- สมจิต วัฒนาศยากุล, วิไลวรรณ ยามาลี และสุเมธ สมภักดี. (2526). **วิเคราะห์เกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนกลาง**. รายงานการวิจัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2537-2541). **จำนวนประชากรจำแนกตามอายุและเพศทั่วราชอาณาจักร**. กรุงเทพมหานคร: กองคลังข้อมูลและสนเทศสถิติ.
- เสริน ปุณณะหิตานนท์. (2523). **การกระทำผิดในสังคม สังคมวิทยาอาชญากรรม และพฤติกรรมเบี่ยงเบน**. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- โสภา (ชูพิกุลชัย) ชปีลมันน์. (2532). **ความรู้เบื้องต้นทางพฤติกรรมอันมีแนวโน้มต่อการประกอบอาชญากรรมในประเทศไทย**. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยมหิดล.
- โสภา (ชูพิกุลชัย) ชปีลมันน์. (2537). **อาชญากรรมปัญหาที่ควรแก้ไขในปัจจุบัน**. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- อังสนา เปตะนันท์. (2537). **ป้องกันเด็กจากสารเสพติด**. วารสารแนะแนว. 29 (155) (ตุลาคม - พฤศจิกายน 2537) : 41.
- อัจฉราพรรณ เทศปุระณะ. (2524). **การวิเคราะห์สาเหตุการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน**. **สถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยมหิดล.

- อัชฌา ลิปมีไพฑูรย์. (2521). **ลักษณะของกลุ่มเพื่อนของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในสถานฝึกและอบรม ศึกษาเฉพาะกรณีสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน (บ้านกรรณา).** วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัณณพ ชูบำรุง. (2527). **ทฤษฎีอาชญาวิทยา.** พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ไอ.เอส. พรินติ้ง เฮาส์.
- อูรพี ไอสถานนท์. (2533). **ปัจจัยสิ่งแวดล้อมทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน.** วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- ไอฟาร์ เขียมประภาส. (2541). **ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน.** วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาษาอังกฤษ

- Adler, A. (1954). **Understanding human nature**. New York: Fawcett.
- Annis, H. M., and Watson, C. (1975). Drug use and school dropout: A longitudinal study. **Canadian Counsellor**, 9, 155-162.
- Bartoolas, C. (1985). **Juvenile delinquency**. New York: John Wiley & Sons.
- Baumrind, D. (1971). **Developmental psychology monograph**. Berkeley: University of California.
- Baumrind, D. (1972). Some thoughts about child rearing. In **Influence on Human Development**, 270-291
- Baumrind, D. (1980). New direction in socialization research. **American Psychologist**, 7, 639-652.
- Berk, L. E. (1994). **Child development**. Toston: Allyn and Bacon.
- Braithwaite, J. (1979). **Inequity, crime, and public policy**. Boston: Routledge and Kegan Paul.
- Briars and Pilliavin. (1965). Delinquency, situational inducements and commitment to conformity. **Social Problem**, 8.
- Buss, A. H. (1961). **The psychology of aggression**. New York: John Willey and Son Inc.
- Chilton, R. J. (1972). Family disruption, delinquent conduct and the effect of sub-classification. **American Sociological Review**, 93.
- Cloward, A. R., and Ohlin, E. (1960). **Delinquency and opportunity**. New York: Free Press.
- Conyer, M. G. (1977). Comparing school success of students from conventional and broken home. **Phi Delta Kappan**, 58, 647.
- Dentler, R. A. (1961). Social correlated of early adolescent theft. **American Sociological Review**, 26.
- Donbusch, L. (1987). The parenting style to adolescent school performance. **Child Development**, 58, 1244-1257.
- Dusek, J. B. (1987). **Adolescent development and behavior**. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.
- Erikson, H. E. (1968). **Identity: Youth and crisis**. New York: W.W. Norton.

- Erikson, H. E. (1978). **Childhood and society**. New York: Norton.
- Flavel, J. H., and Wellmann, H. M. (1977). **Metamemory**. Hillsdale, NJ: Lawrence Erlbaum Associates.
- Freud, S. (1856-1939). **The ego and the id**. London: Leonard.
- Freud, S. (1943). **A general introduction to psychoanalysis**. New York: Garden city.
- Fuhrmann, B. S. (1990). **Adolescence**. IL: Scott, Foresman, and Co.
- Gabriel, T. (1978). **Juvenile delinquency in perspective**. New York.
- Glueck, S., and Glueck, E. (1950). **Unravelling juvenile delinquency**. New York: The Commonwealth Fund.
- Glueck, S., and Glueck, E. (1952). **Delinquents in making**. New York: Harper and Brother.
- Gold, M., and Petronio, R. J. (1980). **Delinquent behavior in adolescence**. New York: John Willey and Son Inc.
- Gossett, J. T., and Lewis, J. M. (1972). Psychological characteristics of adolescent drug user and abstainers. **Bulletin of the Menninger Clinic**, **36**, 425-435.
- Hajelle, L. A., and Ziegler, D. J. (1992). **Personality theories**. Singapore: McGraw Hill.
- Hall, G. S. (1916). **Adolescence**. New York: Appleton.
- Heimer, K. (1997). Socioeconomic status, subcultural definition, and violent delinquency. **Social Forces**, **75**, 799,833.
- Hirschi, Travis. (1969). **Causes of delinquency**. Berkeley : University of California Press, Inc.
- Holroyd, K., and Kahn, M. (1974). Personality factors in student drug use. **Journal of Consulting and Clinical Psychology**, **42**, 236-243.
- Hurlock, E. B. (1973). **Adolescent development**. New York: McGraw Hill.
- Hurlock, E. B. (1974). **Development psychology**. New Delhi: Tata McGraw Hill.
- Jeffery, C. R. (1990). **Criminology an interdisciplinary approach**. Englewood. Cliffs, NJ: Prentice-Hall.
- Joseph, M. F. (1986). **Lifespan human development**. CA: Wadsworth Inc.
- Klecka, R. W. (1980). **Discriminant analysis**. London: Sage Publication, Inc.
- Lalli, M., and Savita, L. (1972). **Delinquency and city life**. WA, D.C.: US. Government Printing Office.

- Maccoby, E. E. (1980). **Social development psychological growth and parent-child relationship**. New York: Horcoort Grace Javanovich.
- Maccoby, E. E., and Martin, J. A. (1983). **Socialization in the context of the family : parent-child interaction**. Stanford University.
- Maleska, H. E., and Muszynski, H. (1970). **Reading in child socialization**. Oxford: Perganon.
- McCord, W., and Zola, I. (1959). **Origins of crime**. New York: Columbia University Press.
- Merton, R. K. (1961). **Contemporary social problems: An introduction to the sociology of deviant behavior and social disorganization**. New York: Harcourt.
- Merton, R. K. (1957). **Social theory and social structure**. New York: Free Press.
- Monohan, T. P. (1957). **Family status and the delinquent child**. London: Penguin Book.
- Neapolitan, J. (1981). Parental influences on aggressive behavior: A social learning approach. **Adolescence**, 16, 831-839.
- Nye, F. (1958). **Family relations and delinquent behavior**. New York: Wiley.
- Penny, D. G., and Bussey, K. (1984). **Social development**. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.
- Reckless, W. C. (1961). **The crime problem**. New York: Appleton Century Crofts.
- Rowe, D. C. (1994). An examination of environmental and trait influences on adolescent delinquency. **Journal of Research in Grime and Delinquency**, 31, 374-389.
- Ruchkin, V., Eisemann, M., and Haeggloef, B. (1998). Parental rearing and problem behaviors in male delinquent adolescents versus controls in northern Russia. **Social Psychialtry and Psychiatric Epidemiology**, 33 (10), 477-482.
- Schafer, S., and Richard, D. K. (1970). **Juvenile delinquency : an introduction**. New York: Random House.
- Schoenfeld, C. G. (1971). A psychoanalytic theory of juvenile delinquency. **Crime and Delinquency**, 17, 469-480.
- Scholte, E. M. (1999). Factors predicting continued violence into young adulthood. **Journal of Adolescence**, 22, 3-20.
- Sears, R. (1957). **Patterns of child rearing**. IL: Row, Peterson & Co.
- Sebald, H. (1984). **Adolescence**. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.
- Shaw, C. (1968). **Juvenile delinquency a group tradition**. New York: Harper & Row.

- Shaw, C., and McKay, H. (1969). **Juvenile delinquency and urban areas**. Chicago: University of Chicago Press.
- Sheldon and Glueck, E. (1964). **Unravelling juvenile delinquency**. MA: Harvard University Press.
- Sullivan, T. J., and Thompson, K.S. (1994). **Introduction to social problems**. New York: Macmillan.
- Sutherland, E., and Cressey, D. R. (1978). **Criminology**. New York: Lippincott.
- Sutherland, E., and Cressey, D. R. (1974). **Principles of criminology**. Philadelphia: Lippincott.
- Taft, R. D. (1956). **Criminology**. New York: Macmillan.
- Vander Janden, W. J. (1989). **Human development**. New York: Knopf.
- Whitbeck, L. B. (1989). Value socialization and peer group affiliation among early adolescents. **Journal of Early Adolescence**, 9, 436-453.
- Wong, S. K. (1998). Peer relations and Chinese-Canadian delinquency. **Journal of Youth and Adolescence**, 27 (5), 641-659.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก.

รายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำผิดกฎหมายในแต่ละฐานความผิด

ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ได้แก่ ลักทรัพย์ พยายามลักทรัพย์ วิ่งราวทรัพย์ พยายามวิ่งราวทรัพย์ ชิงทรัพย์ พยายามชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ พยายามปล้นทรัพย์ ทำให้เสียทรัพย์ รับของโจร บุกรุก

ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ได้แก่ ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ฆ่าผู้อื่นโดยไม่เจตนา พยายามฆ่าผู้อื่น ประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นตาย ชุลมุนต่อผู้เป็นเหตุให้ผู้อื่นตาย ทำร้ายร่างกาย พยายามทำร้ายร่างกาย มั่วสุมตั้งแต่สิบคนขึ้นไป ประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นบาดเจ็บ ชุลมุนต่อผู้เป็นเหตุให้ผู้อื่นบาดเจ็บ

ความผิดเกี่ยวกับเพศ ได้แก่ กระทำอนาจาร ช่มชู้นกระทำชำเรา พยายามช่มชู้นกระทำชำเรา พรากผู้เยาว์ โทรมหญิง พยายามทำความผิดเกี่ยวกับเพศ อั้งยี่ ซ่องโจร วางเพลิง ทำให้เกิดเพลิงไหม้ หมิ่นประมาท ความผิดต่อเจ้าพนักงาน ฟ้องเท็จ เบิกความเท็จ

ความผิดอื่นๆ ได้แก่ อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ยาเสพติด สารระเหย การพนัน เตรีตเตร่ คนต่างด้าว กักขังหน่วงเหนี่ยว พ.ร.บ.ปราบการค้าประเวณี ดำรงชีพด้วยรายได้จากการค้าประเวณี พ.ร.บ.ป่าไม้ การรักษาป่า พ.ร.บ.การประมง ขับรถประมาท ขับรถไม่ได้รับอนุญาต หลบหนีเข้าเมือง พ.ร.บ.รับราชการทหาร

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข.

โครงการวิจัยมหภาคเรื่อง : ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมของคนไทย กับกระบวนการสังคมนะกิต ของครอบครัวไทยในปัจจุบัน 2543

รายชื่อผู้วิจัย

1. รศ.ดร. พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์	ผู้วิจัยหลัก
2. รศ.ดร. ธีรพร อุวรรณโณ	ผู้ร่วมวิจัย
3. รศ.ดร. เพ็ญพิไล ฤทธาคณานนท์	ผู้ร่วมวิจัย
4. รศ. สุภาพรรณ โคตรจรัส	ผู้ร่วมวิจัย
5. ผศ.ดร. คัดคนางค์ มณีศรี	ผู้ร่วมวิจัย
6. อ.ดร. พรรณระพี สุทธิวรรณ	ผู้ร่วมวิจัย

โครงการวิจัยจุลภาค เรื่อง :

* ความสัมพันธ์ระหว่าง การอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมสิ่งแวดล้อม

รายชื่อผู้วิจัย

1. อ.ดร. พรรณระพี สุทธิวรรณ	ผู้วิจัยหลัก
2. รศ.ดร. เพ็ญพิไล ฤทธาคณานนท์	ผู้ร่วมวิจัย
3. รศ. ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร	ผู้ร่วมวิจัย
4. รศ. ศิรางค์ ทับสายทอง	ผู้ร่วมวิจัย

* ความสัมพันธ์ระหว่าง การอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมทางเศรษฐกิจ

รายชื่อผู้วิจัย

1. รศ.ดร. เพ็ญพิไล ฤทธาคณานนท์	ผู้วิจัยหลัก
2. รศ. ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร	ผู้ร่วมวิจัย
3. รศ. ศิรางค์ ทับสายทอง	ผู้ร่วมวิจัย
4. อ.ดร. พรรณระพี สุทธิวรรณ	ผู้ร่วมวิจัย

* ความสัมพันธ์ระหว่าง การอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมทางสังคม

รายชื่อผู้วิจัย

1. รศ.ดร. ธีรพร อุวรรณโณ	ผู้วิจัยหลัก
2. ผศ.ดร. คัดคนางค์ มณีศรี	ผู้ร่วมวิจัย

* ความสัมพันธ์ระหว่าง การอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมต่อตนเอง

รายชื่อผู้วิจัย

1. รศ. สุภาพรรณ โคตรจรัส	ผู้วิจัยหลัก
2. รศ.ดร. ชุมพร ยงกิตติกุล	ผู้ร่วมวิจัย

* ความสัมพันธ์ระหว่าง การอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมประชาธิปไตย และพฤติกรรมการเมือง

รายชื่อผู้วิจัย

1. รศ.ดร. พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์	ผู้วิจัยหลัก
2. รศ.วัชร ทรัพย์มี	ผู้ร่วมวิจัย
3. อ.ดร. กรรณิการ์ นลราชสุวัจน์	ผู้ร่วมวิจัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ค. แบบสอบถาม

คำชี้แจง

แบบสำรวจนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาปัจจัยคัดสรรที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ในเขตภาคใต้ของประเทศไทย ขอให้คุณตอบด้วยความตั้งใจและตามความเป็นจริง ผู้วิจัยขอรับรองว่าคำตอบของคุณจะเป็นความลับและจะไม่ส่งผลเสียใดๆต่อคุณ

คำแนะนำในการตอบแบบสอบถามชุดที่ 1

โปรดอ่านข้อความด้านซ้ายมือของหน้ากระดาษ แล้วพิจารณาว่าข้อความแต่ละข้อตรงกับกรกระทำ หรือทำที่ของพ่อแม่หรือของคุณเพียงไร ขอให้ขีดเครื่องหมายถูก (/) ทับตัวเลขที่เหมาะสม

หาก**ตรงมาก**สำหรับคุณ ก็ขอให้คุณ**ขีดถูก** (/) ทับเลข 5

หาก**ตรง**สำหรับคุณ ก็ขอให้คุณ**ขีดถูก** (/) ทับเลข 4

หาก**ตรงและไม่ตรงพอๆกัน**สำหรับคุณ ก็ขอให้คุณ**ขีดถูก** (/) ทับเลข 3

หาก**ไม่ค่อยตรง**สำหรับคุณ ก็ขอให้คุณ**ขีดถูก** (/) ทับเลข 2

หาก**ไม่ตรงเลย**สำหรับคุณ ก็ขอให้คุณ**ขีดถูก** (/) ทับเลข 1

ตัวอย่างเช่น

	ตรง มาก	ตรง	ตรง และไม่ ตรง พอๆ กัน	ไม่ค่อย ตรง	ไม่ตรง เลย	สำหรับ ผู้วิจัย
	5	4	3	2	1	
1	5	4	3	2	1	

จากตัวอย่างข้างบน หมายความว่า คุณเห็นว่าข้อความด้านซ้ายมือ "ตรง" กับกรกระทำของพ่อแม่ของคุณสิ่งสำคัญคือ ขอให้คุณตอบตามความเป็นจริง และตอบให้ครบทุกข้อ

คำแนะนำในการตอบแบบสอบถามชุดที่ 2

เติมข้อความลงในช่องว่าง หรือขีดเครื่องหมายถูก (/) ลงในช่องว่างหน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวคุณ และครอบครัว โปรดตอบให้ครบทุกข้อ

ส่วนที่ 1 ลำดับการเกิด

- 1) คุณมีอายุ.....ปี
- 2) คุณมีพี่น้อง.....คน คุณเป็นลูกคนที่.....ของครอบครัว
- จากลำดับการเกิดของคุณถือว่าคุณเป็น

☐ ลูกคนโต	☐ ลูกคนเล็ก
☐ ลูกคนกลาง	☐ ลูกคนเดียว

ส่วนที่ 2 สถานภาพการสมรสของพ่อแม่

- 3) สถานภาพของพ่อแม่
☐ อยู่ด้วยกัน
☐ แยกกันอยู่
☐ หย่าร้าง
☐ พ่อเสียชีวิต
☐ แม่เสียชีวิต
☐ พ่อและแม่เสียชีวิต

ส่วนที่ 3 ระดับการศึกษา

- 4) ระดับการศึกษาสูงสุดของคุณ คือ.....

ส่วนที่ 4 รายได้เฉลี่ยของครอบครัว

- 5) พ่อแม่หรือผู้ปกครองมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน.....บาท

ส่วนที่ 5 การมีเพื่อนที่ทำผิดกฎหมาย

- 6) คุณมีเพื่อนที่ทำผิดกฎหมาย (ก่อนเข้ามาอยู่ในสถานพินิจฯ).....คน
- 7) การทำผิดกฎหมายครั้งนี้เป็นการทำความผิดครั้งที่.....

**** **หมายเหตุ** แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปที่ใช้กับนักเรียนวัยรุ่นชาย จะไม่มีข้อความ “ก่อนเข้ามาอยู่ในสถานพินิจฯ” และไม่มีคำถามในข้อที่ 7

ภาคผนวก ง. การลงรหัสแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

ข้อที่	ตัวแปร	ลักษณะ	รหัส
1.	ลำดับการเกิด (สร้างเป็นตัวแปร ระดับชั้น A1 -A4 ดูที่หน้า 57)	ลูกคนโต ลูกคนกลาง ลูกคนเล็ก ลูกคนเดียว	1000 0100 0010 0001
2.	สถานภาพการสมรสของ พ่อแม่ (สร้างเป็นตัวแปร ระดับชั้น B1 - B6 ดูที่หน้า 57)	อยู่ด้วยกัน แยกกันอยู่ หย่าร้าง พ่อเสียชีวิต แม่เสียชีวิต พ่อและแม่เสียชีวิต	100000 010000 001000 000100 000010 000001
3.	ระดับการศึกษา		จำนวนจริง (ปี)
		ป.1	1
		ป.2	2
		ป.3	3
		ป.4	4
		ป.5	5
		ป.6	6
		ม.1	7
		ม.2	8
		ม.3	9
		ม.4	10
		ม.5	11
		ม.6	12
4.	รายได้เฉลี่ยของครอบครัว		จำนวนจริง(บาท)
5.	การมีเพื่อนที่ทำผิดกฎหมาย		จำนวนจริง(คน)

ประวัติผู้เขียน

นางสาว กตัญชลี ฅนวงศ์ราช สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ในหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาประถมศึกษา จากคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2540 และเข้าศึกษาต่อ ในหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ จากคณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2541

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย